

A szkíta-magyar kereszténység megéled

Babits Mihály: **Az igazi ország**
(részlet)

*„Oly hazáról álmodtam én hajdan,
Mely nem ismer se kardot, se vámot,
S mint maga a lélek, oszthatatlan.
Álmodj lelkem, álmodjad hazámat,
Mely nem szorul fegyverre, se vértre,
Mert nem holt rög, hanem élő lélek. ...”*

I.

A szerző előszava

Ennek a munkának nem az a célja, hogy gyűlöletet keltsen, ellenségeskedést szítson, bosszúvágyat indukáljon, vagy szakadásokat hozzon létre magyar és magyar között. Ennek az írásnak ezzel ellentétben az a célja, hogy az igazságot kendőzetlenül, tabuk nélkül és alaposan tárja a nyilvánosság elé, s ezzel egységsítsen és összekössön eleddig egymással látszat szerint ellentétben álló magyar közösségeket. Hogy összefogja egy csokorba a magyart a magyarral, s ahogy egy csokor virág is annál szebb, minél több szín, forma és illat egyesül benne, létrehozza a sokféleségben is összetartó, szabad magyarok szeretetközösségét. Hogy megtalálja azt a szellemi életteret, azt a „*Forum Hungarorum*”-ot, amelyen anélkül találkozhatunk, hogy feladnánk akárcsak egyetlen elvet is a becsülettel vallottak közül, s kicserélhetjük szép gondolatainkat. Célja, hogy a vallási felekezetekre és politikai csoportokra osztott, jóérzésű magyar emberek közösségeit egy platformra hozza egy hosszú, széthúzásra épülő, idegenektől uralt időszak legvégén, a magyar végkifejlet előtt. Célja tehát, hogy egységet és rendet teremtsen az elviekben, törvényt mutasson a törvénytelenység káoszában, és összefogja az összefoghatót. Célja, hogy a magyart Istene mellé állítsa, aki szereti magyar gyermekeit, s gondoskodni akar róluk.

Természetes dolog, hogy amikor az embert hosszú évszázadokon keresztül szellemi sötétségben, ködös közegben tartják, hazugságban nevelik, a hirtelen megéledő fény hatására hunyorognia kell, de a szem lassan hozzászokik a világossághoz, s eztán a világosság lesz igazi közege, mert a látás feltétele a fény. Nem csodálko-

zom tehát azon, ha lesznek magyar testvéreink, főképpen a zsidókeresztények köréből, akiket ez az írás sokkol, akiket megbotránkoztat, de szándékaim ismeretében talán elvetik ezeket az elemi, ösztönös, meggondolatlan megnyilatkozásokat, s ezek helyett előveszik tiszta, eredendő értelmüket, s elgondolkoznak egy kicsit a leírtak fölött.

Sokan, kiket körülményeik a sötétbe szoktattak, megalkuvó módon beletörődnek a sötétbe, s a vakságot megtanulva ezt tartják már természetes életközegüknek, de sok emberben gyűlöletet, dacot, ellenállást, bosszúvágyat szül, ha rádöbben, hogy sötétben tartották, s rabtartói ellen fordul. Azt azonban mindenkinek tudnia kell, hogy a személyes gyűlölet és a bosszú gyűlöletet és bosszút szül, s a még ki nem mondott, s meg nem élt gyűlölet is rombolja önmagunkat. A gyűlölet istenét nem hirdethetjük, hisz magyarok vagyunk, a MAG népe, az Istennek szenvedés árán szerzett bölcsességre választott népe.

Egy nagy, hindu gyógyítótól tanultam meg, hogy a legpusztítóbb betegségek közül a rák tápláléka a hús és a düh. Egyik a fizikális valóságból, a másik a mentális valóságból tartja fenn ezt az élőszködő, terjeszkedő gyilkost. Így van ez az emberi lélek hatalomra törő gyilkosaival is: az általunk megtermelt anyagi javakból (munkánk húsából, javából) tartja fenn fizikai önmagát, s dühünk és gyűlöletünk élteti s táplálja energiákkal. A ma regnáló csótány-kormány antropomorf formát öltött ráksejtjei nemhogy elgyengülnének az ellenük táplált gyűlölet hatására, hanem, mert életfilozófiájuk a gyűlöletre, a bosszúra, s ennek következményeként a gyilkos, elfajult indulatokra, s a harcra épül, a feljük áradó gyűlölet élteti, erősíti, táplálja őket. Híznak rajta, mint disznók a sűrű moslékon. Ők ugyanis testileg-lelkileg szintén egy töről erednek, de ezt a jelleget nem az Isten, hanem a sátán választotta ki személyesen magának történelmi szerepre. Ilyen a jelenleg regnáló politikai-, de ilyen a kulturális- és tudományos életünkön uralkodó hatalom is az egész Európában, s ilyen a fehér civilizáció teljes területén, s különösen Magyarországon, ahol a gonosz területszerző harcba szólítja csatlós seregeit a Közél-Keletről. A teljes magyar életet, a személyes túlélés lehetőségeinek irányítását, majd a teljes emberi életet uralmuk alatt tartják. E kártevők őseinek egy gonosz, velejéig romlott szellemi lény, akit a keresztény vallási terminológia sátánnak nevez, őskoruk hajnalán azt ígérte valahol az arab sivatagok mélyén, hogy „tejjel-mézszel folyó” országot ad nekik, ha mészárló, embergyilkos vágyainak eleget tesznek. Ez meg is történt. Ez az ország azonban nem az az ország, ahová őseik a szaudi sivatagból annak idején megérkeztek, hiszen az sosem volt gazdag, kies, termékeny föld, hanem sivatagos, felsivatagos terület, ahol képtelenség valamirevaló mezőgazdálkodást folytatni. Vajon melyik földre szólt akkor ez a sátáni ígéret?

Ha a KáNaÁN név K-N-N mássalhangzó hármasát veszem szemügyre (az őskelet nyelvei csakis mássalhangzókat jelöltek), s a K hangot azonos képzési helyű párjai (G-H) közül a H-val cserélem fel, máris tudjuk, miről van szó: HNN – HuNNia földjéről, Kárpáti Hazánkról. Gondolkoztál-e ezen, eszetlen magyar megalkuvó, a-

ki az „*eddig is volt valahogy, s ezután is lesz*” lealacsonyító álbölcssége alapján nyugszol bele minden rosszba, nyalod a talpát gyilkosaidnak, rabtartóidnak, tartod oda képedet harcos kiállítás helyett újabb és újabb pofonokra, s még vigyorogsz is hozzá büszkén, s hagyod magukra legjobbjaidat. Gondoltál-e erre, esztelen, céltalan, magyar kamikázé, amikor azt mondtad a választások napján, hogy „*Firenze is a bankárok alatt virágzott fel.*”, s adtad le szavazatodat egy jellemtelen, hazaáruló, sátánian gonosz párt beszédképtelen, gyengeelméjű jelöltjére 2002-ben?

A magyarságnak most gyógyító energiákra van szüksége. Hosszú idő után végre lábadozik a beteg, fel-felkel időnként az októberi, márciusi ünnepek táján, s ízeleteti, tapasztalja a szabadság adta mozgás mozdulatainak korlátolt és aljas politikai vezetői által korlátozott lehetőségeit. Ma a nemzetnek azonban még sem vezérlő gondolata, sem pedig vezérlő fejedelme nincsen, aki győzelemre vezethetné. Az, akiről sokan azt gondolták, ő lenne tán a megígért „üdvözítő”, csalódniuk kellett, hiszen az illető azért épített, hogy aztán még nagyobbban rombolhasson. Ő nem más, mint jó stílusú szónok, de valójában csak polgárkosztümbe bújtatott plebejus, akiben a szentség csírái adóttak, de fogalomzavara miatt képtelen élni ezzel a karizmával, ha egyáltalán akar. Így ő is csak fog a fogaskerékben, kiosztott szerepet játszik, ezért neki sem szabad egyetlen szavát sem elhinnünk. A szó hitelének igazolása a *tett*. Hol vannak ennek a szubjektumnak a tettei? Telnek az évek, s a szöveg és a kép jön, de a film történések híjával rettenetesen unalmas! Jézus is hangsúlyozta: „*Terméseiről ismeritek meg a fa.*” Milyen termést termett ez az ember eddig? Légvárakat rakott a naívak és ostobák illúzió-tégláiból. Ideje hát, hogy előlépjön a küldetett Magyar Megváltó a színpadok mögött, s megélessze a tömegekben a szabad lelkiismeret szárnyaló következményét: a szabad és igaz, magyar ösgondolatot, s egy mozdulattal eltapossa ezt a siserehadat, mint a köpést, s az elülő por fellegei után újra építse velünk a Szent Magyar Királyságot.

Ha manapság van még magyar hit a magyar lélekben, akkor ezért az isteni kegyelemért kell imádkoznunk: hogy jöjjön el végre a magyar vezető, a Magyar Megváltó, aki pusztá megjelenésével rendet teremt a sátán által összezavart káoszban.

Egy-egy magyar közösség már-már rádöbben, az emberi szabadság csak akkor szabadság, ha az *erkölcs*, a *jog* és a *kötelesség* szentháromságának rendje tartja kordában. Erkölcstről és jogról ma Magyarország közéletében nem beszélhetünk, tehát az oly sokszor emlegetett szabadság és a demokrácia ma hazai földön a bűnözők és gonoszok szabadsága és rablók betyárdemokráciája, amit egy teljes jogtalanságra épülő áltörvénykezés tart életben. Mondjuk ki nyíltan: Magyarországot ördögi hadak szállták meg, s a megszálló seregek nagyvezíre kimondta a szabad rablás parancsát. Hogy nem házró-házra járva fosztogatnak, mint a ruszki-tatár hordák annak idején, hanem a pénz érték-virtualitásának lehetőségei szerint, aljas, tőzsdés észrevétlenségben, az nem finomít a tények valóságán egy szemernyi sem. A mai jogrendszer köztörvényes bűnözők alakították ki a róthmanói időkben,

s a méltó utódok saját bűnözői tevékenységük elfedésének szempontjai alapján építenek napjainkban is erre a gyűlölet-építményre, s ezért ez őket védi, s téged kiszolgáltat. Hogy vagy hát képes mosolyogni még ma is, szerencsétlen „magyar demokrata”?

Hogy miként ismered fel az ellenséget? Egyszerű: Ha ilyesmiket hallasz, mint „kisebbségi jogok”, „parlamenti demokrácia”, „fasiszta- és náciveszély”, „reformintézkedések”, tudhatod, hogy éppen orrodnál fogva vezetnek, hülyének néznek, s hogy aki ezekről beszél, súlyos, nemzetellenes bűnökkel terhelt bűnözői körök bérence. Hiszen aki valamit elvből és rendszeresen gyakorol, annak nem kell beszélnie róla, s ha azt általa állandóan emlegetett veszély fennállna, már rég nem lenne módja megjelenni a médiákban, legfeljebb véres kötéllel a nyakán, spiritiszta szeánszokon ijesztgethetné a jelenlevőket. Ma azonban, amikor egy félévszázados elnyomó rezsim után az azt működtető, magyargyűlölő hatalomnak a jelenlegi politikai pártokba való átevickeléssel sikerült elérnie, hogy a magyar nép – ha már az egykori keleti birodalom össze is omlott, de – a nyugati birodalom, únió kiszolgáltatott tagjává lett, azaz végérvényesnek látszik önfeladása, nem hallgathatunk. Ezért nekünk, s nekem személy szerint sincs módunk/módom hazudozni, szépítgetni, stílárís jegyeket előtérbe helyezni a nyers valósággal szemben, vagy mások szája íze szerint módosítgatni mondanivalónkat, különféle „érzékenységeket” figyelembe venni, hanem egyenesen ki kell mondanunk mindent, amit a becsület és az igazságosság diktál. Kenjék ránk, ahogy sok magyar testvérünkkel kapcsolatban már meg is tették, hogy „indulatosak” vagyunk, hogy hiányzik belőlünk a „tolerancia”, hogy nem vagyunk párbeszédre képesek, hogy nem lehet velünk együtt élni, s hogy a liberális szellemi ökumené ellenségei vagyunk. Így igaz, ezek megsemmisítése is céljaink között szerepel. Három dologból azonban végérvényesen elég volt: a *félelemből*, a *hallgatásból*, s a dolgok lényegét álcázó *összekenés* eltűréséből. Elég a sátán földre űritett hadával kötött megélhetési kompromisszumokból, elég a hazugságok és a hazugok belenyugvó elfogadásából! Ma bőrünkön érezhetjük mindannyian, hogy a régi szólás minden szava igaz: „*Aki hazudik, az lop is.*”

A tiszta szó kimondása helyenként a kiméletlenség látszatát keltheti, a puhák és gyöngék, a lábvíz-meleg-pártolók megbotránkozására szolgálhat, de gondoljunk bele, *vannak-e morális és jogi kötelességei a betegnek a rákos daganattal szemben, vagy vannak-e a tumornak demokratikus, amolyan „másságos”, „kisebbségi” előjogai az élő, egészséges szervezettel szemben?* Az a véleményünk, hogy *minden rendes társadalomban a kisebbségnek kell alkalmazkodnia a többség igényeihez, elvárásaihoz.* Ha tehát egy bármiféle kisebbségnek, különösen az aberrált, degenerált, deviáns kisebbségeknek nem tetszik a magyar többségi normalitás véleménye, hagyják el az országot feltételek nélkül és azonnal! Takarodjanak Magyarországról! Ugyanis, ha nem tudnák, ezt az országot azért hívják így, mert itt **MAGYAR A GAZDA**, s az is marad, míg a világ, s három nap. Ít nincsen semmi-

ilyen joga senkinek, akit beteges szelleme undorító, rendet és életet bénító másságának mutogatására kényszerít az egészséges szervezettel szemben, vagy akinek nem tetszik a többségi akarát. A rablóknak, gyilkosoknak és nemzetárulóknak, valamint kiszolgálóiknak pedig börtönben a helyük, meg az akasztófán.

Az egészséges többségnek pedig nincsen megengedhetetlen eszköze a különböző, messzire büzlő „mátság” érvénytelenítésére. Minket ugyanis az épít, ami összeköt, s a „mátság” mindig rombol, szétzülleszt és általában undorít. Ezért *azonosságainkat* és *hasonlóságainkat* keressük egymásban, nem azt, hogy miben vagyunk mások.

Azonosságunk magyarságunk lényege: Öregisten magvacskái vagyunk, egyforma, szép, terméshozó, *magyar magok*. Nyelvünk, kultúránk, s ha Öregisten megsegít, nemsokára már *kultuszunk* is magyar lesz és azonos, *s minden mátság nélküli*.

Kitasztók vagyunk? Üsse kő! Azok! Kitaszítjuk magunkból a betegséget, a mérgeket, a gonoszságot, a nemzeti depressziót, magányérzetet keltő impulzusokat, a romboló erőket, az istenkáromló, mátságos gazságot, s indulatosan teszszük mindezt, vállalt, őszinte indulatból. A világot sosem a langyos prédikátorok, a kenődős lelkek, hanem a harcos és kemény cselekvők táplálták életető vérrrel. Olyanok, akik világgá kiáltották: „*Én nem fogom be peres számat!*”. *Ady*, ez a Párizs szellemi mocsarába süppedt, szerencsétlen, magyar árny, akiről gyermekkorában ószövetségi „Schlachter”-orvosok operációval eltávolították született táltossága jelét, mégis hordott magában későn is annyi szentséget, hogy ki merje írni magából az igazságot „*A Tűz csiholója*” c. versében:

*„Csak akkor születtek nagy dolgok,
Ha bátrak voltak, akik mertek,
S ha százszor tudtak bátrak lenni,
Százszor bátrak és viharverték...”*

Nem véletlenül hangzik el ebben a négy sorban szinte szóismétlésszerűen, háromszor a „bátrak” szó, hiszen ez adja kvintesszenciáját mindannak, ami sikerre visz.

Hazug és gonosz alapokon nyugszik ma a népakaratnak nevezett terrorrendszer, s ennek a gyaláznak a megszüntetését a magyar ember lelkében kell elkezdenünk. Hiába véres forradalmak, hiába a kiküzdött szabadság, ha aztán a szétlőtt városok, lerombolt épületek sáros és mocskos romjai fölött a volt fegyvertársak egyes csoportjai egymás ellen fordulnak, mint Palesztinában, filiszteus testvéreink földjén, Afganisztában, vagy Irakban, s a jelen újra és újra kitermeli a belső ellentéteket, a pártoskodást. A magyar politikai-szellemi jobboldal ma a beépített álmagyarok tevékenysége következtében szétforgácsolt, egyénieskedő, megosztott, s úgy tűnik, mindenki keresi a saját érvényesülése, élre jutása lehetőségeit. Ezért ma meghirdet-

jük a

„Szeresd a magyart, mint önmagadat! Határtalanul!” – mozgalmat.

Írjuk fel ezt minden házfalra, hordjuk ruháinkon, tüzzük zászlainkra ezt a jelmondatot, hogy megismerjük egymást, ha találkozunk!

Ezért ha eljön majd az idő, a pártoskodás alapjait, a *pártokat* kell megszüntetnünk és betiltanunk. Ez nem államellenesség, *ez az állam szentségének helyreállítását szolgálja*. Az „állam” az „áll” fogalomból ered, s ami szerteoszlott, széttöredezett, leomlott, azaz ami nem áll, az úgy hever szerteszét, mint a faluba estefelé hazatérő marhacsorda hagyatéka az úton, s az állaga sem sokkal kívánatosabb. A pártoskodás megoszt és széttzilál. A pártoskodás alapja a többpártrendszer. Süllyesztőbe a pártokkal!

Az egész „parlamentári demokrácia” népbutító humbug. Ha ez nem így lenne, akkor pl. Németországban, a „*nyugati demokrácia fellegvárában*” megszavaztathatták volna a népet arról is, hogy szeretne-e belépni az Európai Unióba, vagy nem, illetve hogy lemond-e a német márkáról és át kíván-e térni az Euróra. De nem tették, mert a II. világháború az ezt követő aljas megtorlások, az ezermilliárdos kárpótlásos népszarolás, és a német nép nyakára erőszakolt vezetők percenkénti százhuszas nyelvcsapásainak csattogása ellenére még nem ért véget. Ugyanez a csapás sújtja Magyarországot is, mely nemzet a némettség mellett a másik, de sokkal inkább vesztese a XX. századi történelemnek. Amíg Németország lemetszett területeit egy fél évszázad után mégiscsak visszakapta, szó sincsen róla, hogy Magyarországnak is visszajár minden az utolsó négyzetcentiméterig, amit a nagy rablókkal szövetkezett áruló, zsebtolvaj népek elloptak tőle.

Ami a magyarsággal az elmúlt évszázadban megtörtént, s ami ma történik, az nem teszi lehetővé, hogy a jövőben demokráciáról, választójogról, egészséges gazdasági versenyről akárcsak egyetlen szót is ejtsünk, de éppúgy ne essék több szó a francia patkánylázadás hazug jelszavairól sem: „*egyenlőség, testvériség, szabadság*”. A nép élére nemzetszerető vezetőt, ő mögé pedig nemzetben gondolkodó kormányzótanácsot kell állítani, s mindezt alárendelni a Szent Korona Eszmének és Boldogasszony Szent Magyar Királyságának. A gondolkodás útján adott nemzetvédő törvényeket nem megvitatni, hanem meghozni kell, érvényesíteni kell, méghozzá gondolkodás nélkül. Az álparlamentarizmus pedig álparlamentereivel, s a betolakodó idegenelvűség zsíros hajú tőzsdelovagjaival, világbankos pénzügyi szakértőivel, katonai és gazdasági tanácsadóival, titkos társaságaival, szent hegyeinkre erőszakolt lokátoraival, s teljes fekete mágijával együtt, nyomtalanul pusztuljon a magyarok földjéről! Ne vigyenek magukkal többet, mint ami bűneik kárpótlásának levonása után a hozottból megmarad nekik: a puszta fizikai létüket, de gyorsított menetben! Magyarország természetes, ősi létformája a Szent Magyar Királyság. Királyt sem kell feltétlenül választanunk, bár van rá alkalmas személy, hi-

szen ősidők óta van Királynőnk. A Habsburgokat, nemzetünk ősellenségeit pedig ugyanúgy ki kell hajítani az országból, mint liberális-szocialista barátainkat, komáikat, s meg kell vonni tőlük a magyar állampolgárságot, melyet azért bitorolnak, hogy alkalmasint egy újabb Habsburg gazember fejére kerülhessen a Magyar Szent Korona. Raccsoljanak, selypeljenek és lúdtalpazzanak tovább valahol a határokon kívül! Takarodjon ez a genetikai hulladék a magyar élet teréből!

Törvénykezésünket alapjaiban kell megújítanunk. Az első lépés az egészség felé az, ha figyelembe vesszük: a bűnözőket mindig a saját mércéjükkel kell mérni. Aki „*Szemért szemet, fogért fogat!*” kiált, arra a saját elképzeléseit kell alkalmazni, hiszen a tolerancia és a megértő jóhiszeműség törvénye ezt kívánja. Akit nem a saját erkölcsi mértékével mérünk, azon ugyanis alapvető törvénytelenséget követünk el, mert rosszra, azaz számára idegenre szoktatjuk. A kapitalista ámokfutó verseny meghirdetői jól tudják, sőt, ők tudják csak igazán, hogy a versenyfutás során csalni is lehet, s hogy mindig a csalók, a másik futót fellökök, a gáncsoskodók, a gátlástalanok, az etikátlanok jutnak előnyökhöz, s aztán már ők mondják meg, milyen feltételei vannak a győzelemnek. Lásd a jelenlegi vörös-terror kiszolgálóit, s köztük is leginkább a választások levezetéséért felelős testületet, az OVB-ot! Úgy szemelgetnek a törvénytárak és jogkatalógusok lehetőségei között, mint lósz...ban a verebek. Ezért mondom, hogy a magyar lelket kell megújítani, mert ez immár elfogadta a lehetetlenségre idomított, eleve veszteségre ítélt futónak adott „verseny”-feltételeket, s ami csak fokozza a katasztrófa intenzitását, ezt ma már nem is érzi megalázónak. Fel kell szabadítanunk a magyar lelket a szolgálékűség, a megalkuvás, a beletörődés pszichés körülményei közül, s vissza kell állítanunk egykor volt királyi dicsőségének fényébe, hogy meglássa igazi arcát, s rácsodálkozzon arcának nemes vonásaira. Népeinket valaha összefoglaló néven így ismerte a nagyvilág: „*királyi szkíták*”. Állítsuk hát vissza lelkünket az Istentől neki szánt jogkörbe és rendbe! Ezt azonban nem lehet egyenes szókimondás, a bűnösök szó szerinti megnevezése és megfelelő minősítése nélkül megtenni, szóljanak is hozzá akármit a törvénykezési maffiózók. A munkát az iskolákban kellene elkezdni, de mivel a lehetőséget kiüttették a kezünkől, ott tesszük, ahol éppen terünk nyílik rá. Ma ez a munka csak a nemzeti vallás helyreállításának alapján képzelhető el.

Megjelent írásaim nyomán sokan jelezték, hogy a nemzetben nagy az igény egykor volt ősvallásunk megélesztésére. Ez azt jelenti, hogy sokan érzik, a lélek eredeti, isteni értelmének helyreállítása nélkül nem lehetséges semmilyen változás a társadalomban sem. A magyar társadalomformáló akarát minden emelkedett történelmi időben ösztönösen a hermetikus mantra alapján építkezett: „*Amint a mennyben, úgy a földön is.*” Az alapelv tehát adott, s gazdag felhangokkal cseng-bong vissza fülünkbe az ősidőkből. Addig azonban ez lehetetlen, amíg pontosan nem tudjuk, hogy ez a hitvilág milyen alapelveken nyugodott, milyen történelmi akadályok gördültek útjába, amíg vérünkkel nem vált ez a fontos tudásanyag. Sok nagyszerű

munka született, melyek ennek az egykor volt vallásnak egy-egy szegmensét bemutatják, mint pl. a táltos-kultusz egy-egy elemét, de összefoglaló módon nem foglalkozott még ezzel a kérdéssel egyetlen munka sem. Ezért én most szerény képességeimnek megfelelően megkísérlem összefoglalni, milyen is volt a magyar ősvallás, s aztán hogy milyen módon lehet ezt ma korszerűen az élő ember élő hitévé tenni. Igyekszem a magyar jellemmel kapcsolatban is összefoglaló módon elmondani az elmondhatót, s itt ne zavarjon senkit az a tény, hogy a ma magyarja nem ezt a képet mutatja. Amiről itt beszélek, az a felébresztendő magyar archetípus, az Istentől elültetett mag, amihez/akihez vissza kell térnünk, különben egyre nagyobb és nagyobb kárt szenvedünk, s eljön az idő, amikor ennek az Istentől elgondolt „lény”-nek a megélesztése lehetetlenné válik. Ebben kíván segítséget nyújtani ez az összefoglalás. Bízunk hát Öregisten végtelen bölcsességében, hathatós segítségével, s az általunk oly sokat emlegetett „Isteni, Örök Igazságban”!

* * *

Ezt az írást amolyan tankönyvnek szánom mindazok részére, akikben megvan az igyekezet, hogy a tegnaphoz képest jobb magyarokká legyenek, de az utat még nem ismerik. Változni kell, mozogni kell, fejlődni kell, mert a változásra való képesség, a mozdulatlanság maga a halál. Az embernek minden pillanatban változnia kell, mert ez fejlődése mozgatórugója, s a folyamatos fejlődés az élet alapfeltétele: ami nem fejlődik, az halott. Ne féljünk hát a belső tudati és lelki korrekcióktól, mert a magyarnak élnie kell. Ha nem lenne ma magyar a világban, akkor a lelkiismeret veszne ki az emberiség testéből.

Ezt az írást a magyar családnak ajánlom, hiszen a magyarhoz méltó emberi élet alapsejtje a család. A család Isten, a Háromság földi, történelmi, emberi tükörképe. Mivel magyarok vagyunk, tudjuk, hogy az igaz magyar ember útja mindig történelmi út, s ezért a múltból a jelenbe, s azon át a jövőbe a magyar történelmi igazságon keresztül vezet. Tudva azonban azt, hogy a múlttal csak akkor kell foglalkozni, s egy becsületes történelemoktatásnak is ez lenne a legfőbb célja, ha az oktató, az író, a krónikás léleknevelési szándékkal képes megmutatni azoknak a történelmi jelenségeknek az összefüggéseit, melyekből okulni, tanulni, erőt meríteni, épülni lehet. A történelem tanítása nem maradhat kizárólagosan művelődéspedagógiai eszköz, amely lexikális adathalmazokat ver a fejbe, növeli az „általános” műveltséget, s maga sem érti, miért is teszi ezt, mint a mai, céltalan, öntörvényű történelem-, irodalom-, matematika-oktatás. Az elmúlt idők történéseit, tapasztalatait ma és mindenkor pedagógiai telítettséggel kell használni, hogy jövőnket erre a tudásra, tanulásképletre felépítsük. Minden más iskolai igyekezet döglött igyekezet.

Most tehát ezt az élő vérrrel áterezett történelmi csapást követve hívlak: gyertek, barátaim, s legyetek utitársaim ebben az utazásban, mely rólunk, nekünk szól, s utunk történelmi távlatain át a jövőbe igyekszik vezetni minket!

II.

Az ősi magyar gondolkodásmód alapjai

A magyar ember szemben az indoeurópai népekkel, nem *dialektikusan*, hanem *dualisztikusan* gondolkodik. Mindkét látásmód és definíciós képlet észreveszi, hogy a világ kettősségek halmazára épül, de a „kettők” egymáshoz való viszonyát másképpen, eltérő módon határozzák meg. A dualizmus a „modern akadémiai” meghatározás szerint *eltérő jellegű dolgok szoros kapcsolata*, de ez az akadémiai definíció nem egészen fedi a valóságot, mert a dualista gondolkodásmód alapgondolatát nem közli. Amíg a dialektikus gondolkodás minden másszerűben ellenséget, de legalábbis ellentételezést, szembenállót lát, s harciasságra, kíméletlen győzelemre ösztökél a másszerűvel szemben, addig a dualisztikus világlátás békés, bölcs, kiváráó, mindent mindig alaposan megfigyelő, fűrkésző, következtető, tehát **kauszális-morális szellemiséget** nevel. A dualizmus ugyanis, ahogy a nagy keleti vallásokban is jelentkezik, *a teljes teremtetést egy egységnek tekinti*, s nagy felismerését így fogalmazza meg: *„Minden egy, mert mindenben benne van minden”*. Ezzel azt mondja ki, hogy világát nem az *ellentétek örökös harcának*, nem a fehér és a fekete kiengesztelhetetlen, örök küzdelmének tartja, nem *antagonisztikus ellentétek* egymásnak feszüléseként látja és fogja fel, hanem mindennel együtt egy *egységnek*, egy belső törvény által mozgatott organizmusnak vallja. Ugye, ismerősek ezek a döltbetűs fogalmak a marxista dialektika tételeiből azoknak a szerencsétlenneknek, akiknek kötelességszerűen meg kellett ismerkedniük ezzel az ideológiai szörnyűséggel?

Ez persze nem azt jelenti, hogy a dualista látásmód nem engedi meg a harcot a gonosz ellen, hanem elsősorban hosszú-hosszú távon, a kerek világ belső rendjéből nem kívágni akar egy darabot, hanem a rosszat előjelváltásra akarja a ösztönözni. Mivel a gonosz is csak személyes jelleggel képes létezni ebben a teremtésben, s mivel a személyes gonosz a világ elszilánkosodása során maga is milliárdnyi szilánkra esett, a dualista szellem tudja, hogy a gonosz végülis kipusztíthatatlan. Harcol ellene, de legfőképpen saját magában, a saját társadalmában, kisközösségeiben, ahonnan lehetőleg ki is tiltja, de tudomásul veszi, hogy a gonosz végső veresége, s ezzel a teljes univerzum rendi változása csak akkor fog bekövetkezni, ha az Univerzális Szakralitás (Isten) végső győzelmet arat az univerzális visszahúzó erők fölött. Maga az egészséges és szakrális emberi művészet is ezer alakban ábrázolja ennek a kettősségnek a belső rendjét. Gondoljunk csak gótikus templomaink fény-árnyék-játéokra épített belső szerkezetére, az ott játszó színek elmét pezsdítő, megszentelő jelenlétére, vagy a *Caravaggio* festményei sugárszám érkező, megtisztító fényre, a barokk oltár sötétség-csillogás kettősségére, *Rembrandt* együttlélő világosság-sötétség ellentételezéseire festményein.

Az ősi, magyar létszemlélet tehát a **dualisztikus**. Ha egy magyar ember elveszíti

az egyik kezét, az egyik szemét, az egyik veséjét, akkor a *fél* kezét, a *fél* szemét, a *fél* veséjét veszíti el, mint ahogy az egy életre kiválasztott társunk is a *feleségünk*, azaz az egyik felünk. (Ha egy kis szerencsénk van, akkor a jobbik.) Ősi nyelvünkön a feleség, tehát az asszony is „feleségének” mondta urát, a kiválasztott férfit. A régi magyar ember jó barátját, társát is „*édes felem*”-nek, „*ézős felem*”-nek nevezte, mellyel jelezte, hogy a számára drága barát, testvér, asszony, szomszéd a saját lényének másik felét alkotja. Ebben a látásmódban már eleve benne van az is, hogy „**Úgy szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!**”, amint Jézus tanította nekünk. Így elmondhatjuk, hogy a magyar lélek – Jézus tanításának értelmében – mindig is jézusi volt, míg a nyugat szemlélete, s még ún. „keresztény” vallási szemlélete sem, soha nem érte el ezt a magasságot. Ebből ered a nyugati egyház eretneküldözése, s a vallás erőszakos terjesztésének mindenkorai igénye is, de innen származik a politikai és ideológiai üldözés intézményeinek hatalma is. Ez a szemlélet azonban eredetileg nem az ősi indoeurópai látásmód születte, hanem annak a közel-keleti őskor homályából előbukkanó szemita törzsszövetségnek a sajátja, amely a Saul rabbi (szent Pál) interpretációjában megjelenő álkereszténység vallási tanításán keresztül ezt a gyilkos látásmódot elhintette a vén kontinensen.

Nem véletlen, hogy a zsidó *marxi-engelsi-zederblumi* (Lenin eredeti neve *Zederblum = Cédrusvirág*) dialektika is automatikusan emelte maga mellé a „materializmus” fogalomkörét, melyhez a zsidó vallás jahweizmusának *politikai monoteizmusa* kiváló alapokat adott, majd amikor már ez az embert támadó, istengyermeki voltában megalázó tan kiterjesztette ideológiai csápjait az ember lelke irányába, művilleg alakították ki belőle a „*történelmi materializmus*” fogalomkörét. Ebben az őszösvetségi vérségű Engels, Marx és követőik kifejtik, hogy a történelem folyamatai mögött semmiféle személyes Isten nem áll, hogy minden, amit történelemnek nevezhetünk, materiális és evilági-emberi-hatalmi-financiális folyamatok vegyüléke. Ezen nem kell csodálkoznunk, hiszen a „kultúr”-kör, amelyből ezek a szemita szellemi segédmunkások erednek, olyan istenképet vetít elénk, amelyik valóban nem Isten arcát tükrözi, hanem egy beszűkült, ostoba, gyűlölködő és gyilkos sivatagi démonét. Ebből következő a társadalom nem a kozmoszt teremtvő Isten törvényvilágának kivetítődése az emberi közösségre, hanem a *termelési viszonyok* és a *termelő erők* egyenetlenségei miatt létrejött, belső társadalmi feszültségek indukálta emberi erők folyamatos harcának végeredménye. Ez azonban kb. olyan badarság, mintha valaki kétségbevonná, hogy a folyó a forrásból ered, s egyben meg is tiltaná a folyónak, hogy a forrásból táplálkozzon. Így ez a gonosz ideológia megfordította a dolgok belső rendjét: semmi sem felülről táplálkozik, Isten és a Szellemi Királyság irányából, hanem az alsó, sötét anyagvilág diktátuma minden: ember, törzsejlődés, tudat, filozófia, vallás, társadalom, törvénykezés, minden. Így lesz az Istenhez visszatérő, Fénybe távozó élet helyett mindennek értelmetlen vége az anyag halála, a materiális enyészet, rothadás, melynek során a buta materiába sötétül a távozó öntudat, s a semmi ostoba nirvánájának alacsonyrendű világába olvad: a

nihilbe. A *dialektika* világa tehát a sötétség hatalmára, s az erőszak kényszerűnek ábrázolt-ideologizált körülményeire épül. Ennek végidőkbeli totális elfajulása a „dialektikus materializmus”, amivel a végidők gonosz hatalmai annyi szépre és tudományosságra áhítózó magyar lelket metszettek vissza a pusztába és korhatag fatuskó szintjére, s mely már alapvetésében ostoba tévedésekre épít: **Hogyan lehet kettős (dia-lektikus) az, amiben csak a valóság egyik fele: a matéria szerepel?**

Ezzel szemben a dualisztikusan látó történelmi magyar léleknek minden személyes létén kívül álló nyereség és veszteség mindig saját személyében okoz örömet vagy fájdalmat, s ezért értékítélete is más, mint a dialektikus gondolkodású népeké. Amikor a mesebeli király a királyleányt szabadító hősnek „*fele királyságát*” ajánlja, akkor azzal saját vérségi hovatartozását osztja meg a másikkal halálból, szeretetből. Ha nem is *magába*, de legalább *magáéba* fogadja, s abban hatalmat ad neki. Ezt gyakorolja velünk Istenünk is azzal a szándékkal, ami nem más, mint az Örökkévaló „ingyen kegyelme” a szeretett teremtménnyel szemben. A teremtésben Atya és Gyermek együtt járják a fénybe burkolózó paradicsomkertet, amíg Anya otthon ügyel, hogy a tűz ki ne aludjon, s a Forró-Tűz-Lélek ki ne fagyjon, ki ne fogyjon a család mélyen spirituális tűzhelyéből. Ez a Szentháromság, s az egészséges emberi társadalom csodálatos titka, ez az isteni prototípus, s milyen egyszerű az egész, ugye?

Amikor Atilla királyt megölik, s fiai a germán ármánykodás nyomására a hatalomért egymásnak feszülnek, a *dialektika* győz az ősi, szkíta-hun *dualista* látásmód felett, s megrendül az évtizedes társadalmi béke és nyugalom, szétfoszlik a törvényesség szövete, s a biztonságos hun-magyar élet viszontagságossá válik, hiszen megbomlik az *egység*. Ami egymásnak *két fele* volt, most két különlevő, egymás ellen fordult *eggyé* válik, mely szembefordul a saját egykori felével. A modern pszichológia ezt a jelenséget *szizofréniának* nevezi, tudathasadásnak, ami a **meg-hasonlás**, azaz **mag-hasonlás** szellemi állapota. A szellemi **mag** ugyanis nem osztható már tovább, mert a mag az őstudás, s ha ez hasad, akkor bevégeztetett. Ez a mai, leépült, szétzilált, szakterületekre osztott ún. „tudományok” belső tragédiája is. Atilla halálakor a hun-magyar dualista szellemiségbe nyugatról beleront a dialektikus gyűlölettörvény. Ha a zoroaszteri vallás fény-tanításának frazeológiáját akarom használni, akkor úgy is fogalmazhatok, hogy **Ahura Mazda Fény-teremtésének központjába befészkel Ahriman, azaz az ármány káosza**. Nem csoda, hogy a magyar népi emlékezet erre az időre csak ködösen emlékszik vissza, s hogy nem nagyon maradtak írásos feljegyzések ebből a korból. Mi bomlik meg ekkor? A kötelező *testvérszeretet* helyébe lép az individuális hatalmi érdek önzése, eluralkodik a veszteségérzet a népen, s történik ez akkortájt éppúgy, mint ama hírhedt december 5-ei népszavazáson, a mi időnkben. Az őszövetségek szava belevicsorog a magyar **újszövetség**, azaz a lehetőség szerint ekkor kiépülhető **ÚJ MAGYAR SZÖVETSÉG** arcába, s a testvéri szövetség szövete meglazul, majd időlegesen

(!!!!) szertefoszlik. Ugyanez az árnyjelenség jelentkezik a mindenhatónak kikiáltott többpártrendszer intézményeiben, s magában a parlamentáris rendszerben. Ez a folyamat aztán belső szétűzást, gyűlöletet szül, s csak Öregisten hathatós segítsége és némely nagy magyar lelkek önfeladó nemzetszeretete képes összefogással visszaformálni a megbontott egység törvénytelen állapotait. Nem egy erő, hanem az erőszak győzedelmeskedik a gyávaság, a tudatlanság, a megalkuvó önzés fölött. S most kulcsszóhoz érkezünk, hiszen valamit, ami egyébként rajtam kívül áll, enyémbe fogadni csak és kizárólag *szeretettel* lehet. Ami az enyém, azt ugyanis természetes módon szeretem és védelmezem. A dualista gondolkodású ember alapvető, jézusi létalapja tehát a szeretet.

Adulaista felfogás ezzel ellentétes irányban is mindent hasonló módon lát és láttat. Ami rajtam kívül áll, ami nem éppolyan, mint amilyen én vagyok, az – bár idegen – mégsem elvetendő, nem elpusztítandó, mert az ember természetes lénye képes azt a sajátjává abszorbeálni, befogadni, beépíteni a saját rendje szerinti életrendszerébe. Így a magyar ember soha nem idegenkedett semmitől, ami rajta kívül állt, ami idegenszerűen hatott, hiszen jól tudta, hogy a szeretet ereje minden pozitívumot képes elfogadhatóvá, beépíthetővé tenni. Ezért vált híressé mindenütt a földkerekségen a történelmi hagyományú, magyar vendégszeretet. Ezért volt a pártus apostolnak, *Maninak* olyan könnyű dolga, amikor *Buda és Zoroaszter* tanítását *Jézus* tanításának rendszerébe helyezte, s minden erőlködés nélkül olvasztotta egybe az emberiségnek adott őskinyilatkoztatás eme szilánkjait az Istennel kötött Új Szövetség hatalmas, jézusi anyagába. Ezért kerül bele István király Intelmeibe is, hogy „*az egy nyelvű és egyszokású királyi udvar gyenge és esendő*”, mert az egy értéke is csak másokkal relációkban válik érthetővé. Itt persze nem az „ország” kifejezés áll, ahogyan István szavait a hazánkban befészkelni vágyó kakukktojások ezt a latin szöveget fordítani szeretik, hanem a „regnum” alatt *királyi udvartartást* kell érteni. Ugyanez az elv hatott *Atila* hun-szkíta szellemének életáldozatában, ki Európa szakrális egyesítését tűzte ki céljául, mert akkoriban megvolt még az itt élő népekben a közös származás tudata, s ehhez járulhattak volna társnépekként a germánok és a szlávok, a felszabadított rabszolgák is (szláv = lat. esklavus = rabszolga), kik az őseurópai keleta-szkíta kultúrákba keveredett idegen elemekből álltak össze. Így mondható ki a *lengyelség szármata-szkíta*, az *illírek iráni-avar-szkíta*, valamint pl. a *bajorok (bayovar – Bavaria) avar-szkíta* származása. Ezt a tervet azok a népek akadályozták meg, melyek szellemi-kulturális-pszichikai színvonaluknál, felépítésüknél fogva nem voltak alkalmasak az ősnéppel való keveredésre, tehát nem voltak nemesíthetőek, mint a tótok, az oláhok és a rácok keleten és délen, s egyes germán képződmények nyugaton és északon.

Kiváló történelmi példa arra vonatkozólag, hogy mit is jelentett ez a befogadó szellem, István királyunk korának politikatörténete. István király felkenése és beavatása után a mai Franciaország területéről *kathar-albigens*, s az észak-italiai tar-

tományokból *pataréus* szerzeteseket hív az országba, hogy ezek megerősítsék a magyar nemzet vallási lelkületét, s biztosítsák az ősi magyar kereszténység vérvonáának továbbvitelét. De miután István szellemiekben nem csak Magyarország királya volt, hanem a krónikai feljegyzések szerint fölérendeltje az európai uralkodóknak is, hatalma volt az ekkori Európában már hódító római kereszténység papjainak korlátozott számú küldöttségét is beengedni, hogy Európa szívében valódi „*katholikus*”, azaz *egyetemes* keresztény jelenlét alakuljon ki. Így ír ugyanis a Képes Krónika: **„Miután az Úr dicsőségesse tette az Ő irgalmát Szent Istvánban, kardjának színe előtt megfutamította a királyokat, mind a körül fekvő nemzetek fejedelemségeit és hatalmasságait alávetette uraságának...”** Így István szó szerint elnyerte a „*királyok királya*” címet, mellyel az Istentől kapott egyenesági hatalom egyértelműen jelzi magát. István király Isten személyes dicsőséges irgalmának képviselője volt a világi jellegű európai uralkodókkal szemben a földön. Nyilvánvaló, hogy irgalmat csak hatalmi pozícióból lehet gyakorolni, s ennek gyakorláról a krónikás egyértelműen fogalmaz.

Az idézett szövegben tehát nem arról van szó, hogy István amolyan hódító, gyarmatosító, rabló hadjáratokat indított volna Európa ellen, hanem hogy személyében az Úr királysága vált dicsőségesen és győzedelmesen láthatóvá egy európai trónon egy olyan időben, amikor Európa nagy részét apró rablófejedelemségek, hercegségek, kiskirályságok provinciális érdekei, a tanulmányaink során oly annyiszor emlegetett „*feudális anarchia*” szabdalták ezer felé. Nyugodt szívvel jelentem ki: Európában István uralomba lépésének idején egyetlen államiság, egyetlen központosított, szilárd hatalom létezett: a Szent Magyar Királyság. A korabeli magyar uralmi minőség az ún. *istenkirályság*, amilyen *Nimrudnak*, az emberiség első királyának, a magyar nép ősatyjának hatalma is volt. Ez nem azt jelenti, amit a hanyatláskori világ ért alatta, nevezetesen, hogy a királyt istenítették, mint a pogány Róma tette morális haldoklása, leépülése jeleként császárai némelyikével, hanem hogy a földi térben Isten elvárásainak megfelelő hatalmi forma lépett életbe. Pontosan az történt, amit az ősi pártus bölcsesség fed: **„KITA AN-TA DIM”**, azaz *„Amint a mennyben, úgy a földön is.”* Jézus ajkáról visszhangzik majd ez a csodálatos mondat a történelmi időben, de Őt sok-sok évezreddel megelőzően ugyanezt a mindent átható, titkos utasítást hangsúlyozták az őskorok *hermetikus* mesterei is, amikor az ember uralta világban működő hatalommal kapcsolatban tanítottak. Ez a mondat hangzott el az ó-egyiptomi *Thot*-beavatás csöndjében is a legtitkosabb kamra mélyén, hol a kőszarkofág állt, s minden bizonnyal ezt érvényesítették a *pálos beavatás* levezetői is sokkal későbbi időkben a hegy gyomrában rejtgetett kőszarkofágban fekvő, a halálba és a feltámadás fényébe készülő beavatandó fülébe. A róluk szóló egyik emlék, mely a pilisi pálos halálba avatásról beszél, azt mondja, hogy a pálos beavatottak a szertartás után a földön azt tették, amit a mennyben tanultak: *Amint a mennyben, úgy a földön is.* Láthatjuk, hogy népünk szívében a történelmi időnek minden csomópontján fellép ennek az őstudásnak igénye az életre, s ez történik most is, amikor nem győzzük hangsúlyozni ennek a

csodálatos, univerzális gyógy-eszmének a fontosságát mai társadalmunk helyzeté-
telére.

Amikor ez a gondolat egy királyság keretében fogant meg, a földi király szemé-
lyében valójában maga Isten jelent meg a földi hatalom hierarchiájának csúcán.
Ezért alkották meg beavatott kezek valahol a *Kaukázus* vidékén, egyes feltevések
szerint a Kárpát-medencében, talán a III. évszázadban az emberiség egyetlen bea-
vató koronáját, melyet magunkénak tudhatunk, azzal a hihetetlenül tökéletes képi
programmal, mely a világnak e legtökéletesebb ikonosztázán szerepel, s amit mi
Magyar Szent Korona néven tisztelünk. S ez volt az államjogi alapja annak is,
hogy a hatalom gyakorlására erkölcsileg alkalmatlanná vált uralkodót a nemzet
bármikor, közös akarattal leválthatta a trónról. A magyar történelem ezeket az ese-
ményeket mint „*trónfosztásokat*” írja le, amivel nem egy alkalommal éltünk. Csak
aktualizáló megjegyzésként jelzem, hogy a Magyar Szent Korona hatalmát a mai
napig soha nem érvénytelenítették, s így a magyar nemzetnek ma is joga van a
trónfosztáshoz, mégha nem is királyt szeretne eltakarítani a hatalom pozíciójából,
csak egy szennyeslelkű, köztörvényes politikai bünszövetséget.

A krónikai közlés szerint tehát István király személyében Isten kinyilvánította
kegyelmi szándékát, mely abban állt, hogy bemutatta a káoszban, a feudális
anarchia Európájának szellemi, hatalmi és földrajzi középpontjában, hogy az irga-
lom vezet az istengyermeki dicsőséghez, s hogy minden szétszabdalt erőnek újra
eggyé, azaz egymás másik *felévé* kell válnia. Ebbe a rendbe pedig minden beletar-
tozott: a nyugaton, délen és a balkáni bogumilok közt még élő manicheizmus, s az
ettől sokrészben eltérő szkíta kereszténység vallási nyomainak magyarországi meg-
éledése éppúgy, mint a nyomuló római erőszakosság megzabolázásának magyar
igénye. Ezt pedig másként nem lehetett elérni, csak úgy, ha annak is jelenlétet, az-
az allandó kontroll lehetőséget biztosított a hatalom egy vallásilag toleráns államjogi
szervezet keretei között. Ez a szervezet a központosított **Szent Magyar Király-
ság** volt.

Az államapparátus megszervezése mellett azonnal megindult a templom- és ko-
lostorépítkezés, s romjaikból megújulnak Magyarországon és a gyeprüvidéken, me-
lyek egészen a mai *Linz*-ig, sőt némely esetben egészen a mai *Felső-Bajorországig*
(Dél-Bajorországig) húzódtak, a hunkori, manicheus mintára épült kerektemplom-
ok. Papp Gábor művészettörténész mondja, s teljesen igaza van, hogy a minden
tíz falunak épített templomok egyháztörténeti hagyományát nyugodtan üzhetjük a
mesék világába, hiszen – ahogy ő fogalmaz – ezekbe nemhogy tíz falu lakossága,
de „*még tíz fulu bolhái sem fértek volna el*” a vasárnapi nagymiséken. Így az Ist-
ván-kori törvénykezés idevonatkozó passzusait is hamisítványnak kell nyilváníta-
nunk, melyek szigorú büntetéssel sújtották a miséktől távolmaradókat. Milyen célt
szolgáltak hát ezek az építmények? A hagyományörzés, a megtartás kővárai voltak,
ahol az ősi *Kör-Istennek* tartották a szert a beavatottak. Leszögezhetjük általános-
ságban: ezek a templomok nem azért épültek, hogy hatalmas tömegeket fogadjanak
be. Ezek a templomok viszont azért épültek, hogy talapzatai legyenek egy minde-

nek fölött álló szertartási gyakorlatnak: nemzetszaládi tűzhelyek voltak, Isten szellemi kincseit megtartó ékszerdobozok, szent helyek, melyeken szent időkben szert mutattak be a beavatottak. Ugyanakkor a kor templomai melletti temetőfeltárások régészeti adataiból tudjuk, hogy igen sok ott a lovas sír, mely arra utal, hogy miután a táltos-mágusi vallás papi vezetői ekkor immár többségükben nem az erdőkben, hegyeken, szent berkekben, vizek partjain folytatták szertartásaikat, mint ahogy erre kényszerültek hosszú eurázsiai vándorlásaik során, hanem a hun-kor megújult hagyományainak megfelelően bevonultak a kaukázusi, párhiai mintára épült kerektemplomokba, az emberek hatujjú táltos-lovaikat nem véres loáldozatok által, hanem a magyar egyháznak felajánlva adták át Öregisten tulajdonába adományként. Ezek a táltos paripák aztán még István utódainak idején is ki- és bejártak a templomokba a szertartások alatt. Emellett a világiasított, szervezett forma mellett természetesen megmaradt a táltosság másik, rejtkei létmódja is, mely egyfajta *remeteségre* emlékezteti a kutató elmét, bár ezeknek az elvonultaknak az életmódja teljes mértékben különbözött a remeteség nyugati-keresztény, önsanyargató, tisztátalan, különböző aberrációkig fajuló formáitól. Ennek az elvonult életnek táltosai öltöttek aztán majd Őzséb vezetésével szervezeti formát, s váltak a magyar pálosság letéteményeseivé. Hogy táltosaink sosem voltak csavargó, torzonborz, rongyos alakok, mint amilyenek az akadémiai tudományosság s még az ellenséges etnikai érdekből megformált „istvánakirályos”, féllábú sámánbarom képe azt beállítani igyekszik, arra egyértelműen rámutat, hogy a táltosság, s később maga a pálosság is csak tökéletes testi- és lelki alkattal, s csak nemesi származással rendelkező fiatalembereket fogadott soraiba, kiknek három éven át kellett a legkülönbözőbb szellemi-, lelki- és testi próbákat kiállaniuk, hogy beavathassák őket. Így szertefoszlik a deákbillgyulás, tököcs, vonyító, rongyos, mosdatlan, féllábú sámánállat torzképének hitelessége.

A központosított magyar királyi hatalom tehát, miközben befelé saját elképzelései alapján építkezett, az általános magyar dualisztikus látásmód alapján befogadó állammá lett, mely hagyomány a Szent Magyar Királyság háttérbe szorítása idején, azaz nem magyar királyok uralma alatt ártó erővé vált a magyar történelemben. Ez a tény azt tanítja nekünk, hogy a hagyományok feledésével fellépő hanyatlás mindig a törvények megbomlásával jár, s ha ezt meg akarjuk állítani, akkor nem új törvényeket kell hoznunk, nem új pártot kell hatalomba segítenünk, hanem a hanyatlás előtti lelki rendet kell helyreállítanunk, mely törekvés most is eligazít bennünket teendőinkben: Vissza kell térnünk a gyökerekhez, meg kell idézni az ősök szellemét, s onnan, a tűzhely melegétől kiindulva kell mindent újra építenünk. Más út ma, a hanyatlás totalitárius uralmának idején, amit a világ „globalizációnak” nevez, nem áll a magyar rendelkezésére, mint a folyó folyásával szemben menni, árral szemben úszni egészen addig, amíg a forráshoz nem érünk. Kötelességünket akkor tesszük, ha minden erőnkkel visszatérünk a gyökerekhez, s megkeressük az ősi, fényes ösvényt a Törvényhez, mely valaha nagygyű és vándorlásaik során és annak feltételei között is felemelővé tette a magyar

életet. Ez pedig ma az ősmagyar dualisztikus életszemlélet megélesztésével végezhető el.

Egyik felfedezésünk tehát az *ősi magyar dualisztikus világkép* alkalmazása életünkben: annak tudatában kell élnünk, hogy a világon minden egy, s ha valahol valami a mi hanyagságunk, rosszakaratunk, szeretetlenségünk, tudatlanságunk, önmegvalósítási örületeink miatt csorbát szenved, mi magunk is erősen érezni fogjuk annak visszahatását személyes életünkre is. Különösen igaz ez a magyar univerzum belső életére! Ezt a tudatot úgy kell aztán aprópénzre váltanunk, hogy tudatosítsuk magunkban: magyar a magyart sosem bánthatja, sosem támadhatja, mert akkor a test egyik sejtje fordul a másik felé. Ha pártokat alkotunk, akkor az egyik szerv fordul a másik ellen. Pedig a szívnek nincs egészségesebb gondolata, mint az egészséges vesék, máj és emésztőrendszer, míg utóbbiaknak szépen verő, ritmikusan működő szívről kell álmodniuk. Mert minden egy, ami magyar. A csontok akkor maradnak egészségesek, ha az izomzat és a belek, s a nyirokrendszer is rendben van, s rendeltetésszerűen működik. Ha minden összhangban van minden-nel, ami hozzá tartozik, ha a magyar a másik magyarral össze **akar (!!!!!)** tartozni, akkor megy rendben a magyar élet! Ki kell békülnie magyarnak a magyarral, meg kell öleljük azokat, akik nem hisznek a szemüknek, hogy érezzék a szeretetünket. A pártoskodás melegágya a karrierizmusnak, a választási hazugságoknak, hatalom-éhségnek, s a pártok, a választások és a liberális demokrácia-maszlag nélküli Magyarország egyetlen hatalomra épít: Isten személyes királyságának világ-rengető és történelmi sorsot formáló hatalmára, nem álságos emberi szándékok érvényesítésének támogatására! Áradnia kell a teljes Kárpáti Hazában a kézzelfogható szeretetnek, határtalanul kell hömpölyögnie ennek az áradatnak, hogy olyanná lehessünk, amilyennek Királyunk látni akarja népét: mosolygós, jókedvű, szereteteli magyarokkal kell benépesíteni a Hazát, s ez csak úgy lehetséges, ha még ma, feltételek nélkül, magunkon kezdjük a változtatást. Mert ami nem mozdul, nem fejlődik, nem változik, az halott!

Másként nem megy, értsük már meg végre!!!!

Azt, hogy a világban egy kettősségre épülő sokféleség van jelen, tudomásul kell vennünk, de azt is látnunk kell, hogy **ez az Istentől áldott sokféleség, ha nem is Isten akarata, de Isten beleegyezése szerint való**, különben nem létezne az ősidők óta már, s ezért nemzetségünk is nem egymás ellen viaskodó jelenségek hal-maza, hanem egymást kiegészítő részek egysége kell legyen. Ezért sosem magunkon kívül, s ne kívülállókban keressük szerencsétlenségeink okát, hanem magunkban, bűneinkben, hiányosságainkban, tévelygéseink, egészségtelen gondolataink, önmészító szándékaink, devianciánk, szeretetlenségünk, tudatlanságunk, értelmetlenségünk, borúlátásunk mögött, mert az mindig ott is van. Minden, ami ősi birtokunkon ellenünk történik, az a mi személyes engedelýünkkel, beleegyezésünkkel, vagy éppen belenyugvásunkkal történik, s ha ezt az engedelýt visszavonjuk, akkor

a káros következmények automatikusan meg is szűnnek életünkben. Nem lehet mindent rákenni azokra a politikai erőkre, akik becsapnak, majd újra becsapnak, s ismét becsapnak minket, hanem kudarcaink oka, mondjuk ki nyíltan: a saját hülye, idióta hebehurgyaságunk következménye.

Ha javítani akarsz a világon, javítsd meg önmagadat! Máshoz se hatalmad, se erőd, se küldetésed nincsen, s ha ezt megteszed, megjavul körülötted a világ is!

A „trónfosztás” intézménye a Szent-Korona-Eszmével együtt ma is élő lehetőség a teljes Kárpát-medencében, de egy erő, egy szellem csak akkor válik aktívá, ha megszületik az a személy, aki képes őt kiengedni a palackból. Erre várunk manapság. Ez a személyes erő ma még nincs itt teljes intenzitással, de kelőben van csillaga.

Mi engedték meg azt is, hogy a mai helyzet előálljon, mert 1956 óta senki-ben nem volt annyi erő, hogy a közösségi érdekeket saját érdekei elé helyezze, s hathatósan tegyen az ellen, hogy ma ne idegenlelkű maffiózók, gazemberek, gyilkosok és aljas, kiskaliberű zsebtolvajok uralják a magyar életet. Ehelyett ma a teljes politikai „jobboldal” (van ilyen egyáltalán?) pártoskodik, egymás ellen gyűlölködik, miközben e hülyék gyülekezetének háta mögött egy nagyon tudatos, megfontolt, lépésről-lépésre végrehajtott betelepítés és katonai megszállás folyik az országban. A zúgolódás és az ellenség szidalmazása még sosem vitt senkit és semmit győzelemre. Hallgatagon is tenni kell és tenni, tenni, tenni! Akinek füle van, hallja meg! Sok beszédnek sok az alja.

Dualista életszemléletünk lelki-tudati hagyománya bennünk ma is él, de a magyar ember elbutítottága, tudatlansága, szolgálalkúsége és szellemre való igénytelensége ellenünk fordította a történelmi szeleket. Most tehát az ősi értéket megtartva meg kell fordítanunk a szélirányt, s ez nem megy máshogy, csak az ősi magyar bölcsesség, okosság megébresztésével, tudatosságra és bátorságra késztetéssel, s magyar módra művelődéssel, művelődéssel, művelődéssel.

Erre az útra térve az első lépés felébreszteni azt, ami a lélek megőrzője, s ami nem más, mint a hagyománytisztelet.

III. Hagyománytisztelet

Mani: „Egyházam el fog terjedni minden városban, evangéliumom el fog érni minden országot” (Kephalia 154.)

Engem mindig vonzott minden, ami archaikus, ami régi korok majd elérhetetlen világába vezet. Így jutottam el mintegy másfél évtizeddel ezelőtt az afrikai ún. „természeti” kultúrák tanulmányozásáig. Rengeteg autentikus maszkot, szobrot és esz-közt gyűjtöttem össze, s ma is megdobogtatja a szívemet a tény, hogy Afrikában

minden zsidókeresztény térítés, szoborégetés, azaz pusztítás és tanítás ellenére is, még ma is él a kőkorszak ősi rítusainak színes kavalkádja. Kedves ismerősöm, egy feketeafrikai műtárgykereskedő, akinek révén igen sok értékhez jutottam hozzá, Willi Lufudu, aki a közép-zairei, mongo-nyelvű, igen harcias népcsoportnak, a Tetela-törzsnek tagja, vallotta be egy alkalommal, hogy ámbár ő római katolikus vallású, hiszen az ő törzsének felségterületén ez az egyház térített, s így az iskolai oktatás is ennek kezében maradt, azonban emellett ugyanúgy áldoznak régi hitüknek is. Bizonyos napokon elhagyják európai öltözköztükkel együtt a várost is, s a füves pusztákon tüzek mellett megélik az ősök vallását, mint évezredekkel ezelőtt tették. Hogy lehetséges ez? Hát úgy, hogy ők még tudják, hogy ezzel nem vágnak el semmit egymástól, hanem kiegészítenek valamit, ami nem kerek. Ezt a hagyományt az európai kultúrában felnőtt konzumidióta oly szívesen jelzi a „primitív”, s legjobb esetben is a „természeti vallás” jelzőivel. Ugyanez a jólöltözött európai ősemlék szellemi nyomorában nem tudja, hogy azokat a művészeti- és szellemtörténeti irányzatokat, melyeket a magáénak, s szellemi fejlődése szerves részének tart, melyekre oly büszke, mint pl. a *kubizmus*, vagy a *szürrealizmus*, éppen hogy az afrikai kultúra és kultuszok súlyának felismerése, a rácsodálkozás a fekete földrész kultikus életének gazdagságára, hozta létre. Nos tehát Afrika tisztelt hagyományait, életben tartja kultuszait minden térítés ellenére is. A *Kongó-medence*, *Zaire* vagy *Kamerun bakuba*, *songye*, *tetela*, *chokwe*, *bakongo*, *luba* vagy éppen *Elefántcsontpárt* nagy törzsi civilizációi, a *baule*, *yaure*, *ashanti*, *fante* stb. kultúrkörei megőrizték ősi hagyományikat, s ezen törzsek hagyományörző szent emberei íráskultúra nélkül is emlékeznek a faluközösség minden egyes családjának őseire mintegy 40-50 generációig visszamenően – név szerint. Ha egy emberöltőt csak harminc évnek fogunk fel, el lehet gondolkozni azon, micsoda időintervallumot fog ott át a szent népi emlékezet – íráskultúra nélkül. Lehet, hogy ezek a „primitív”-nek mondott kultúrák nem alkottak hatalmas technikai civilizációt, az „infrastruktúra” fogalmát sem ismerik, s nincsen közlekedési organizációjuk sem, a quantumfizika eget rengető kutatási eredményeire csak a vállukat vonogatták, halavány fogalmuk sincs, hogy mit lehet kezdeni a négyzetgyök –1 fogalmával, mégis egyet egészen biztosan jobban értenek és tudnak nálunk: hogy az ősök tisztelete mélyen hozzátartozik az Isten tiszteletéhez, hiszen Ő nem más, mint az *ősök Őse*, a *legősibb Ős*, ezért nevezi Őt népünk is *Öregistennek*.

Mit tudunk hát mi őseinkről?

Nemzetinek mondott tudósaink ma azon veszekednek, hogy a magyarság múltja a *hun korig*, vagy a *szumerek világáig*, vagy még azon túl is, a *Kárpát-medencei őskorig* vezethető-e vissza, vagy meg kell állnunk a kutatásban valahol a *kazár* időkben, mert egyesek szerint innen visszafelé tekintve homályos a kép. Ebbe a vitába belekeverednek a *Tamana*-kutatás eredményei és az *Arvisurák* kutatásának szellemi törekvései, melyek tovább árnyalják a sokféleséget. Egy másik nagy csoport, az akadémiai áltudomány képviselői a finnugor elmélet mellett tördelik a-

műgy is már kiszádkásodott, avitt, szuvas nyelvű lándzsáikat. László Gyula tanainak hívei magukat tartják az „arany középut” képviselőinek, s vannak a mi oldalunkon is megveszekedett elmék, akik érzelmi alapokon szaporítják a szót, nagyot ártva ezzel a saját elvbarátaiknak. Úgyhogy első látásra teljes a káosz őstörténet ügyben, s ha csak ennyi lenne, meg lehetnénk elégedve. Mert ez nem elég, hanem érzelmi alapokon folyó vádaskodásoknak, gyűlölködő megnyilatkozásoknak teszik ki egymást még állítólagos nemzeti tudóink is. Mindenki fújja a magátét, s mindenki rendelkezik megszállott, elszánt, kardoskodó, kakaskodó hívekkel, kik a „tévedhetetlen” nagymogul utasításait követve – ma már internetes fórumokon – oktatják ki egymást, s hülyézik, gyávázzák, szobatudósozzák, „mélymagyarozzák”, „újpogányozzák” le egymást, s egymás mestereit. Ezen aztán harsányan vihog a keselyűmosolyú, hiénafoltos, valódi ellenség. A félműveltség és a szűklátókörűség virágai ezek a főokosok, kik grafomán kényszereikkel képtelenek egységben látni az összetartozó egészet, s elvesznek a részletek ostoba sokasága közt. A fő-fő nemzeti antropológus példának okáért azt állítja, hogy őstörténetünket időben csak a hunokig, s térben csak a közép-ázsiai füves steppéig *szabad* visszavezetni, s nem veszi észre, hogy ő azért jutott el csak idáig, mert az antropológiai sajátosságok eddig az időkig követhetők visszafelé a magyar nép elődeinek múltjában. Kutatási területe is anyagi és erkölcsi támogatottság hiányában behatárolt, s ha kinkeservesen valamiféle eredmény nyomára bukkan, akkor azt kiáltja ki szent dogmaként. Ha valaki azonban nem ezt a kutatási vonalat, irányt és léptéket követi, az mind csaló, hazug, áltudós, sarlatán, „hülye”, „nyomorult”, nem beszélve arról, hogy bunkó is noch dazu. De hát a hunok is származtak valahonnan! S csak azért, mert valaki nem jutott el a Kaukázusba, vagy Mezopotámiába, s mert az antropológiai módszerek a sokszoros népkeveredések miatt nem képesek tovább visszahatolni a múltban, ott van még a *néphagyomány*, az *eredetmítoszok* útmutatása, az *ős-zenei kutatások* lehetőségei, a *krónikás hagyomány*, a megfegtetlen *agyagtáblák* millióinak eltitkolt üzenete stb. S ott vannak még ősnépünk töredékei is azokon a területeken, melyek különféle politikai rezsimek uralma alatt állnak, s még nem látogathatóak. Köztük ott a lehetőség a gyűjtésre, s majd ha minden együtt van, csak akkor lehet elkezdni a tapasztalatok összegzését. Ezek is elvezetnek az ún. egzakt és félreértelmezhetetlen eredményekhez. Hogy a név nélkül említett, egyébként tiszteletet kiváltó kutató tudós példájánál maradjak, az antropológia is csupán résztudomány, s a valódi tudós feladata a sokféleségben meglátni a rendet, s az adatolható történelmet úgy rakni össze a sokféle tudományág által kibontott igazságelemekből, hogy abban valóban egymás mellé kerüljenek az összeillő részek. Úgy van ez, mint egy puzzle-játékban, amelynek elemeit a történelmi idő és az emberi feledékenység, irigység és rosszindulat, hamisító igyekezet, s a tapasztalatlanság vagdalta millió részre. A magát tudományosnak láttató idióta individualizmus áldozata a magyar őstörténetkutatás. Nem lehet pl. normális ember ugyanis, bár a jelenség személyhez kötötten létezik, aki a saját nevéhez hozzáfűzi az „-izmus” végződést (a nevet szintén elhallgatom), s ez alatt a cím alatt hirdeti extrém áltörténeti badar-

ságait, jelezve, hogy nemcsak kutatókkal, hanem még elért kutatási eredményekkel sem hajlandó közösséget vállalni. Ez az ember egy szellemi és erkölcsi sülyyedés sajnálatos végterméke. De általában is elmondható, a „tudós” embernél az a hiba, hogy általában mindegyik a saját résztudományát tekinti egyedül mértékadónak, ezért nem lát messzebb tudományága behatárolt lehetőségeinél. Az említett antropológusnak így kellene fogalmaznia: ***Az antropológia és a markergén vizsgálatok eddig és eddig engednek minket visszapillantani a múltba, de itt és itt keletkezett egy úr, melyet egyelőre még nem vagyunk/nem vagyok képesek/képes ezekkel a vizsgálati módszerekkel, ezen anyagi eszközökkel áthidalni.*** Ehelyett ez a tudós arról beszél, hogy a történészek egy része „félrevezeti” a közvéleményt, amikor a magyarság őseit a hun kor előtti magaskultúrák „*mítikus világában keresi*”, s csak azért, mert az antropológiai kutatások nem vezetnek ennél a pontnál – ma még – messzebbre az időben.

Egy magát „sámánnak”, s *véletlenül sem táltosnak (!)* nevező, szemmel láthatóan a szellemi háborodottságot arcán viselő, a Duna Televízióban fellépő agg úr egyenesen azt mondotta a nemzet képébe a „*Sámán- és táltos hétvége*” c. tematikus esten, hogy „*Én szívesebben vagyok hitvány elődök nemes utódja, mint nemes elődök hitvány utódja.*”. Az ő esetében a jelek szerint egyik sem állja meg a helyét, mert ő hitvány elődök hitvány utódjává lett ezzel a kijelentéssel, s kiírta magát a magyar emberek lajstromáról. Ostoba és gyalázatos mondat ez, hisz tudjuk, a mai magyarra, ki nemzetben gondolkodik s tudni vágyik, sem az egyik, sem a másik kategória nem húzható rá.

Mi nemes elődök nemes utódai vagyunk, s kiköpjük a szánkából az ilyen beépített, fölös fogakat, mint az idézett, nemzetromboló szubjektum.

A „tudományos szférák” zenéje ma Magyarországon tehát teljes disszonanciát mutat, s ezért ma az ún. tudományos világnak le kell nyelnie a békát, hogy kezükből a stafétát olyan autodidakták veszik ki, akiket nem kötnek beszűkült tudományos kategóriák, akik együtt látják, egy szellemi csillagállás, konstelláció részének tekintik több tudomány kutatási eredményeit, s képesek összegző módon átlátni az egyes tudományágak buktatóin. A támogatott tudomány számára újabb béka, hogy a mindenben bizonytalanságot hozó Vízöntő korszakába léptünk, mely természeténél fogva egyre inkább kidomborítja a nélkülözhetetlen műveltség mellett az *intuitív tudásszerzés* jelentőségét is, ami nem más, mint a megéledő ő- és új kinyilatkoztatás hatása. Aki ezt egy-egy tudományág szaktudósaként lekicsinyli, hatalmasat téved és vét.

Az említett atodidakta tudó-ember azonban képes természetesen egyetemes és nemzeti történelmet is írni a magyarok és az emberiség számára. A kompiláló készség és az intuitív ismeretszerzés képessége a tudós elméből hiányzik, hisz ő egy lexikális ismeretanyagra, s egy eleve adott hatalmi státuszra építve szeret a divatos ideológiát támogató teóriákat gyártani, mert ezek viszik őt tovább a tudományos fokozatok rendjében, ezek biztosítják bizonyító erővel feljebbjutását egy

megbecsültségi kasztrendszerben, katedrát adnak neki, míg az avatott autodidaktát nem vezetik sem érdekek, sem az érvényesülés vágya. A kettő szembenállás József Attila és Horger Antal ellentéte. Az egyik egész népét tanítja, míg a másik katedrája megvédésén dolgozik, s nem lát túl a csiptetős okuláré keretein.

Mindezzel persze nem a tudomány fontosságát, vagy a tudomány iránti tiszteletet kívánom megnyirbálni, hanem a tudományos élet hierarchiájában feljebbjutási törekvésekben megzsarolt, sarokba szorított, s sokszor politikai pártok törekvésein, a páholyoknak, vagy kisebbségi származásának kiszolgáltatott tudós elme fontosságát igyekszem nagy szeretettel arra a mértékre csökkenteni, amelyet megérdemel, s azokat az egyeduralmi törekvéseket kívánom megkérdőjelezni, melyet az **akadémiai hatalmi pozíció** ennek a vonalnak, politikai és ideológiai alapon való kiválasztottjainak biztosít. S a személyességet ki nem kerülhetően itt kell megkérdőjelezni: milyen „tudományos” akadémia lehet az, amely évtizedekig állhat egy olyan karakter hatalma alatt, amilyen a kommunista, cionista, szabadkőműves, magyargyűlölő **Glatz Ferenc** „elvtárs”?

Minden nép annyit ér, amennyit történelmi múltja idején a latban nyomott, ezért fontos önismeretünk szempontjából összefoglalnunk ősi történetünk, eredetünk mai ismereteink szerint valóságos folyamát, mely ismeretek nélkül képtelenek vagyunk hagyományaink megértésére is.

Ímígyen szól tehát – no nem a **Zarathusztra**, hanem – a fürkésző elme, ki minden érdeknél fontosabbnak tartja az igazságot:

IV.

Magyar őstörténelem dióhéjban

*„... Minden a miénk, csak a tűrés nem,
S nincs hatalom, amely megingat.
És hangosan, nagy-hangosan
Idézzük meg hóhérainkat.*

*Ez az ország a mi országunk,
Itt most már a mi kezünk épít.
Tobzódjatok, tobzódjatok,
Éppen elég volt ezer évig...”*

Ady Endre: A Hadak Útja (részlet)

Az utolsó jégkorszak kb. i.e. 75 000 táján kezdődött el, s 15-12 000 között fejeződött be. Míg a teljes eurázsiai kontinenset 3-400 méter vastag jégpáncél borította, addig a Kárpát-medencében ebben az időintervallumban ún. **jégkörnyéki** állatok uralkodtak. Ebben a világban lehetőség nyílt bizonyos növénytermesztésre,

állattartásra is, így egy emberi közösségnek, a társadalmi lét szintjén egyedül csak itt nyílhatott lehetősége a túlélésre. A *Pannon Enciklopédia* (1993. Budapest, Pannon Könyvkiadó) ezt így fogalmazza meg: „*A pleisztocén valódi 'jégkorszakai', galaciálisai a mai Magyarország vidékén nem tápláltak jeget.*” Ugyanez a forrás más helyen: „*A hideg pleisztocénnek is nevezett utolsó lehűléssorozat alatt Magyarország földjét sosem borította jég.*” Mindez köszönhető volt annak, hogy a Kárpát-medence egyöntetű és egységes földrajzi egység, melyet a Kárpátok ölelő karéja véd a külső hatásoktól, a medencét alulról behálózó hővíz-erek hatalmas hálózata pedig alulról fűti ezt a területet. A melengető klíma azonban több is ennél: táplálója az az őszellelemiség is, mely az e területen létrejött ősz-emberiség ősnépének, az útján haladó Napisten, **ÚT-NAP-ISTEN** (= *Utnapistim* a Gilgames-eposz-ból, mely eposz eredetét tekintve szintén a Kárpátok völgyébe vezet minket) és *Tündér Ilona* csodálatos nemz-etének szellemiségét is visszatükrözi, meghálálja.

A Kárpátok felső peremterületein, illetve azok északi – észak-keleti külső oldalain túlélő sporádus népcsoportok rénszarvas tenyésztéssel foglalkoztak, mely lehetetlenné tette, hogy a medencébe ereszkedve elvegyülhessenek az ott élő néppel. Kapcsolatuk felszínes, kereskedelmi kapcsolat volt, s ezért ezek a töredékek, klánok, nemzetségek a bentlakóktól átvett szógyököket, azaz alapszókincset maguk is használták. Amikor a jégkor lecsengett, s a jég észak és észak-kelet felé húzódott vissza, ezek a néptöredékek a rénszarvas nyájukat követve észak felé húzódtak, ahol a hideg éghajlaton ez az állat jól érezte magát. Így jutottak el ők a mai Észak-Kelet-Európa tájaira, s ezeket nevezi most az akadémiai tudomány *finnugor népeknek*. Ebből csak az nem igaz, hogy ezek a csoportok valaha is egy népet alkottak volna, s hogy a magyarság ősei lettek volna. Ezekben a nyelvekben mindössze 3-400 olyan alapszó van, mely magyar szógyökökre vezethető vissza, s nem megfordítva(!). Azonban nem minden szó található meg az összes ún. „finnugor” néptöredék nyelvében, ami alapján kizárja azt a két feltételezést, hogy

1. ezek a népek valaha is egy népként, s egyáltalán népként élhettek volna, s
2. hogy ezek a töredékek valaha is társadalomalkotó, kultúrahordozó erőt képviselhetek volna.

Bobula Ida nyelvtörténész és szumerológus már az ötvenes években több, mint kétezer magyar „névszót” azonosított be a szumer szótár szavaival, s akkor hol vannak még igéink, névmásaink, igekötőink, kötésszavaink, a nyelvszerkezeti, nyelv-lélektani azonosságok stb.

Az ún. „finnugor” nyelvi elszármazás iránya tehát a ma hivatalosan hirdetett torz elméletnek éppen a fordítottja. Mint tudjuk azonban, némely nyelvi hasonlóságok alapján a néprokonságra következtetni pedig igen ostoba dolog. Korszakunk akadémiai tudósai, élükön a magyar érdekek szolgálatával semmi módon nem vádolható, történelemhamisító *Györffy Györggyel*, azonban ezt tanították. Ehhez az elmélet-hez több magyarországi tudós generáció konkrét hatalma és anyagi jóléte kötődött és kötődik, s ezért nem hajlandók semmilyen alkura ez ügyben. Hja, kérem, a régi bölcsesség úgy tartja, hogy „*a tudás hatalom*”, de ez az elmúlt két és fél évszázad-

ban inkább úgy hangozhatott volna, hogy a hatalom mindig kezében szereti tartani a tudásszerzés forrásainak kulcsát, s irányításának intézményeit, hogy így tartsa meg vele a hatalmát. Nem hiába veti oly éles szarkazmussal e sorokat papírra *Ady Endre* a „*Tudósok hete*” c. versezetében a következőképpen:

*Urak és hölgyek, tudják-é, mi a',
Ha ünnepel az Akadémia?...
Nincs akkor ankett, nincs akkor bankett,
E szent intézmény részvényese bank lett,
Megállapítják, hogy áll a mérleg,
Szépen kiosztják a nyereséget.
Részvény szerint jut minden tag úrra,
Több, mint angol jut egy árva búrra.*

*Ekkor megnézik, hogyan áll a lista,
Bejön egypár új akadémista.
E díszes tisztet olyanoknak osztják,
Akik tudják, hogy: hogy él az osztyák,
És a cseremiszt mit szokott enni...
De túl okosnak nem szabad lenni!...
Urak és hölgyek, tudják-é, mi a':
Így ünnepel az Akadémia...”*

Egy nagy nép tehát teljes társadalmi felépítményével, kulturális kincseinek élő szövevényével együtt túlélte a Kárpát-medencében, s a jég eltűnésével küldöttei bejárták egész Európát, a Közel-Keletet, s a jelek szerint eljutottak még a tengeren túlra is, hogy segítséget nyújtsanak a glaciális utáni, vízdözönöktől sújtott világ túlélőinek az emberi őskultúra megélesztéséhez. Ezeket a kiküldötteket nevezik a hagyomány *kultúrhéroszoknak*, kik a sötétségből lassan bontakozó körorok világába elvitték a mezőgazdálkodás, az állattartás, az építés, az eszközhasználat és -készítés, a csillagászat, asztrológia és asztronómia, a matematika és az építészeti tudás, a gyógyítás, a gyógynövényhasználat stb. tudományainak felhalmozott ös-ismereteit, s újra civilizálták a jégkor utáni emberiség megmaradt töredékeit, s elindították életüket újra egy társadalmi rendszer megszervezésének irányába. *Varga Csaba* nyelvtörténeti kutatásai egyértelműen bizonyítják, hogy ez a kárpát-medencei nép nyelvében, kulturális hagyományában, s ennek következtében genetikailag is egyeneságú őse, előzménye annak a népnek, melyet ma *magyarnak* nevezünk.

Erről a kárpáti népről emlékezik meg *Hérodotosz* lejegyzésében az ógörög hagyomány, amikor a „*hyperboreusok*” népéről regél, kik a számukra idegen, északi területen laktak paradicsomi boldogságban. A hyperboreus „*szélen túli*”-t jelent, s mivel a balkáni hegység felől csapott le a görög világra a hűvös, északi szél, a Kárpát-medence népét nevezték így. Hérodotosz név szerint is megemlékezik egy hy-

perboreusról, akit **Abarisz**-nak hívtak. Ha neve végéről elhagyjuk a görög „-isz” végződést, akkor megkapjuk eredeti nevét: *Abar*, vagy *Avar*, mely beszélő név a-zonnal irányt is ad következtetéseinknek.

A káld-szumer könyvek is megemlékeznek a világ teremtésének történetéről, s a paradicsomkert egyik folyóját ebben az ős-iratban *Barana* (Baranya) néven említi. A másik három folyót *Idigna*, *Kúr* (talán a Kőr-Körös folyónév ősi változata?) és *Ár-Ár*. Mivel tudjuk, hogy ez a nyelv a magyarhoz hasonlóan gyakran az adott szó ismétlésével fejezte ki a közép-, ill. felsőfokot, így az *Ár-Ár* talán a korlátlan *ár*-adásról ismert *Tisza* egykori, ősi neve. Beszélő nevek ezek is tehát.

Ha azonban még ősbibb időket faggatunk, **Molnár V. József** és **Magyar Adorján** kutatási eredményei alapján eljutunk az észak-dunántúli *Szigetközbe*, mely a Pannon tenger idején a Duna delta-torkolatának vidéke volt. Ebben a hagyománykörben élt túl *Tündér Ilona*, vagy másként *Magyar Ilona* mítikus alakja, akit a közeli Tigris-Eufrátesz folyamközben, azaz Mezopotámiában *Dingir-Il-Ama* néven tisztelt a kárpát-medencei kiáramlás következtében oda költözött népcsoport által fenntartott ún. „szumer” ősvallás. A hihetetlenül sok szó- és névazonosság feltétel nélkül egykori népi-, faji-, és kulturális azonosságról árulkodik.

Annyi bizonyos, hogy a mai magyarság népi archetípusa a Kárpát-medencében született, s ebben a térben fejlődve élte le történelme elmúlt 13-15.000 évét, bár **Varga Csaba** írástörténeti kutatásai ezt a határt már egészen 50-60.000 évre tolják ki. Innen árasztotta ki kisebb-nagyobb népcsoportjait is, s ennek a kiáradásnak következtében alakultak ki a rézkori műveltségben az ún. szkíta népek. A „KITA” az ősnyelven *vándorlót* jelent, melyhez járult az ógörög *szigma*: az „sz”, ami többszámot jelez. Ezek élettere az ázsiai *Tarim-medencétől*, melyet *Keleti Szkítiának* nevezhetünk, egészen a *Nyugati Szkítiáig*, a *Kárpát-medencéig* terjedt. **Arrianos Flavius**, a *nikomedeia*-i születésű görög történetíró és filozófus, kiről a szakírók mindegyike megjegyzi, hogy a kor történetírói között a legrealisabb, jegyzi fel, hogy „Az európai szkíták mint legnagyobb nép, lakják Európát.”, tehát jelenlétük szinte a teljes kontinensre érvényes. Az angol történész, **Baldwin**, így fogalmaz: „Azok, akik ezt a témakört gondosan tanulmányozták, megegyeznek abban, hogy az a fajta, amelyet ma Európában a **MAGYAROK** és a **FINNEK** képviselnek, az őskorban majdnem az egész kontinenset benépesítették.” (id. **Badiny J. Ferenc**től). **Anne Morelli** őstörténész Brüsszelben megjelent egyetemi tankönyvében a következőt írja *Belgium* ősi történetével kapcsolatban: „Nincsen értelme a területi vitákhoz kapcsolt ősi jogokról vitatkozni *Belgiumban*. Ugyanis a legrégebbi időben nomádok vándoroltak ide-oda *Belgium* területén. Ezeknek a nomádoknak a neve ma még ismeretlen, de Kr. e. 5250-4900 között magyar földműves csoportok vándoroltak be *Belgium* területére a *Balaton környékéről* és *Dél-Magyarországról*.” Ha emellé tudomásul vesszük, hogy a nyugati tudományos körök több tudósa, köztük **Andrey** a 350.000 éves vértesszőllősi ősembert „**Early Hungarian**”-nek, azaz ősmagyaroknak nevezi, már nem csodálkozunk az iménti állítások tényein. Hangsúlyozom, hogy ezeket a kije-

lentéseket a Magyar Tudományos Akadémia törpeszívű és nyúlagyú rágcslói is, ha hallgatólagosan, nyögvenyelősen is, ha a kérlelhetetlen ténszerűség súlya alatt is, de elismerik, tényként kezelik.

Nemzeti régészeti kutatóink és történészeink nagy része az akadémiai vonallal ellentétben már az utolsó jégkorszak végső szakaszában, a Würm-ben (i.e. 35.000-től cca. 8.000-ig) a Kárpát-medencében megjelenő ún. **gravetti-kultúra** emberét is előmagyarnak nevezi. Bár azt mindenki megjegyzi, hogy ez a 22.000-től mintegy 10.000-ig túlélt elő-magyar népesség nem hagyott túl sok régészetiileg értékelhető leletet maga után, ami megmaradt, mégiscsak a kései magyarsággal sok azonosságot mutat. Ilyen pl. a megtalált mintegy 120 istenanya szobrocska, majd a bizonyítható Nap-kultusz jelei, az alföldi területeken elterjedt, barlangoktól és hegyektől távoleső, sátorlakó (kamlik) életmód, a hús szárítása és porlasztásának gyakorlata, az eszközbeli sokoldalúság stb. A „gravettiek” azonban – részben, s főként az északi Kárpátok vidékén élők, i.e. 10.000 körül elhagyják ősi területüket, s a rénszarvasnyájak nyomában észak felé vándorolnak, majd az *Ob* és *Jenyiszej* folyók vidékén neandervölgyi nívón élő törzseket civilizálják, azokkal elkeverednek. A mai akadémiai tudósok által erőszakolt ún. „finnugor-elmélet”-nek pusztán ennyi az alapja.

A „gravettiek” tehát minden akadémiai állásponttal ellentétben nem tűnnek el végleg a Kárpát-medencéből, de számuk megfogyatkozik. Ebben az időben indul meg az a nagyarányú vándorlás-átrendeződés, amelynek későbbi folytatódását a keleti szkíta és a nyugati szkíta területek közötti vándorlásnak fogjuk hívni, ám ez a kiürülési-feltöltődési folyamat etnikailag ezen a hatalmas területen semmiféle mélyreható változást nem okoz. Ugyanazon nép lakja be ekkorra már ezt a mérhetetlen nagy területet, ötvöződik egymással a sok rokon törzs, szövetségek kötődnek és bomlanak fel, szűkül és tágul a lakóterület, de alapvető etnikai változás nincsen sem keleten, sem nyugaton. Ez a népi konglomerátum időnként kiegészül csatlakozó, rokon elemekkel délről és keletről, ahogy megérkeznek majd a keleták (galaták) is a mai Törökország területéről, de ez szintén semmit nem változtat a tényen: a gravetti kultúra emberének európai fellépésének elejétől fogva egyazon népi-kulturális-kultikus-nyelvi képlet lakja be a Kárpát-medencét.

Szántai Lajos művelődéstörténész egyenesen azt mondja, hogy vegyük végre tudomásul, amikor keltákról beszélünk, akkor tulajdonképpen szkítákról beszélünk. Ez azt is jelenti, hogy a korszak történetírása még nem tesz különbséget *szkíta* és *keleta* között, amint ez a különbség elenyésző is volt. A két földrajzi alakulat között elterülő, hatalmas ázsiai és kelet-európai füves sztyepp-övezetet is természetes módon lakták be ezek a folyton Kelet és Nyugat között vándorló törzsek. Így töltekezik fel, s ürül ki néha maga a *Kárpáti Szkítia* is, hogy aztán újabb turániszkíta népcsoportokkal töltődjek ismét. Tulajdonképpen ez az évezredekken át folyó, a Szkíta Birodalom részei közötti belső vándorlást, áramlatokat nevezi félrevezető módon „népvándorlásnak” a történettudomány. A látszat azonban csal, hiszen tudjuk, hogy az ember e korban még szorosan vett családi-nemzetségi-törzsi köte-

lékben élt, s ha a vezető réteg „csomagolt”, csomagolt a teljes törzs is. A törzsek-törzsszövetségek vándorlása azonban egy hatalmas élettérben zajlott, s a földrajzi helyváltoztatás maga nem jelentett etnikai átrendeződést sehol. Egy-egy törzs csak akkor rendült meg, ha – **Padányi Viktor** közlése szerint – a törzs lélekszáma háborúk, járványok, vagy természeti katasztrófák következtében 20.000 alá csökkent. Ekkor a törzs megmaradt népessége – általában – a vezető család valamely tagjának beházasodása folyamánként beleolvadt más, kisebb létszámú törzsbe. Egy egészséges törzsi létszám ugyanis 40-50.000 lélekszám között mozgott, mely túlélésre akkor is alkalmas létszám, ha a belőle származó mintegy húszezer fegyveres állomány a háborúkban megtizedelődik. Az új törzs nevét mindig a befogadó törzs adja.

Az a tény se tántorítson meg ennek az állításnak az elfogadásában senkit sem, hogy a régészeti és történeti térképek az eme területen élő népet szándékosan széttörik, azaz különböző birodalmi területeken különböző nevek alatt szerepeltetik őket: *alánok, massagéták, thyssagéták, szakák, madák, médek, parnok, gepidák (gyepüi dákok, vagy gypüi dahák), szarmaták, anartik, jazigok, dahák, szavárdok (szabírok)* stb. Az általam említett népnevek közül példaként hármat emelek most ki: a „*parn*”, a „*daha*” és a „*massagéta*” népneveket. Ezekről **Curtius** és **Arrianosz** úgy emlékezik, miként ezt **Tábori László** a pártusokról írott, nagyszabású tanulmányában összefoglalja, hogy a „*párnik* (vagy párnok) a *daháktól* származtak, a *dahák* pedig a *massagéta* törzsszövetség tagjai voltak.” Egy népről beszélünk tehát három név alatt, melyek a történelmi időben más népek által más és más módon neveztettek meg, de ez sem származásbeli, sem kulturális, sem nyelvi, sem vallási különállást nem feltételez, ha a látszat ezt kelteni látszik is. Ugyanezt a hamisítást eszközölik akkor is, amikor ugyanazt a népet a különböző népek által adott különféle nevekkal illetik a térképeken: *hunok, hiung-nu-k, heftaliták* (= fehér hunok), vagy amikor a *vár-hunokat* egyszer *avarok*nak, máskor a kínaiak által adott „*Shou-shan*” néven említik. Ezzel azt a látszatot keltik, mintha az adott nép eltűnt volna, s helyébe más nép lépett volna, pedig történelmi szempontból egyáltalán semmi sem történt, töretlen a népi jelenlét folytonossága. Gyakran éppen hogy a körül élő népi képlet változik meg, mely az állandóan ott élő szomszédnak más nevet ad, s ez a név marad fenn. A németet mi ma is ezen a néven említjük, tőlünk vették át ezt a szlávok, kik „nyemec”-et mondanak, az olaszok „tedesco”-nak nevezi őket, az angolszász világban pedig „german” a nevük. Ettől még ugyanarról a népről beszélünk, bármelyik fogalmat is használjuk.

Ezeknek a tényeknek a manipulatív kihasználása okozza éppen a fejekbeni rendetlenséget. Ezek a manipulációk népeinket illetően azonban, s ebben áll veszélyük is, mindig kisebbségérzetből történnek és sovíniszta, faji megkülönböztető jelleggel bírnak. Ez a kísérlet a szkiták egységes kultúrájának felosztásával azt a látszatot kelti, hogy ennek a népszövetségnek sosem volt ekkora, szinte a teljes Euráziát átfogó birodalma. Az is tény, hogy ekkora területen csak Istentől ihletett, karizmatikus uralkodók voltak képesek egy egységben megtartani a teljes birodalmi képle-

tet, mely tény szintén vörös posztó az ellenség szemében. Ilyen egységesítő, hatalmas uralkodóink azonban már akkoriban is szép számmal akadtak, s mivel királyságuk minden esetben „*az égből szállt alá*” (= „*kita anta dim*”), az ég erőt is adott az égi szférákba emelt földi uralkodó személyében, hogy az egységet megtartani képessé váljék. Ilyen hatalmas uralkodónk volt **Thobán sennyő**, a hunok első, feljegyzett nevű uralkodója, aki az ázsiai birodalomrész egységesítésében játszott nagy szerepet. Birodalmának nyugati határa az Uralig terjedt. Utódja **Mao-Tun** volt, kinek nevét **Bat-Ur**-nak, azaz **Bátor**-nak is ejtik, de nevezik **Bukha-kán**-nak is, akinek hatalmas érdeme, hogy a hunok világbirodalmának megszilárdítását végezte el. Hozzá hasonló jelentőségű hun uralkodónk egészen Atiláig nem ült a trónon. Bat-Úr felhagy a délre való terjeszkedéssel, s a kelet-nyugati irányú, mérséklet égövű területek rokonnépeit foglalja egy csokorba birodalmában. Így uralma alatt Eurázsia szinte minden turáni eredetű népe immár egy szervezett, *központosított birodalomban* egyesül.

Badiny Jós Ferenc arról ír, s ebben feltétlenül igaza van, hogy a ma magyarnak nevezett nép kialakulásának konkrét körülményei a Keleti Szkítia – Mezopotámia – Kárpát-medence háromszögében a **Kr. e-i VI. század vége és a Kr. u-i VI. század kezdete** között eltelt ezer esztendőben álltak fel. Ez azt jelenti, hogy a jelzett térben ekkor fonódnak egybe azok a vérségi-törzsi-nemzetségi szálak, amelyek aztán **Álmos** és **Árpád** korában vérszerződés útján válnak egy nemzetté, de azt is, hogy ekkor ötvöződnek egygyé azok az e térbe pozicionált hatalmi elemek, az őket összekötő hierarchikus rend, melyek lehetővé teszik, hogy egy ezeréves időszak végén az atillai birodalom romjain ne enyészsen végleg el a szkíta-hun törzsszövetség egykori, egész Európát beborító fénye. Így dolgozik Isten szelleme a történelmi időben, amit oly nagy előszeretettel neveznek a hit híjával élő tudósok „*történelmi szükségzerűség*”-nek. A káldeus népek, jobban mondva törzsek e kor elején vándorolnak a mezopotámiai térben az asszír kegyetlenkedések elől észak felé, ahol testvérnépeik élnek, s ekkor nevezi őket környezetük új néven „**hurrik**”-nak, azaz a „**hegyek népé**”-nek. A hurriták további vándorlásai során az asszírok „**Ur-Ar-Tu**” néven emlékeznek meg róluk, amely feltehetőleg az „**Úr Áradata**”, vagy az „**Úr Népe**” jelentést hordozhatja, s a „**tu**” végződés cca. azonos lehet a mai „**-da**”, „**-de**” végződéssel: bölcsöde, zenede, tanoda, de jelenlétük által nagyban megerősödik a **médek** hatalma is, hiszen ugyanannak a nagy népnek tagjai ők is. Ez utóbbi törzsszövetség vet véget Mezopotámiában az asszír uralomnak, hogy Kr.e. 612-ben Ninive elfoglalásával helyreállítsák a „**Nagy-Hatalmas Nemzetség**” egykori fényét. Ettől az időponttól kezdve aztán mindenütt megjelennek a szkíták, s hatalmas erejük óriás civilizációk sokaságát rendezi be mind keleten, mind pedig nyugaton. Európa és egész Eurázsia terein megjelenik a *rend hatalma és a hatalom rendje*. Miután tudjuk, s ezt az adatot szintén **Badiny Jós Ferenc** közli, hogy a **médek** magukat „**MAYAR**” néven nevezték, hogy ezzel a névbeli pecséttel megindult annak a népnek a kialakulása is, mely a IV. századtól egészen a XVI. század elejéig meghatározó, a számításokból kihagyhatatlan kulturális-civilizációs és hatalmi

képletté vált, s történelemformáló erőként hatott egész Euráziában.

Az apokrif András-iratokban a feltámadt Jézus azt az utasítást adja András apostolnak, hogy *„Menj az én kedves Szkitiámba, és hirdesd ott az evangéliumot!”* Ez alatt a terület alatt a mai Kárpát-medencét, a történelmi Magyarországot kell érteni. Így jut el András apostol Erdélybe, s valószínűleg mai, maradék birtokunk területére is. Már a török nyelvre lefordított, s ma *Tarih-i Üngürüs* néven híressé vált ösgeztánk is beszél arról, hogy az ősi időkben, a Kárpát-medencében uralkodó szkíta Katar királyt az újonnan beáramló keleti szkíta nép vezetője, Hunor herceg váltja a Nyugati Birodalom, azaz a Kárpát-medencei őshaza trónján. Ennek a néprésznek az a szerep jutott aztán, hogy a keleten maradt magyar-i törzseket is behívják, mely történelmi bizonyítékot ad a ténynek, miszerint a keleti és a nyugati törzsek folyamatosan tudtak egymás mozgásáról, s diplomáciai kapcsolatokat sosem engedték meglazulni. Hogy is lett volna ez lehetséges, amikor 2006-ban a Csíksomlyóra, az egykori vérszövetség megerősítésére érkezett ujjur küldöttség vezetője így nyilatkozott a csángó mise vendégeként: *„Sosem voltatok egyedül, mert bár útjaink ezer éve elváltak egymástól, sosem feledtünk el benneteket. Keleten sok testvéretek él, s közülük az ujjurok csak egy. Emlékeztünk rátok és lélekben veletek voltunk jóban és rosszban. Ahogy most szétnézek köztetek, tulajdon anyám, apám és testvéreim arcvonásait fedezem föl arcotokon. Mélyen meg vagyok rendülve.”* Bár az esemény megszervezésében az oroszánrészt Horváth János úr, az Árpád-ház leszármazottja végezte el, valószínűleg ez az esemény is szerepet játszott abban, hogy a magyar nemzetet eláruló, gyáva gyulafehérvári érsek, Jakubinyi György elhelyezi csíksomlyói plébánosi állásából a „Tiszti”-t, Gergely István római katolikus papot, aki az ujjurokkal együtt megáldja a csángó mise keretében Isten csángó-székely-magyar népét, s ezáltal újra csomózza az egykor volt szövetséget keleti testvéreinkkel. A zsidó érdekű, mózesi törvényű, előgerinchúros katolikus érsek pedig vatikáni szabadkőműves fölöttese, s az aljas oláh egyházi nyomás parancsára meghajol Jahwe nevű démon-istene akarata előtt, s elárulja népét, nemzetét.

Hadd tegyek itt közzé egy kérést, illetve felhívást:

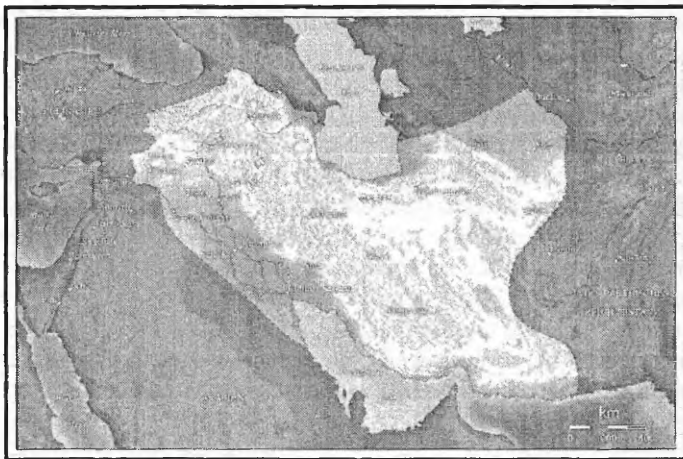
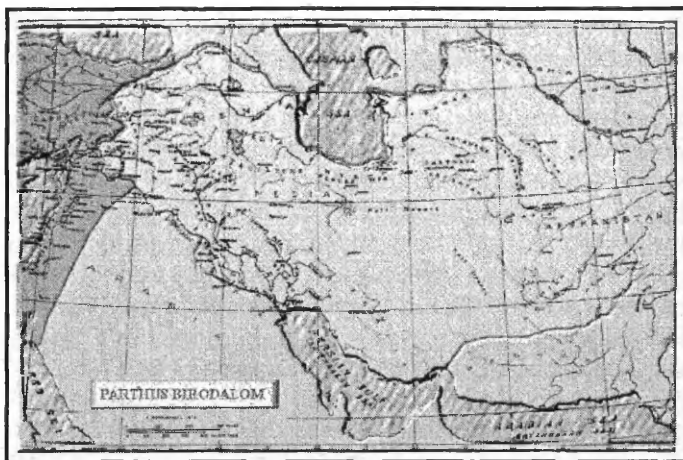
Jó lenne, ha a legközelebbi, 2008-as csíksomlyói búcsús mise alkalmából a jelenlévő magyarok nemzeti gondolkodású többsége Jakubinyi megszólalásakor hátat fordítana az olárnak, jelezve, hogy ez a magyarellenés oláh sovínizmussal szolidaritást vállaló, s a Sátánnal kollaboráló pap ne tanítson minket semmiféle „krisztusi szeretetre”.

Az ujjur testvérekkel tehát Árpád-házi János horka és Gergely plébános úr szeretettel jóvoltából megszületett a vérszövetség. Ha ezer évek mit sem változtattak az emlékezés intenzitásán, s még mindig van bennünk annyi erő, hogy keleten maradt testvéreinkkel új vérszövetséget hozzunk létre, hogyne lett volna meg a testvériség azon népcsoportjaink között, melyek akkoriban csak néhány évtizede, vagy évszázada váltak el egymástól.

Ennek az évezredek belső birodalmi mozgásnak egyik állomása volt a királyi szkiták nyugati ágának, **Atilla** hunjainak hazatérése is a kárpáti hazába, majd, ha igazat adhatunk a bajor **Heribert Illig** professzor legújabb kutatásainak, s kihagyjuk azt a mintegy 297 évet, melyet az ő elgondolása szerint művilleg toldottak bele a világtörténelembe, akkor **Atilla** házában **Atilla** utáni hatodik generációs szülötteként **Árpád** vezér is ennek a vándorlásnak részeként vezette be a VI. század végén a medencébe magyarjait. Ez a hazatérés is pusztán a királyi központ áthelyezése volt az ősi, az eredeti, kárpáti központba, a **Pilis**be. A két hatalmas király, **Árpád** és **Atilla** között eltelt mintegy 180 év alatt a hátramaradt néptörzsek „*avar*”-magyarjai (a vár-hunok, azaz várépítő hun nép, vö. még a bajorok „*bajovar*”, vagy másként „*b'avar*” (Bavaria) nevével) megfogyatkozott számuk miatt építették meg településeik védelmeként azokat a különös „győr”-öket, azaz védelmi gyűrűvel körülvett városaikat, településeiket, melyeket ma is ki a régész ásója a ráhordott rétegek alól.

Árpád ősi dinasztíája azonban különös titkot is hordoz. Valamikor, az i.e – i.u VI. évezredben ugyanis egy kárpát-medencei néptörzsek nem csupán keletre, hanem egyenesen dél-keletre vándorolt. Ők átkeltek Erdély hatalmas hegyein, s a fűves síkságon, majd a Kaukázus régióján át vándorolva elérték Mezopotámia vidékét, melyen korábbi rokon népek ásatag nyomait fedte az utolsó folyomaközi vízözön kiszáradt iszaprétege. Ők kiásták, s újra ébresztették ezeket az egykor volt városokat, s mivel kultikus gyakorlatuk, íráskultúrájuk, kultikus hátterük, néphagyományuk ezekével megegyezett, minden ott folytatódott, ahol az özőn előtt abba maradt. Ősi emlékezetük fenn is tartotta az északról történő vándorlás tényét, és azt is, hogy néptük egy hegyekkel karéjozott földrajzi kultúr-tájból származik. Ezek aztán természetesen a felvázoltak szerint szintén kapcsolatban maradtak Erdélyben, s a medence más részein hátrahagyott törzsekkel, mely kapcsolatnak különlegesen szép nyoma a **tordosi** és az **erődsi** őskultúrák keretében megtalált írásos és kultikus emlékek sokasága. Ezek az emlékek hemzsegek a ma „szumer”-nek nevezett **mezopotámiai hungár** népesség hátrahagyott emlékeinek írás- és kultúrjegyzeitől. Az építkezés stílusa, az istenanya-kultusz, a megtalált írásjegyek sokasága mind-mind kézzel fogható bizonyítékok az egykori azonosság, együttélés tényére. S mivel ennek a népnek évezredek át folyó harca a dél felől érkező szemita csoportokkal egyre nagyobb intenzitást mutat, a fentiekben leírt kelet-nyugati irányú állandó vándorlásokhoz hasonlatosan ezen a területen, a Tigris-Eufrátesz folyamközben is megkezdődik egyfajta kiürülési - feltöltődési folyamat. Az északabbra, a kaukázusi, kisázsiai, az Aral-tó vidékén élő rokon néprészek folytonosan pótolják azt az embervesztéseket, melyek az asszírok, az arabok és a zsidók, tehát a szemiták állandó pusztításai okoznak ennek az egzisztenciájáért harciasan küzdő népnek. Így alakulnak ki a pusztulás és a veszteségek nyomán mindig és újra azok az ugyanazon faji jelleget mutató népi- és állam-reprodukciók, melyeknek végső mezopotámiai alakulatát az észak-keletre élő nagy szkíta törzsszövetségről leváló, azoktól elpártoló pártus nép alkot majd az i.e 256-ban lezajló *arsakida felkeléstől* szá-

mítva.

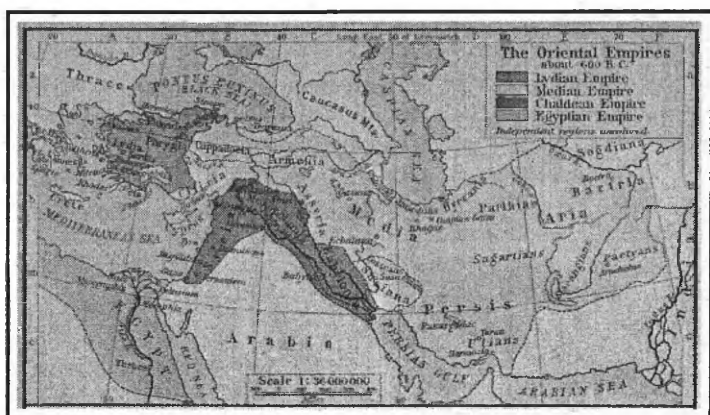

A Pártus Birodalom politikai (fent) és domborzati (alul) térképe

Ez a nép hatalmas harci sikereket könyvelhet el magáénak a Római Birodalom hódító törekvéseivel szemben, s hatalma teljében Nyugat felé törekedve előretolt helyőrséggént megalakítja azt az Eufrátesz folyótól nyugatra fekvő, apró városállamot, melyet az oda helyezett, arszakida királyi ágból származó Adiabene dinasztia vezet, melynek kései leszármazottja *Adiabene Kharax Mária* is, aki az ó-„szumer” (ős-káld, vagy hun-gár) Istenanya, **Bau-Dug-Aszan** inkarnációjaként az Égi Atyától elküldött Szent Szellem által megfoganja, majd világra szüli majd a Fény Fiát, *Jézust*,kiről a *Talmud* azt írja becsmérő dühtől csepegvő, hogy „*Jézus anyja szajha volt: hercegek és kormányzók leszármazottja...*” Ez a habzószerű a-

lantasság e népség történelmi kisebbségérzetének nyilvánvaló jele, melyből számkra az a ténymegállapítás azért mégiscsak fontos, hogy Mária tehát nem a mezítlábas Ábrahám, Dávid és Jákob házának, hanem hercegeknek és kormányzóknak leszármazottja. Hercegséget a zsidó hagyomány nem ismert, s kormányzókat a zsidó hatalom nem adott senkinek. Így Jézus sem egy zsidó asztalos fia, ahogy a zsidókeresztény egyházak tanítják a meghamisított Máté és Lukács evangéliumának alapján, hanem egy szkíta hercegi család hercegnőjének és az Élő Istennek frigyéből származott „teljességgel Isten, és teljességgel ember”. A Lukács evangéliumának meghamisítói egyenesen a következő kijelentésre vetemedtek: „Jézus mintegy harminc esztendő volt, amikor elkezdte működését, és köztudomás szerint József fia volt, ez pedig Élié;...” s itt következik aztán az Ádámig tartó héber családfa. Érthetetlen, hogy a nyugati egyház miért kanonizálta ezt a – meghamisítások után immár – istenkáromló, blaszfémikus iratot, mely kimondja, hogy Jézusnak a mindenség Teremtő Istenéhez semmilyen köze nincs, s hogy származása földi eredetű. Jézus ugyanis nem a júdeai Betlehem szülötte, hiszen erről a településről semmiféle frásos nyom sincs, s majd csak a Jézus utáni III. évszázadban jelenik meg neve először, hanem a már az i.e.-i XV. század frásos emlékeiből ismert Galilea (Gelil hag Gojiim), azaz a gójok földjének egyik kisvárosában, a galileai Beth Lahom-ban látja meg a napvilágot. Ez a helység Názárettől mintegy 6 km-re fekszik a tengerpart irányában.

Így Jézus ugyanabból a pártus uralkodói házból származott, melyből később Atila, Álmos és Árpád fejedelmek is napvilágot láttak. Emiatt nevezhetjük a Turul-Házat Jézus Házának, azaz a Fény-Házának is éppoly természetes egyszerűséggel, amiként ma Árpád-házként tanítják gyermekeinknek. (Turul = kerecsen; kerecsen = karácsony; Karácsony = Jézus valódi neve.)

A pártusok elő-magyar törzsszövetsége már a Kr. e-i VII. századi Méd (madai) Birodalom területén jelen volt.

Az Álmos-Árpád vezetésével létrejött törzsi szövetség hazatérése tehát több olyan törzset is egyesített magában, melyek egyenesen a közel-keleti Folyamközből érkeztek az európai Szkítia területére. Ezen néprésznek ősi neve a *Bíborbanszületett* által is feljegyzett „szavartü aszfaliu”, azaz *erős szabírok*, vagy *szavárdok* népe, kik a szkíta nagy nemzet-szövetség déli néprészét képezték, s egyeneságú leszármazottjai voltak a ma helytelenül „szumernek” nevezett mah-gar, illetve másik individuális nevén nevezve HUNGÁR népnek. A Sa-Pír ősi „szumer” szó, mely „fénybe tekintő”-t, vagy „fény arcú”-t jelent. A mah-gar egy nagyon fontos népmínőségi megjelölés, ami őseinket a *beavatás*, azaz a *tudás népének* nevezi, ebből származik pl. a Gandhi-ra is használt árja „mah-at-man” kifejezés is, mely „tudós atyát” jelent, s mivel ősidők óta tudjuk, hogy „a tudás hatalom”, innen ered a germán „Macht” szó is, mely valóban „hatalom” jelentéssel bír. A másik pedig, a *hungár*, az az individuális név, mely az ókor legnagyobb népének, az írás feltalálójának, a lovas kultúra megalapítójának, s a piramisemelő népek legelsőbbjének népi megkülönböztető megnevezése. Ez utóbbi jelentése „hung áradat”, azaz *hung nép, hung sokaság*.

Innen tehát az Árpád-ház megjelölése: „szent királyok nemzetsége”, innen tehát az a kutúrfölény az őskorba süppedt X-XI. századi Európa indogermán töredékei fölött, kiknek világáról a francia *Georges Duby* „A katedrálisok kora” c. nagyszerű munkájában így ír: „Elvétve egy-egy ember – nyugat felé, észak felé, kelet felé húzódo, hatalmas, mindent elborító pusztaságok...” Másutt: „Nincsen olyan paraszt, aki egy szem búzmagot elvetvén három magnál nagyobb hozamra számíthatna – feltéve, ha nem rendkívül rossz az év, hűsvétig süthet így kenyeret. Utána aztán fível, gyökerekkel kell beérnie, azzal az alkalmi táplálékkal, amit az erdőben vagy folyók meredek partján a földből tép ki magának. ...” A korabeli krónikairók szívesen írnak róluk: „Ember embert üldöz és felfalják egymást, megölik felebarátaikat, s farkasok módján emberhússal táplálkoznak.” Túloztak volna, felidézvén a csontházakban felhalmozott hullákat, az éhezők hordáit, akik földet ettek, és néha még a halottakat is kiásták? Ha erről a korról egy mai hírlapi híradásban kellene számot adnunk, az valószínűleg így szólna: „Tömeges és általános kannibalizmus nyugaton, éhínség és embervadászat az Európai Unióban”. Ez a főcím valójában igaz is lenne, bár a benne foglaltak manapság nem a korabeli, drasztikus formában zajlanak, hanem kifinomodottabb módszerekkel, ami a lényegen semmit sem változtat.

Ebbe az Európába érkezett meg a magyarság árpádi néprése, s nem egy fejlett módon civilizált és kultivált életet élő unióba, ahogy ezt a történelemhamisítók ábrázolni szeretnék, természetesen nemzetünk rovására felnagyítva az ekkor még nyomokban sem létezett, nyugati keresztény társadalom hatalmas civilizációs eredményeit. Miért is üldözték volna szent királyaink a magyarság által képviselt, autentikus Jézus-hitet, melyet ma táltos-kereszténységnek, ősvallásnak, illetve szkíta-magyar kereszténységnek nevezünk? Nem volt más vallás, melyet be lehetett volna helyébe ültetniük.

Ennyit tehát a hagyományról, melyet sosem szabad elfelejtenünk. Mindig tartsuk szem előtt tehát méltatlanul elfeledett, magyar nemzeti prófétáink egyikének, **Gay Jánosnak** magyart intő sorait:

*„Csak törpe nép feledhet ős nagyságot,
Csak elfajult kor hős elődöket.
A lelkes eljár ősei sírlakához,
S gyűjt régi féynél új szövétneket.
S ha a jelennek halványul sugára,
A régi fény ragyogjon fel honára!”*

Minden szava váljék magyarok dicsőségére valósággá korunkban!

V.

Szent István kora, alakja, és a "római térítés" mítosza

„Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra. Az igazság nem mondatokban rejlik, hanem a torzítatlan létben.” (Weöres Sándor: Szembe-fordított tükrök)

A római keresztény történetírás álláspontja e kérdésben a következő:

A pogány magyar vérből és a pogány magyar családból származó Vajk herceg, a nyugati kereszténységgel szimpatizáló Géza fejedelem fia, ifjú korában a Németrómai Birodalom, és azon belül is a bajor királyi ház vendégeként megismerte a római vallás hitelveit, s mivel atyja már áttért erre a vallásra, mely kikeresztelkedés során az István nevet nyerte el, ő maga is felvette a római keresztséget. Aztán királyként despotikus módszerekkel kényszerítette népét is az áttérésre, a magyar emlékeket, kiváltképpen a történelmi és vallási feljegyzéseket, a rovásfákat pusztította, a táltos papságot üldözte és fizikailag kiirtotta. Megtiltotta a „régis valás” gyakorlását, s minden tíz falunak templomot építtetett, melyeknek lakóit arra kötelezte, hogy részt vegyenek a vasárnapi, latin szentmiséken. Ez alól csak a járóképtelen betegek és öregek, valamint a ház tűzének őrzői voltak kivételek.

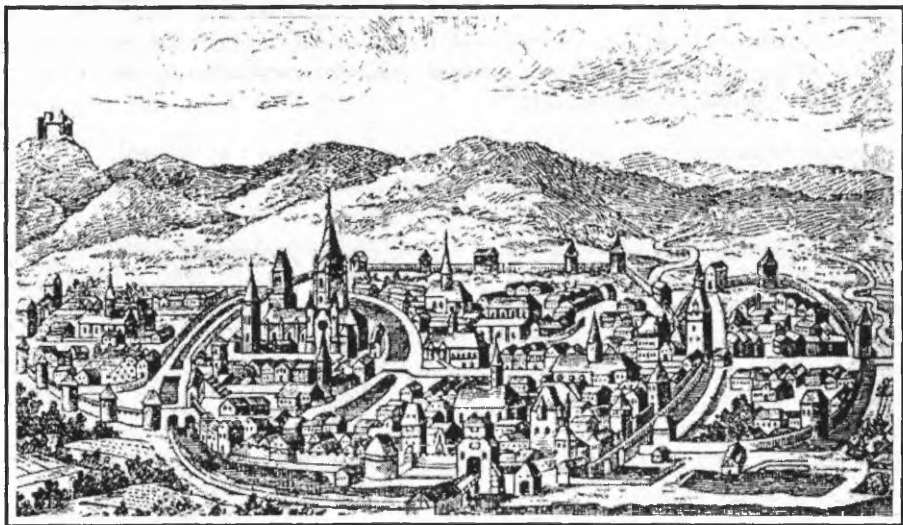
Idegenek tömegét, idegenvérű nemesi dinasztiák sokaságát hozatta az országba, hogy velük tiporja el a saját népét, s ezáltal aláásta a magyar őskultúra és őskultusz túlélésének lehetőségeit is. Bár haza- és nemzetáruló király volt, de nagyon bölcs, ki apja útmutatásai alapján észrevette, hogy a magyar nép csak a „nyugati kultúrába” és kultuszba helyeződve élhet túl, s ezért tett meg mindent uralkodása idején, fittyet hányva a népakaratnak, mely őt a trónra emelte, a római vallási jelenlét biztonságának szavatolásában. Vénységére már annyira eleget volt a lázadó népéből, hogy fia halála után trónra alkalmas rokonát megvakíttatta, majd annak fiait külföldre száműzte. Helyettük feleségének rokonát, a velencei Pétert tette meg örökösének.

Körülbelül ennyiben foglalhatóak össze az a hazug, s magyart megosztó, aljas ta-

nítás, s az abból levonható logikus következmények, melyeket az akadémiai és a római katolikus történetírás a zsidó vérségű, és elkötelezetten zsidókeresztény Habsburg hatalom árnyékában nemzetünk ellen, egy előre megfontolt, aljas szándékkal végrehajtott lélekgyilkosság keretében elkövetett az elmúlt évszázadok folyamán.

Ebben a fejezetben ennek a történelmi hamisításnak a helyreigazítását tűzöm ki célomul. Ennek az eljárásnak az alapja, hogy idézem mindazokat a krónikai és legendai részleteket, melyeket az akadémiai történetírás az istváni térítés bizonyítékaként állít fel, s aztán megnézzük együtt, hogy valójában mit is mondanak ezek az idézetek.

1. Képes Krónika: „...a sokféle kincsből Szent István király felette megdagodott, düssá tette a maga alapította fehérvári székesegyházat, ellátta arany ol-tárokkal, kelyhekkal és keresztekkel,...”

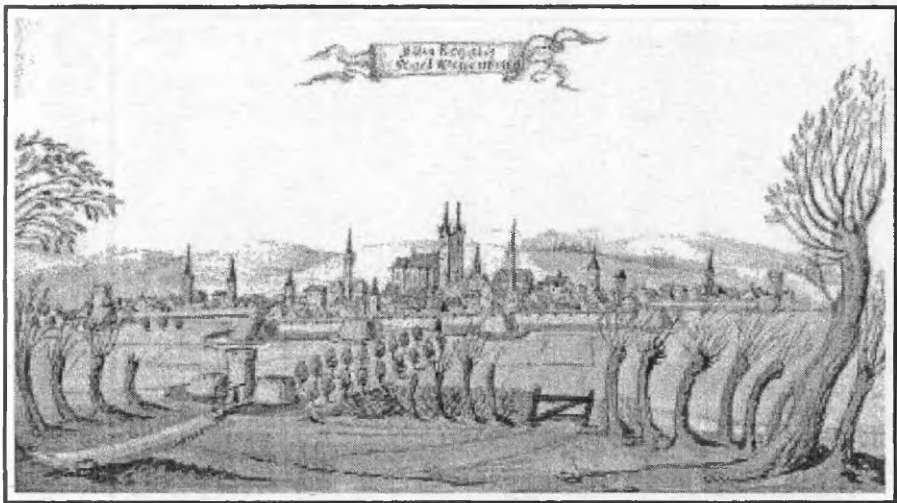

Székesfehérvár képe a XVI. századból.

Az 1500-as évekből származó Fehérvár-ábrázoláson jól láthatóak a háttérben magasodó hegyek. Egyes elemzők erről megállapítják, hogy e város természeti környezete alapján a középkorban „Ó-Budá”-nak nevezett területen állhatott, bár ennek tényszerűségével kapcsolatban különböző vélemények, s ezzel homlokegyenest ellentétesek is láttak napvilágot. Az egykori Ó-Budáról tudjuk, hogy Atilla király népének *Szikambria* nevű szakrális központjával volt azonos. Ez a város az ár-pádi hazataláláskor is fontos szerepet játszott, hiszen Árpád is szállása központjául tette meg Atilla városát. *Thuróczy János* krónikája erről így számol be: „Árpád a többi magyarral legyőzte és megölte Szvatoplukot – mint fentebb mondtuk –,

majd tábornok ült a Noé hegyén, **Fehérvár** közelében; ez volt az első hely, amelyet Árpád kiválasztott magának Pannóniában, és ezért alapította ennek közelében Fehérvár városát Szent István király is, aki tőle származott."

Egyértelmű tehát, hogy István király igyekezete Árpádéhoz hasonlóan az ősi, atillai kultikus örökség megőrzése volt, s ennek azzal is kifejezést adott, hogy azon a helyen, vagy legalábbis annak közelében rendezte be saját korának szakrális központját, ahol az őskő, s köztük az egyeneságú előd, Atilláé állott.

Alba Regalis 1664-ben.

A világtörténelem megszokott ténye, hogy minden újkeletű dinasztiával új főváros, új kultusz, új székhely, új szenthely keletkezik, mely az előzőtől gyakran sokszáz km távolságban fekszik. Így volt ez már Mezopotámia őstörténetében is, ahol a szenthely központi jellege némelykor halványult, más helyre tevődött át, majd egy újabb dinasztia ismét a régi helyen építkezik újra, de jó példa erre az ó-egyiptomi hatalmi központ állandó áthelyeztetése is. István esetében ez a kontinuitás – a hivatalos történetírás időszámítását elfogadva – több mint 600 éves, s ha tudomásul vesszük, hogy Atilla korától Istvánig nem csupán évszázadok futásáról beszélhetünk, hanem az akadémiai feltételezés szerint egy teljes nép, a hunoké, merült évszázadokra feledésbe, egy birodalom hullott darabjaira, s az elpusztult, elmállott épületekkel, településekkel együtt a teljes állami organizációt is belepte a feledés füve. Ez azonban mégsem egészen így történt. Birodalmak épülnek és széthullanak, a tájban élő ember azonban ragaszkodik a sajátjához: földecskejéhez, házához, hagyományaihoz, övéihez, közösségeihez, a tájhoz, melyben otthon van, s melyet úgy ápol, hogy az elkövetkezendő generációk is büszkén élhessenek javaival. Innen csak elüzni lehet, vagy kiirtani. Akkor azonban az új uralom is sokat veszít, mert minden hatalomnak szüksége van megművelt földekre, arató ke-

zekre, nyájakat, kondákat, gulyákat, csordákat terelő férfiakra, s a történelemben tényleg csak a legbrutálisabb módon aljas, állati szint alá süllyedt antropomorf bandák irtanak ki minden őslakót, ha elfoglalnak egy-egy területet. A medence népessége tehát jórészt helyben marad, tovább éli életét. Ez az oka annak az élő hagyománynak is, miszerint a visszatérő árpádi néprészt testvérként fogadták a bentlakók. A székely hagyomány válasza arra a kérdésre, hogy miért pont a Kárpát-medencében állapodott meg Árpád népe, az, hogy: „*Mert ide talált a nyelve.*”

Történelmi fontosságú térkép 1772-ből: Atila városát (EtBilburga) jelzi, de a mai Szekesfehérvár nincs rajta sehol.

Az Árpáddal föllépő magyar törzsszövetség tehát évszázadokkal később örökségként veszi vissza ezt a területet, s **nem változtat a szakrális központ helyén**, majd az ezredfordulón az állítólag római hitre tért Vajk-István még mindig nem tágit a korábbi szenthelytől. Magával hozott hagyományának igényeibe belefér, hogy egyházi központjaként is magyarországi, mégpedig pilisi központot tesz meg: *Esztergom* hun-avarok által épített szenthelyét. Tehát mind a vallási, mind a királyi központ tökéletesen illeszkedik a régi elődök hagyományaiiba. Így hát azt kell mondanunk, hogy a hiba abban a történetírási igyekezetben van, hogy a történetírás nemhogy e három történelmi tartópillér – Atila-Árpád-István – között nem látja meg a vallási-kultuszbeli-kulturális és hatalmi folyamatosság töretlen vonalát, hanem egyenest ennek a kontinuitásnak ellenkező irányban haladva szövi a történetek fonalát. Azt tanítják, hogy éppen az atillai-árpádi szent hagyomány törik meg

Istvánnal, s aki ezt megtöri, az maga a szent király. Így a magyar történelmi kontinuitás fonalát tépik szét – a történelemtudományok papírlapjain. Ezért elodázhatatlan István szerepének teljes tisztázása, s annak kimutatása, hogy István valójában nem tör meg semmit, hanem éppenhogy beteljesíti a múltból nőő folyamatokat, s hogy személyének teljes komplexuma büszkén vállalható fel a Koppány-István ellentétre épített kettősségben tengődő, mindkét magyar, nemzeti front számára is.

Cusanus Nicolaus térképe 1458-ból, mely a térkép pontatlanságai ellenére nyilvánvalóan bizonyítja, hogy „Alba Regalis” Budától északra, Esztergom irányában helyezkedett el, a Duna (Danubius Fluvius) partján.

Tudjuk viszont azt is, s ezzel optimálisra szélesítjük az István vallásáról alkotott képünket, hogy egy-egy szenthely, szakrális központ újra felfedezése mindig az ott ősidők által lakozó istenképnek és rituálénak teljes átvétele, megélesztése is egyben. Így vándorol pl. Mezopotámiában is a szenthely egy darabig, s a központ Uruk-ból a Djemet-Nasr periódus idején Ur-ba, aztán az akkád korszakban I. Sargon idején Aggade lesz a szakrális és politikai központ. A szumerekkel rokon „guti”, vagy „kuti” nép Lagas-ban rendezkedik be, de Kr.e. a XVIII. század második felében, a szemita Hammurapi birodalmának központja Bab-ili, a Bibliában annyiszor emlegetett Babilon lesz. A Pártus Birodalom arszakida uralkodói aztán a birodalom kultikus fővárosát a Sippar hegyén található káldeus-szumer romváros területén építik fel, tehát visszahelyezkednek az egyik ó-hungár szenthely rituális világába. Ez a hely a káld korszakban En-Lil-nek (En-Lélek = az Első Létező, azaz Isten), a Teremtő Istennek szentelt szakrális központ volt, s ennek a helynek szenthelyként való elismerésével a szkíta pártusok voltaképpen az ősi HUNGÁR mágus-kultusz megélesztését végezték el. A hely szelleme, a „genius loci” az újra működtetéssel felébred, s hatni kezd, ami az uralmi-társadalmi formák által felélesztett kultuszban ölt testet. Ugyanez történt István kontinuitás-vállalásában is. Ezzel azt mondjuk ki, hogy amennyiben István saját uralmi-

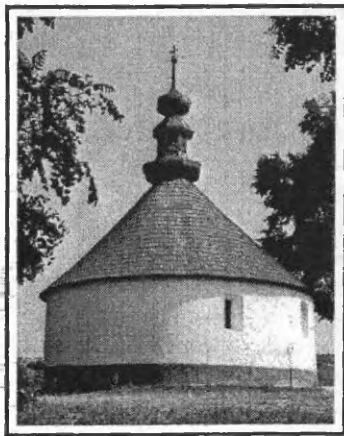
kultikus központja helyének vállalta az atillai kultikus központokat, sőt az emberiség egyik legősibb vallási központját, majd építkezéseket, felújításokat indít el ezen a centrális helyen, ebben az erőterben, akkor ezzel együtt istenképe is azonos annak a képletnek az istenképével, mely az atillai kor óta töretlenül a magyar nemzet sajátja volt. Bizonyít-e ez valamit? Bizony, hogy bizonyít, ha közvetetten is, ám el kell ismernünk az ebben nyugvó igazságot!

Leszögezhetjük tehát, hogy István nyíltan felvállalta az atillai-árpádi hagyománnyal együtt a szenthely sugárzó, élő vérről áterezett tradícióit, kultuszát is, s ez történettudományosan bizonyítható tény.

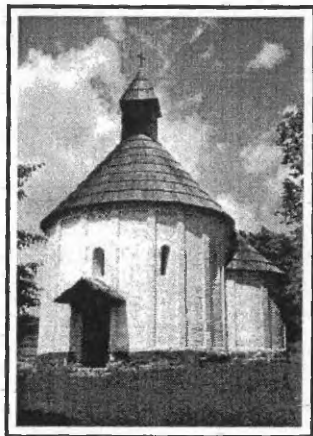
2. Milyen krónikai kitételek alapján lehet arra következtetni, hogy István felvette volna a római kereszténységet, s erre kötelezte volna népét is?

Ezek a római katolikus történetírási téveszmék a következő krónikai idézetekre alapozódnak.

a. A krónikák sok helyütt hangsúlyozzák, hogy István feleségével, az *I. Gizellával*, ki jóságos, szentéletű, hűséges feleség és anya volt, gyakorta végiglátogatta a szent helyek katedrálisait, templomait, s az épületben, illetve a felszerelési tárgyakban szenvedett hiányosságokat azonnal pótolták, s a hibákat azonnal rendbe hozatták. Ez azonban nem bizonyítja, hogy Magyarországon ekkor a római egyház uralkodott volna. Mit bizonyít tehát? Pusztán annyit, hogy István idején Magyarországon állottak kőtemplomok, monostorok és kolostorok, egyházi központok, melyekben egyfajta szerzetesség, egyfajta papi rend gyakorolta a szert, s hogy ezek a királyi pár személyes és közvetlen támogatását élvezték. Ezen templomok közül igen sok már eleve ott volt, s eredetük a hunok korára vezethető vissza, kik a pártus birodalom egykori kerektemplomi hagyományának megfelelően építették fel szent helyeiket szerte az országban.

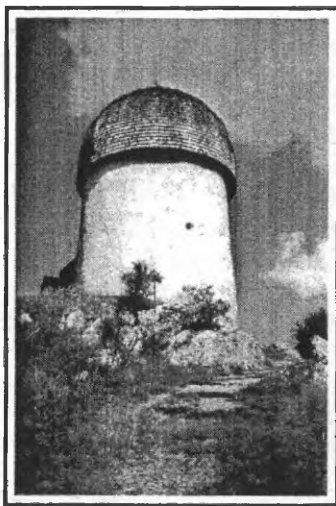
Szent Miklósnak szentelt – minden bizonnyal – hunkori kerektemplom, Kissikátor, Borsod-Abaúj-Zemplén megye.

Szent Miklósnak szentelt kerektemplom Nagytótlakon, egykori Vas megye, ma Szlovéniához tartozik.

Szent Anna tiszteletére emelt kerektemplom, Kallósd, Zala megye.

Öskü kerektemploma Veszprém megyében.

Ennyit, és semmi többet, hiszen ezek a közlések nem tartalmazzák, hogy a papság milyen kultusznak hódolt ezeken a szent helyeken. Csak az évszázados sulykolás és agyomosás kötelezi tudatunkat, hogy ilyenkor automatikusan a római központú, latin kereszténységre gondoljunk. Így amiként a római történetírás megengedi magának a feltételezést, hogy itt római keresztény intézményekről van szó, mi is megengedjük magunknak azt a feltevést, hogy az iménti hazugság, s keressük ehhez a bizonyítékokat, melyeket majd a legendárium szállít nekünk. Anynyit azonban ezek után megengedhetünk magunknak, annak a kiemelésével, hogy ez – bár logikus, de mégiscsak – feltételezés, hogy az a király, aki ilyen gondosan kezében tartja a szent helyeknek még a fizikai gondozását is, nem lehetett más, mint a kultusz főpapja. Legalábbis jó darabig az, amíg a főpapi és a politikai uralkodó státusa el nem különült egymástól, s a főpapi központ át nem kerül Esztergomba. Ismerünk-e Európában Istvánon kívül más uralkodót, aki egyben főpapja is népe egyházának?

b. A Képes Krónika kifejezetten kiemeli, hogy „Az Óbudának nevezett városba ért azután a szent király, fiával Szent Imrével és a királynéval. És midőn nem talált semmi Krisztusban kegyes művet, melyben dicsérhessék a mindenség alkotóját, e nagyszezségű kirdly azon nyomban a város közepén nagy monostort kezdett építtetni Szent Péter és Pál apostolok tiszteletére...” Az a kifejezés, hogy „Krisztusban kegyes művet” pusztán annyit jelent, hogy ti. a krónika írója, ki a XIV. században, 1342-ben trónra lépett Nagy Lajos királyunk számára, az ő személyes felkérésére készítette ezt a prózai írásművet, a római egyház papja volt, s emiatt nem tudott kitörni az erre jellemző frazeológia hagyományból. Az sem vélet-

len, hogy kizárólag a római egyház igényeivel írott krónikák maradtak fenn, hiszen a többi, s az eredeti *ősgesztiát* is köztük, éppen a római egyház papjai pusztították el olyan korokban, amikor idegen király ült a trónon, s az országban a római befolyás erősödött. Így, amikor ezeket a krónikákat olvassuk és értelmezni próbáljuk, teljes erővel be kell kapcsolnunk forráskritikai érzékünket, hiszen enélkül sosem derülhet ki a teljes igazság.

Mivel a többi fennmaradt krónikák is nagyjából ugyanezt közlik, nem térünk ki ezek részletes elemzésére.

A szent Péter és Pál tiszteletére emelt monostor ténye mit sem bizonyít jobban, mint hogy István felvállalta az atillai hagyományt, mely annak idején célul tűzte ki maga elé az „*egy pásztor, egy akol*” megvalósítását, s a nyugati páli és keleti péteri vallási hagyományok egyesítését tartotta életműve céljának. De nem hagyhatjuk ki a név adta lehetőségek számításából ama másik Pál hagyományát sem, aki a magyar pálosságnak adja nevét: *Thébai Szent Pált*, kinek testét 1240-ben éppen Nagy Lajos királyunk hozatja haza Magyarországra Velencéből, s a budaszentlőrinci pálos házban helyezték örök nyugalomra. Az a tény azonban, hogy az idézetben szereplő monostor egyszerre említi Péter és Pál nevét, jobban valószínűsíti az előbbi feltevés igazát, mint utóbbiét.

Ma is meghatározó hely Magyarország e lelki középpontja, Európa földrajzi centruma, a Pilis, hiszen ma is ide tervezik a keleti és a nyugati egyházfők találkozását. István szintén ebben a kategóriában kellett hogy gondolkodjon, hiszen életén végigvonuló egész tevékenysége ezt célozza: tiszteletben tartani a másét, soha fel nem adni a sajátot.

3. A krónikás irodalomban ennél többet, azaz az „*istváni térítés*”-sel kapcsolatban egyáltalán semmit sem találunk. Nézzük hát meg a legendák közléseit!

A legendáról tudni kell, hogy a római egyház középkori történetírói fogalmazták meg őket. Minden esetben a római egyház megrendelésére született írásművekről beszélünk, melyek tehát egyfajta előre meghatározott „program” szerint építkeztek: tanítani akartak velük, mégpedig a saját szájuk íze szerint. Így tulajdonképpen a legendákat egyáltalán nem kellene komolyan vennünk, mégis ezt tesszük. Miért? Mert nagyon nehéz, de nem reménytelen dolog kifejtenünk a programnak megfelelő megfogalmazás alól az ő-s-igazságot. Így meg kell szoknunk, hogy a legendákban sok a véletlen elszólás, melyek alapján levonhatjuk következtetéseinket. Ilyen elszólás a *Szent István nagy legendájában* található szöveg is. Ez Géza fejedelemmel kapcsolatban így ír: „*Volt akkor egy Géza nevű fejedelem, a negyedik attól számítva, ki a magyaroknak Pannóniába jövele idején első vezérük volt. Minthogy Jézusban is hitt, hatalmaskodva bánt övéivel, de irgalmasan és bőkezűen az idegenekkel, kiváltképp a keresztényekkel; ámbár belesüppedt a pogány életmódba, mégis a lelki kegyelem fényének közeledtére, figyelmesen kezdett tárgyalni a körös-körül fekvő valamennyi szomszédos tartománnyal a békéről, melyet korábban sosem kedvelt, úgyhogy már ebből felismerhető, kinek a fiává vágyott válni. ... Ezenfelül elrendelte, hogy a többi keresztényt, ki királyságába be*

akar lépni, a vendégbarátság és a biztonság kegyében részesítsék, felhatalmazta a papokat és szerzeteseket, hogy elébe járuljanak, szívest-örömet hallgatta meg őket, kedvét lelvén abban, hogy az igaz hitnek keble kertjébe vetett magja kicsirázik.”
(minden kiemelés a szerzőtől)

Miről van itt szó?

A szöveg elmondja, hogy Géza király, keményen bánt saját népével, hiszen nem akarta, hogy házanépe és nemzete harcok híjával elpuhuljon. Bölcsen tudta, hogy a háborúk kora lejárt, s a béke, a belső építkezés és az államszervezet belső egyensúlyának megszilárdítása tovább nem halogatható. Azaz pontosan és intelligensen felmérte, hogy miben rejlik az adott pillanatban a történelmi szükség-szerűség lényege. Ez pedig az erőnlét megtartása mellett az európai diplomáciai kapcsolatok udvarias, távolságtartó felvétele volt. Tudta, hogy a „tempora mutantur” igazsága a magyarokra is vonatkozik. Tudta, hogy amit beenged, az felettebb káros, de beengedi, mert küldetése teljesítéséhez szükséges ennek a lépésnek a megtétele. Milyen küldetésről beszélünk? Atila megölésével félbeszakadt küldetésének befejezéséről: az európai vallási szintézisről, melynek következtében Ázsia eme félszigete – Európa – alárendelődik egy egyeneságú jézusi kereszténységnek, s megszüntethetők az elhajlások. Uralkodói hozzáállását illetően ennyit tudunk meg ebből a részletből, s nem többet. Az, hogy a „pogány” megjelölés ebben a szövegrészletben is szerepel és máshol is, nem jelent többet, mint amit Papp Gábor már tisztázott: a „paganus” latin szó egész egyszerűen „vidéki”-t jelent ekkor, nem többet és nem kevesebbet.

Ugyanakkor fontos információ az, hogy „...elrendelte, hogy a TÖBBI keresztényt, ki KIRÁLYSÁGÁBA be akar lépni, a vendégbarátság és a biztonság kegyében részesítsék...” (nagybetűs kiemelések a szerzőtől). Ebben a magyar lélek ismeretében nincsen semmi csodálkoznivaló. Ezen kívül, ha belépni szándékozó többi keresztényről beszélünk, akkor azt is tudni kell, hogy ott bent már keresztények voltak, kik nem olyanok voltak, mint a belépni szándékozók, a többiek. Aztán az is nyilvánvalóvá lesz, hogy az eredeti szövegben alkalmazott „regnum” kifejezés nyomán Géza nem fejedelem volt, hanem király. Egy királyság akkor királyság, ha király uralkodik benne: Géza tehát nem fejedelem, nem vezér, hanem koronázott király volt, mint Atila óta minden vezetője a magyar népszövetségnek és az országnak. Az a kitétel, hogy „Jézusban is

Középkori metszet: Géza király hagyományos ábrázolása. A korona és a koronázási jelvények megjelenítése bizonyítja, hogy nem „fejedelemről”, vagy „vezérről” van szó, hanem bizony **koronás királyról**, ami a kor Európájában egyedülálló jelenség.

hitt", nem jelent többet, mint hogy az ősi szkíta-magyar hitvilág (a szkíta őszövetség) istenképét nagyszerűen képes volt Jézus istenképével és tanítását Jézus tanításával egy folyamat részének tekinteni. A zsidók a mai napig sem fogadják el Jézus tanítását ősvallásuk folytatásaként, ezzel kihangsúlyozzák, hogy Jézus szövetsége az emberrel nem a zsidó isten őszövetségének megújítása volt, s hogy Jézus új szövetsége nem a zsidó-, hanem egy másik őshagyományra épül. Annak ellenére, hogy a zsidók Jézust fattyúnak nevezik, Máriát pedig leszajházzák, a magát ma kereszténynek mondó római egyház és annak protestáns szektái mégis saját közvetlen előzményüknek, s idősebb testvérüknek tekintik a zsidó vallást és a zsidó népet. Vajon mi lehet ennek az oka?

Géza királynak ezt nem esett nehezére megtenni, hiszen olyasmit kellett Jézussal elfogadnia, ami eleve az övé volt, szerves folytatása a magyar őshagyományoknak. Hogy Géza királyt ki, mikor és hol, milyen szertartás keretében keresztelik az István névre, azt nem írják meg a krónikák, s a legendárium sem közli, így hát arra gondolunk, amire akarunk, s ami logikusnak tűnik. Hogy az István név miért játszik ilyen hihetetlen fontos szerepet az Árpád-ház történetének e pontján, hogy apa és fia is ugyanazt a nevet veszik fel, arra később visszatérünk, hisz meglehetősen nagy fontossága van ennek a ténynek.

Szükség volt tehát rendeletben való kimondására, hogy a latin rítusú keresztények betérhetnek az országba, hiszen ez a pillanatnyi nyugati diplomácia keretében szükségszerűnek látszott, s hogy ezeket az eredeti ősztönzések szerint ne bántsák azok a keresztények, akiknek ezzel kapcsolatban ekkorra már megvoltak a kellemtelen élményei. Két vallási elképzelés: a sauli és a péteri, két mentalitás: az újbarbár nyugati és az ősi, autentikus, jézusi alapú szkíta-magyar csapott össze ekkor a Kárpát-medencében. Nyilván egy ilyen találkozás, melynek során egy térítő és egy tanító egyházi alakulat találkozik, előre kódolja a konfliktusokat, a harcokat, a leszámolást.

Az említettek beengedése szükségszerűnek látszott, azonban végzetszerűnek mutatkozott, hiszen a római egyházi vezetőség hatalmi éhsége nem ismert határokat. Első dolguk az adó kivetése volt azokon a területeken, ahol lábukat megvetették, s ezután ugyanígy maga a pápa is adót követelt a magyar államtól. Ezt azonban a magyar uralkodók sorra megtagadták, amiért olyannyi Árpád-házi királyunk, s néha a teljes magyar nemzet is átkot kapott a római püspöktől.

Géza tehát rendeletben fejezte ki, hogy ezeket nem szabad bántani. Ilyen rendeletet pedig csak akkor szoktak hozni, ha nagy veszélye van annak, hogy bántani fogják őket. De ha ezek a „többi keresztény” kategóriájába esők a bennélő, „nem többi” keresztényektől bántást kell, hogy elszenvedjenek ilyen rendelet nélkül, akkor hogy lehet a két kereszténység azonos? Ezzel Géza fejedelem előre jelezte István számára is azt a diplomáciai álláspontot, melyet a nyugattal kapcsolatban érvényesíteni időszerű volt: kemény fölkészültség befelé, udvarias, jószándékú közeledés, diplomáciai engedékenységgel kifelé, főként nyugati irányba. Ezt a diplomáciai jószándékot fejezte ki a 973 húsvétján *Quedlinburgba* érkező, 12 magyar fő-

emberből álló küldöttség, mely I. Ottó császárnak tartós békét kínál fel, melyet az el is fogad. Ennek a békének logikus következménye, hogy *Vajk* herceg eljegyzik a bajor herceg, IV. Henrik húgát, az Árpád-ház egyik oldalágából származó *Gizlát*. Ennek természetes velejárója, hogy a béke keretében megindulnak a nyugat-keleti kereskedelmi kapcsolatok, s az országba megérkeznek az első germán főurak, kik magukkal hozzák latin vallásuk papjait is. Megérkeztek, de nem a hatalomba, nem az országba, hanem kizárólag a királyi udvarba. Az istváni *Intelmek* azon mondatának félreértelmezése, hogy ti. „*az egynyelvű és egyszokású ország gyenge és esendő*”, abból ered, hogy a latin szövegben szerepeltetett „*regnum*” kifejezés egyszerűre jelent *országot* is és *királyi udvart* is, s így csak a szó szövegkörnyezetéből tudjuk kiolvasni, mit is kell jelen esetben értenünk alatta. Mivel a király itt azonban nem az országról, hanem a királyi udvarba érkező követségekről szól, nyilvánvaló, hogy itt a „*regnum*” alatt nem „*ország*”-ot, hanem „*udvar*”-t értünk. A szöveg helyesen tehát így szól: „...*mert az egynyelvű és egyszokású királyi udvartartás gyenge és esendő*.” Ezzel a megfogalmazó arra az igazságra utal, hogy egy király sem teheti meg, hogy meg ne ismerkedjék a körül fekvő nemzetek szokásaival, nyelvével, nemzeti kultúrájával, hiszen ahol állandó követjárás, diplomáciai tevékenység folyik, ott ez az ismeret adja a diplomáciai sikerek elengedhetetlen feltételeit. Atila maga is sok európai és ázsiai nyelven beszélt, s a magyar Árpád-ház királyai szintén.

Az azonban a római egyház a szkíta kereszténységgel ellentétben térítő egyház, elindul egyfajta térítés is az országban. Az idegenek kiutasítása az országból diplomáciai okokból ekkor azonban még nem időszerű, s bár erőszakos fellépésük ellenállást szül a nemzetben, az uralkodói türelem időt hagy magának az ítélezésre. Ez azonban, s ezt alaposan ki kell emelni, *puszta diplomácia volt*, s nincsen alapja a legendairó igyekezetének, miszerint Géza lelkében a római vallás iránti igény csírázgatott volna. Hiszen éppen ő volt, aki kijelentette, hogy e-lég gazdag ahhoz, hogy egyszerre két istent is szolgáljon, amivel jelezte, hogy semmiképpen sem hajlandó feladni nemzeti istenképét. A két istenkép ugyanis olyan arányban különbözött egymástól, amilyenben Jézus szerető Atyja és a gonosz Jahve különböztek. E részben tehát bizonyítékot kapunk arra vonatkozólag, hogy már Géza király korában merev határ választotta el a magyar- és a római kereszténységet. Így hamisnak bizonyul az az akadémiai és egyháztörténeti szándék, mely már Géza Magyarországnak korában nyugati berendezkedésű államról papol. A kor magyar belviszonyai mégcsak nyomokban sem hasonlítanak arra a farizeusi eszmék alapján berendezett, kaotikus belső szerkezetű nyugati államformával, mely legjobb esetben is *feudális anarchiának* jegyezhető. *Nyugaton István korában egész egyszerűen nem létezett államiség* abban az értelemben, amely István Magyar Királyságát jellemezte.

Adalbert cseh-morva püspök beengedését a legendairó valódi mítoszi keretekbe helyezi. A legendai történet szerint *angyali jelenés* jelzi Gézának érkezését, s közli, hogy a nagy térítést nem Géza végzi majd el, mert az ő kezéhez vér tapad, hanem

születendő fia, aki „...az Úrtól választott királyok egyike lesz...”. Ez a történet már a legelején megbukik, hiszen István még királlyá kenése előtt megöli az életére támadó *Kupa* vezért, Somogy urát, s testét négy felé vágatja, s általában szentségének kiépülését nem akadályozza meg, hogy ellenségeivel nemigen gyakorol kegyelmet, ha kiderül, hogy ezek a nemzet és az ország biztonságát veszélyeztetik. Így nekünk, szkíta-magyar keresztényeknek, nyugodtan lehet maga István is, s a hozzá kapcsolódó szokásrend is példánk, útmutatónk, ha ellenséges támadásnak vagyunk kitéve. István kezéhez tehát szintén tapad vér, nem is kevés, hiszen már ekkor sok akadállyal kellett a magyarságnak megküzdenie, s a király kötelessége ezeknek az akadályoknak elgördítése a nemzet fejlődése, boldogulása útjából. Ilyen akadályt jelentett az ország hatalmas hányadán uralkodó *Kupa*, vagy más formában *Koppány* vezér jelenléte is.

Koppány megölésének legalább két nemzetstratégiai oka volt.

1. Az egyik az, hogy *Koppány* vérfertőző házasságra akarta bírni a halott Géza király feleségét, István anyját, ami a magyar szokásrendtől idegen dolog. Otthonos azonban ez a szokás a zsidó hagyományban, ahol a testvér halála után a másik testvér támasztott utódot a meghaltak annak feleségétől, ezzel vallási kötelezettséggé téve a vérfertőzést és a bujaságot. Mivel azonban István létezett, szülei nem utód nélküli szülők voltak, ezért még a zsidó hagyományrend szerint sem lehetett volna ildomos *Koppány* közeledése István anyjához.

2. A másik ok, hogy István nem akarta, hogy a római szertartású *Koppány*, aki ekkorra már a fél országnak ura volt, királyként olyan helyzetbe sodorja a magyar nemzetet, ami a késő avarokkal már egyszer megtörtént. *Koppány* ugyanis nem volt pogány fejedelem. Ilyen minősítéssel nagyúr Géza és fia, István korában egy sem volt Magyarországon. Kolostor és monostorépíttető, templomalapozó *Koppány* pedig elkötelezett híve volt a római latin kereszténységnek, hiszen uralmi területén az ő korában gombamód szaporodott a római rítusú egyházi intézmények száma. Talán beszédes az a körülmény, hogy a leigázott, meghódoltatott és megtérített avarok két utolsó uralkodóját Ábrahámnak és Izsáknak hívták, s vallási életük központja Passauban volt.

A késő avarságnak mint a német-római császári hatalom vazallusának, de ugyanúgy a Magyarországon *Koppány* által képviselt római kereszténységnek is szakrális központja tehát *Passauban* volt. István ennek a központnak a szellemi alapkövét Esztergomban helyezte le, s ott is tartotta meg. Ez a **szakrális magyar érseki székhely** a XX. század végéig meg nem inog, amikoris az istentelen zsidó *Paskai* érsek-főrabbi elsőként helyezi át az esztergomi központot Budapestre, s szabadkőműves páholytestvérei kívánságára létrehozza az *Esztergom-Budapesti érsekség* sosem hallott fogalmát. Az urak azt remélik, hogy a Budapest mellől idővel majd teljesen kikopik Esztergom, s az erőforrás megszűnik létezni. Ettől kezdve a magyar érseki központot kívánságműsorszerűen oda lehet majd helyeztetni, ahová csak akarják. Nem tudom, de elképzelhetőnek tartom, hogy *Paskai* az EU-ba készülő Magyarországon olyan reményeket táplálhatott, hogy talán korrigálhatja

István rendeletét, mely a magyar szakrális centrumot a Pilisben definiálta örök időkre, s végül kikerülhetne német földre, de legalábbis külföldre. A hamis remény csalódást fog hozni a gyalázatos páholytestvéreknek!

István anyai nagyapja, az erdélyi *Gyula* csak azért ússza meg találkozásukat szárazon, mert meghajol az unoka hatalma előtt. Ezt követően István haddal vonul a bolgárok és szlávok fejedelmei ellen, akik jól védhető helyeken éltek. **„Ennek következményeként csak sok fáradtsággal és verejtékkal sikerült az említett fejedelmet legyőzni és megölni.”** – számol be róla *Thuróczy* krónikája. Vér tapadt tehát István kezéhez is elég, s ez mégsem volt ok ahhoz, hogy ne ő teljesítse be a magyar történelemben Jézus földi birodalmának létrejöttét. Ami a közlésből igaz, csupán annyi, hogy István valóban „*az Úrtól választott királyok egyike*” lett.

A legenda fogalmával kapcsolatban így szól a tudományos meghatározás: **„Hőseik a tételes vallásokban szerepet játszó (gyakran történelmi valósággal bíró) személyek, de cselekedeteik, melyekről a legenda beszámol, általában túlnőnek a realitáson.”** Ez a helyzet forog fenn jelen esetben is, amikor a papi lejegyző beletoldja a szükségszerűséget adó mesés részletet a történelmi valóságba. Adalbert megjelenése a magyar színen rombolással és pusztítással járt. Ő döntette le idegen katonákkal, és égettette el az esztergomi várhegyen álló hatalmas Isten-szobrunkat, s térítése hasonló erőszakos módon folyt országszerte. Adalbert jelenléte volt az első a magyar történelemben, mely megmutatta a magyarságnak, milyen arroganciát és arcátlanságot jelent a pusztítva előre haladó térítési folyamat, melyet a római latin egyház folytat az országban. Ez ellen védekezni kellett.

Adalbert megkereszteli az ifjú Vajkot, ki a keresztségben Gézához hasonlóan az *István* nevet kapja. Apát és fiút egyszerre neveznek a keresztség által Istvánnak. A keresztelés azonban nem Vajk személyes kívánságára történik, hanem kizárólag egy korabeli, Géza fejedelem külpolitikájában nagy szerepet játszó diplomáciai esemény, mely feltétele lesz annak, hogy Géza kívánságára a nyugattal megkötendő hosszú béke kedvéért István eljegyezhesse a számára kiszemelt menyasszonyt, a bajor Gizellát. A diplomácia azonban csak diplomácia, a külpolitika pedig csupán külpolitika, s a „*szent királyok*” idején még egyik sem érintheti a nemzet belső életét oly mértékben, hogy az idegen érdekek kiszolgálójává váljék. Ez majd csak a XVIII. század végén fellépő ún. „*felvilágosodás*” elmét és lelket elhomályosító, el-sötétítő szabadkőműves mesterkedéseinek következményeként válik világ- és sajnos nemzetpolitikai sajátossággá. István királyunk személyében tehát a hangsúly nem megkeresztelkedésén van, hanem *született szentségén és apostolságán*, melyet majd László szent királyunk utasítására mond ki a **Pozsonyi Zsinat**, s melyet majd a **Szatzmári Zsinat** hagy jóvá. Az Árpád-ház királyainak szentsége azonban nem függött szentté avatási szertartásoktól, pápai jóváhagyásoktól, mert fölötté állott mindenféle világi és egyházi intézménynek. Az árpádi szentség, mely házának történetét végigkíséri, származási, így születési adottság, melyre a Magyar Szent Koronával való megkoronázás nyomja rá végérvényesen a pecsétet, s ezeket a tényeket nem lehet eléggé hangsúlyozni. Így István római keresztségének is pusztán diplo-

máciai szerepe van, bár az „*istvánság*” szerepkörének felvétele az első jézushitű vértanú, István Jézus-vallásának, és az őt megölő Saul rabbi (szent Pál) kialakuló zsidókereszténységének eszmei ellentétét csak jobban kiélezi. István neve ugyanis „*korona*” jelentéssel bír. István trónra lépésének napja 1000. január elseje. Ez a nap, melyen az emberileg számított idő szerint elkezdődik az új évezred előkészítése (s véletlenül sem 1001-ben !!!!!), s befejeződik a Jézus születése utáni első évezredben. Erre az időre utal a *János Jelenések Könyvében* a következő két részlet: „*És láttam a megnyílt eget: íme egy fehér ló, és aki rajta ül, annak neve Hű és Igaz, mert igazságosan ítél és harcol, szeme tűz lángja, és fején diadém, és ráírva egy név, melyet senki sem tud rajta kívül, és vérrel festett ruhába volt öltözve. ... Ruhájára és derekára az a név van írva: KIRÁLYOKNAK KIRÁLYA ÉS URAKNAK URA:*”

Bár nyilvánvaló, hogy ez a részlet Jézus második eljövételéről beszél, mégis sok utalást láthatunk benne, melyek István uralomba lépésével, illetve a magyar királykoronázási szertartás szokásrendjével általában is szintén megvalósultak. A *fehér ló* a rajta ülővel egyértelműen a szkíta-magyar mitikus szimbolika része. A magyar király fehér lovon ülve vágat fel a haza településeinek földjéből emelt dombra a koronázáskor, s kardjával a négy égtáj felé vág jelezvén, hogy ő a *királyok királya, és uraknak ura*. Erre reflektál a korábban már idézett krónikás feljegyzés Istvánról: „*Miután az Úr dicsőségessé tette az Ő irgalmát Szent Istvánban, kardjának színe elől megfutamtította mind a királyokat, mind a körül fekvő nemzetek fejedelemségeit és hatalmasságait alávetette uralmának.*” Valóban: „*Hű és Igaz*” az ő neve, hiszen a koronázási szertartás egyfajta beavatás, melyben a király testi mivoltába maga a Teremtő Isten száll alá, s keni fel őt a hűséget és igazságot követelő feladatokra. A jelenés királyalakjának fejére helyezett „*diadém*”, melyen Isten titkos neve áll, egyértelműen a *Magyar Szent Koronára* utal, hiszen annak tetején helyezkedik el az a csodálatos kép, mely a frontális „*Krisztosz pantokrátor*”-hoz hasonló módon, ám a koponyatetőn ábrázolt, azaz „láthatatlan” Atya-ábrázolat Isten lényének lényegét nyilvánítja ki, ti. hogy az Atya és a Fiú egyek. Ezek a jelenségek és azonosságok arra engednek következtetni, hogy István személyének királyi jelensége előképe a majdan eljövendő ezeréves jézusi királyságnak, melyet ma is várunk. Amikor István fején a Szent Koronával fellovagolt a szent dombra a Pilisben, koronájának homlokképén valóban Jézust, a Mindenség Királyát mutatta meg királyságának, nemzetének. Ezért hát az izzadságszagú héber-, zsidókeresztény-, és indogermán igyekezet, hogy a Szent Koronát ne egységes alkotásnak, s István kora után készített alkotásnak mutassák be, mert ha István ezt egy darabban, azaz teljes programjával együtt hordta a fején koronázásakor, akkor valóban Magyarországon, a Szent Magyar Királyság keretében vált valóra a *János Jelenések Könyvének* jóslata, mely a Királyok Királyának eljövételét is ebbe a földrajzi és hatalmi térbe definiálja. Igazolva látjuk ugyanakkor Papp Gábor állítását is, mely szerint a Magyar Szent Korona a világmindenség eljövendő királyának, a visszatérő Jézusnak készült, legalábbis képi programja ezt a titkot rej-

ti. A két esemény: a történelmi és az üdvrendi szimbolikája megegyezik, azaz István trónra lépésével ismét érvénybe lép a „KITA ANTA DIM” ős-káldeus valósága.

S csodálkozunk kell-e azon, hogy egy izraeli miniszter nyilvánosan bejelenti, a zsidó állam felvásárolta Magyarországot, sem pont a végidők végkifejletének végső történelmi szakaszába érve, amikor időszerűvé vált Jézus második eljövetele, a Királyság földi térben való megvalósulása? Tán csak nem készül valamelyik tel-avivi asztalosműhelyben már egy második kereszt is ...?

Jól tudom, hogy ezekkel a kijelentésekkel sok, félrevezetett magyar testvéremnek határozott ellenszenvét fogom kivívni, akik Koppányt tekintik példaképüknek, s Istvánt ellenségnek, de a tollforgató embert, ha becsületes szeretne maradni, nem a szimpátia és az antipátia kell hogy ösztönözze, hanem a történelmi igazság. Magam is tisztelen és értem Koppányt, s személyes felelőssége nyilván személyes látásmódjából eredt, s aligha volt olyan rongy ember, amilyenek az *István, a király* c. fércmű láttatni szeretné, mégiscsak, ha István és Koppány ellentétének keresztültüzébe állok, minden zsigerem azt súgja, István kezében volt a megszentelt hatalom a megszentelt helyen. S a magyar művelődéstörténet fejlődése folyamán éppen a történelmi igazság iránti igény veszett el, s ma már nagyon éles látásmóddal és mindenre kiterjedő figyelemmel kell azt kifejtenuk a ráarakódott zsiókeresztény és áltudományos hamisítások rétegei alól. Már a jóindulatú tollforgató, *Virág Benedek* is így fogalmaz, amikor a magyarok krónikáját írja: **„A tudatlanság nyomorult tévelygés; annál nyomorultabb, ha tróktól, kiknek az emberi nemzetet boldogító mestereknek kellene lenniük, terjesztik.”** Én pedig még a legboldogítóbb népszerűség kedvéért sem vállalom fel hamis szerepeket, mert mit ér a népszerűség, melyet a szimpátiահajhászás, a mindenáron való megfelelni vágyás szerzett? Annyit, mint a lopott holmi, aminek semmi becsülete sincsen, akármilyen értéket is képviseljen. Mindenáron csak az igazságnak szabad megfelelni! S mit ér az érték becsületes út nélkül? Úgyhogy, kedves magyar koppányosok, hátrébb az agarakkal, s előrébb a józan ésszel! A hamis tanokat a bizonyítékok súlya alatt egyszerűen fel kell adni, s meg kell változtatni Szent Istvánnal kapcsolatos rossz beidegződéseinket. Ezen a belső harcon magam is átestem, de magyarnak születtünk, s nem papágnak, hogy értelmetlenségeket ismételgessünk ész nélkül, amikor a valóság más tényeket tár elénk.

A után tehát Adalbert elvégezte a rá kirótt feladatot, Poroszországba ment 997-ben, e gyors távozással is jelezve, hogy kötelességet teljesített, melynek végeztével máshol folytatja a római „térítés”, valójában azonban pusztítás tevékenységét. Jegyezzük meg magunknak, olyan vallás, mely minden magától eltérőt kíméletlenül üldözött és kiirtott, az emberiség történetében kettő létezett: az egyik az őskori zsidó vallás, a másik pedig a zsidó alapú római latin krisztianizmus. Ez utóbbi azért nem nevezhető kereszténységnek, mert semmi köze sincsen sem a megfeszített *nazír* Jézus személyéhez, sem pedig az Ő tanításához. A nyugati, vagy másként latin krisztianizmus, mely magát előszeretettel nevezi „katolikus”-nak, az-

az egyetemesnek, protestáns szektáival egyetemben egyenes folytatása az őszövet-ségi zsidó vallásnak, mert az evilági hatalomszerzésen túl legfőbb célja minden másnak kiirtása, megbélyegzése, megsemmisítése. Ennek a jegyében zajlik le teljes történelme, s mivel ma már nincsen megfelelő politikai hatalma a tetteleges gyilkosságokhoz, tömegmészárlásokhoz, elevenen megégetésekhez és kerékbetörésekhez, legfeljebb olyasmihöz, mint a tiszta lelkű **I. János Pál** pápa megölése, vagy **II. János Pál** gégemetszése, hogy nehogya megszólaljon a vatikáni titkokról, a tömeges pusztítások intézményének szerepét átadta az egész világon idősebb fivéreinek, a cionista szabadkőművesség őszövet-ségi vérségű képviselőinek, kik a mocskos munkát nagy alaposággal el is végzik. Gondoljunk csak az ötven év alatt legyilkolt hat és félmillió magyar csecsemőre, erre a teljes magyar életre kiterjedő magyar genocidiumra, vagy Irak megtámadására, vagy akár a küszöbön álló iráni háború következményeire. A zsidókereszténység mindez alatt tetszeleghet a szeretetvallás szerepében, de ma is kíméletlen gyűlölettel és mérhetetlen dühvel reagál minden olyan törekvésre, amely nem a zsidó eredet malmára hajtja a vizet. Egy ehhez a valláshoz tartozó degenerált elme írta le egy internetes portálon egy rendre utasító megszólalásra válaszolva a következő mondatot: **„A hindu, a buddhista, vagy a muzulmán vallású ember nem nevezhető Isten gyermekének, mert ha az lenne, akkor kereszténynek hívnák.”**

Azt hiszem, ehelyütt a provinciális ostobaság, a szellemi begyöpösödöttség mellett a zsidókereszténység toleranciája határainak kitapintható nyomaira bukkanunk. A tényekhez nem fűzök kommentárt. De e rövid kitérő után folytassuk a történelmi áttekintést!

Aztán a legenda említést tesz arról, hogy szentéletű István hírére papok tömege érkezik udvarába, kik az *általa megszabott rend szerint* kívántak élni. Itt elsőként a lengyel földről érkező papokat említi, név szerint *Andrást és Benedeket*. A lengyelekről azonban tudjuk, hogy ezeket maga István király térítette az általa képviselt kereszténységre, hiszen ezek ebben a korban még valódi, mai értelemben vett „pogányok” voltak. S ha István nem tartozott a római egyházi kebelre, akkor milyen kereszténységre térítette vajon a lengyeleket? Aztán nyugatról érkezik egy *Asrik*, vagy *Aserik* nevű főpap is. Vannak, akik *Aserik*-et cseh, vagy horvát származásának tartják, akad, aki germánnak, de az igazság valószínűleg a név franciaországi értelmezésében rejlik, mely területen az *Achery* névalak elterjedt volt. Franciaország nagy részén azonban ekkor a *kathar kereszténység* élte életét, s ekkor még a katharok üldözése és lemészárlása előtt vagyunk, így nem csodálkozhatunk, ha *Aserik* Magyarországra érkezett, s hogy István kinevezésével hamarosan betölti az esztergomi érseki széket. *Aserik* eleinte Adalbert püspök mellett is dolgozik István udvarában, de később, valószínűleg a cseh főpap térítő munkájának agresszivitása hatására hátat fordít az erőszakos Adalbertnek.

Aserik apát tehát az *esztergomi érseki székből* foglal helyet. Tudjuk, hogy a római egyház vallási felségterületén ekkor Róma és más itáliai központok mellett, a-

milyen pl. Bologna volt, a fő központokat Köln, Passau és Regensburg adják. Magyar földön ilyen központot a Szentszék sosem ismert el! A frissiben megtért népeket ugyanis egyházjogilag uralkodóikkal együtt azonnal a fölsorolt itáliai és német-földi központok valamelyikének közvetlen irányítása alá rendelték. Az állítólag a latin egyház kebelére tért magyarok esetében ez nem történt meg: a szakrális központ Magyarországon épült ki, amit a Pilis szent hegyének peremén elhelyezkedő *Esztergomban*, a már a hun időkben is szent helyként tisztelt városban helyezte el a magyar szentkirályi bölcsesség. A város nemcsak hogy a Pilis peremén helyezkedik el, hanem egyben az *Ister* folyó partján is, s neve második összetevője a „*gam*” szó *csomót*, *gócpon*tot jelent, mellyel ennek *erőcsokor*, szanszkrit nyelven szólva *„csakra”* jelentése van. Esztergom ugyanis a föld bolygó ún. „*korona-csakrá*”-ja, mely a pilisi *Dobogókő*vel, a „*szív-csakrá*”-val a második legfontosabb csakra az országban. Megtermékenyítő erők gócpontja ez, ahol méltó helyen van a magyar szakralitás letéteménye: az Esztergomi Érsekség. Ennek lerombolása jut a mi korunkban annak a júdai eredetű római katolikus főpapnak, *Paskai Lászlónak*, a nemzetközi szabadkőműves bünszövetkezetek elkötelezettjének feladatául, aki egy fekete program keretében áthelyezi a magyar főpapság székét Budapestre, erre a bűnös, sötét helyre, ahol a tőzsdéző nemzetrablás, a héber kávéházi szubkultúra letéteményesei, Paskai elvtárs hitsorsosai uralkodnak. Ő az különben, aki Nyugaton Mindszenty hercegprímás folyamatos gyalázásával közutálatot és mélységes megvetést vívott ki magának a nyugati magyarság körében már magyar főpapként is, s akivel valamirevaló, szabad világbeli magyar pap még kezét sem fogott.

Aztán a legenda közli, hogy István zárandokházát rendez be *Jeruzsálemben*, Jézus keresztre feszítésének színhelyén, majd *Rómában* és *Konstantinápolyban* szintén ezt teszi. Ne feledjük el, még bőven az első keresztes hódítások előtt járunk. Milyen hatalom nevében és mi módon teheti ezt István? Ha tudjuk, hogy az Árpád-házi magyar király címei között ott szerepel a „Jeruzsálem királya” cím is, ami nyilvánvalóan a magyar szakrális uralkodó „*Melkizedek rendje szerinti*” fölkentségéből következik, ki a hagyomány szerint az Ábrahám előtti korban „Sálem királya és főpapja” volt, nincs min csodálkoznunk. A Sálem név a Sóljom nevéből ered, ahogy a régi térképeken is olvasható „*Uru Solyma*”, azaz az **ÚR SÓLYMA**, amiből megtudjuk, hogy a várost a zsidó megszállás előtt testvérnépeink építették, s szentelték kultikus központtá, nem a kései jahvei jelenlét. Ebből a jelenlétből a város számára évszázadokon keresztül csak véres háborúk, gyűlölködés és pusztítás következett, s a mai tűzfészek mivolta is ebből az ihatatlan vízü, mérgezett történelmi forrásból ered..

Aztán tegyük fel a kérdést: hogyan lehetséges, hogy István római szertartású hívő lévén Konstantinápolyban is zárandokházát emel? Erre nincsen más magyarázat, csak egy: István magyar király fölötté állt minden egyházi és világi alakulatnak, mert hatalma az ősi káldeus képlet szerint az égből szállt le a földre, s mivel hatalmát egyenesen Istentől kapta, fölötté állt a kor minden más uralkodójának is, még a római pápának is. Mivel magát Chresztoszt képviselte a világban, népek és vallá-

sok fölött állt. Hite nem tett faji és vallási különbséget ember és ember, nép és nép között, nyitott szervezetben létezett, nem volt hódító, térítő egyházszervezete, nem léteztek inkvizíciós készítményei, mert tanító és befogadó szellem uralkodott benne. Ez lett a magyarság veszte is, bár magyar földön István után még hosszú évszázadokon átível csodálatos története. Ebben megfért a budaizmus (buddhizmus) valásrendje a táltos kinyilatkoztatással. a keleta/kelta – gallo-kelta kereszténység katartháza az észak-italiai patarénus- és a balkánon uralkodó bogumil kereszténységgel, s befogadta a római latin egyház papjait is. Hiszen tudta, hogy a Szent Magyar Királyság nem csak nemzeti történelemre készül István idején. hanem ez a kereszténység az Atilla által képviselt jézusi szkitizmushoz hasonlóan a teljes keresztény világ hatalmas ökumenéjének megvalósítására, azaz az „*egy akol, egy pásztor*” jézusi elképzelésének létrehozására rendeltetett el. Hogy ezt az Isteni tervet sok-sok évszázaddal később, ellenséges uralkodók alatt, éppen az ekkor még csak kis számban befogadott római kereszténység érdekszövetsége törte meg, az már nem István, s nem a magyar nemzet bűne. Istvánról egyébként maga a nagy legenda jegyzi meg: „*Méltán nyerte hát el birodalma határain belül az apostol nevet, mert noha az evangélium hirdetésének tisztét ő maga el nem vállalta, a hit hirdetőinek, mint vezérük és felügyelőjük, megteremtette a gyámolítás és gondoskodás vigaszát.*” Hogy „a hit hirdetői” kik voltak, s hogy milyen hitet hirdettek, az e helyen sem derül ki a szövegből.

A pápa által írásban elismert istváni *apostolság* már önmagában is azt bizonyítja, hogy a magyar király minden földi szervezeten fölülemelkedett minőséget képviselt, s ezt soha nem tehetné volna meg a római latin kereszténység alárendeltjeként. Tehát maga a legenda ismeri el István egyházjogi elsőségét minden egyéb egyházi méltóság, még Róma püspökének személye előtt is! Ilyesmire a római latin kereszténység keretein belül soha nem volt, nincsen és nem is lehet más példa. Ilyen elismerésben csak olyan személy részesülhet, aki az egyedül egyetemes jézusi hit képviselője a világban, valódi képviselője a „*királyok királyának*” és az „*uralkodók uralkodójának*”. Maga a Katolikusok.

De találunk közvetett bizonyítékot állításainkra a kor politikai eseményei között tallózgatva is. Történt ugyanis István idején egy világpolitikai esemény, nevezetesen, hogy a nyugatrómai császári trónon *jámbor Henriket* követő *Konrád* sereget gyűjtött és megtámadta Pannóniát. István azonban eléje vonul, s Konrád megfutamodik a magyar sereg elől. Vajon miért támadta volna meg a nyugati birodalmi uralkodó állítólagos római keresztény testvérét, ha nem az imént is említett, mindeknél fölötti hatalom megtörése érdekében? Féltékenységből, rasszista gyűlöletből, presztízsének rettegett féltéséből, területszerző háttérrel, uralkodói büszkeségének csorbulása miatt? Ki tudhatja ma már? Valószínűleg mindezek szerepet játszottak ebben, és a későbbiekben történt európai, magyarellenes támadások során. De hogyan támadhatta volna meg frissiben megtért római keresztény hit- és uralkodó testvérét a német császár, a pápaság közvetlen és szoros szövetségese anélkül, hogy római feddésben ne részesült volna? Mi más érdek késztetett volna őt ilyen

cselekedetre, s mi törhette volna le oly gyorsan ezt a hiábavaló igyekezetet, amint a legenda erről is beszámol, mint a magyar király hadainak és hatalmának félelmetes, nem evilági volta?

A legenda végén tett közlés pedig nyilvánvaló hamisítás és hazugság, mely szerint maga István hívatta volna magához a velencei Pétert, s tette volna meg ezt se-regei fővezérének, hogy majd ő utána ez kövesse őt a magyar királyi trónon. hiszen minden magyar krónikai adat ennek ellenkezőjéről számol be, s teszi ezt annak el-lenére, hogy ezek szerzőinek zöme latin ritusú, keresztény pap.

Miről is beszélünk akkor? Géza fel is vette a római vallást, meg nem is? Vajk fel is vette a latin keresztséget, meg nem is? Apa és fia beengedték Magyarországra a latin szertartású egyház papjait, rendelkezésben írták elő a velük szembeni barátságos viselkedés elvárásait, de korlátozták is működésüket? Micsoda örület ez? Pedig így igaz, ahogy itt áll.

Olyan dolog ez, mint amikor egy öt éves kislány arra kéri anyukáját, hogy megcsinálhassa a frizuráját. Az édesanya megengedi ezt neki, hiszen tudja, hogy a gyermek sok kárt nem képes okozni tevékenységével, s miután kijátszotta magát, a fodrász ügyis mindent a helyére igazít. A dolog lényege a következő ka-uzális rendben érthető meg: Jézus szétküldött tanítványai által Isten örömhírét adta közkézre a nagyvilágban, de sosem alapított egyházszervezetet, hierarchiát, organi-zációt. Pétert sem amolyan „főnöknek” tette meg a többi feje fölé, hanem felismer-te személyében a legemberibb apostoli jelenséget mind között, s hatalmat adott ne-ki, hogy a tanítást sziklaként őrizze. Ő lett a szikkadt szikla, amelyet az emberhalá-szat vize tett élő szervezetté. A szkíta-magyar hitvilág Jézus autentikus tanítására épült, hiszen vallási elveit nem a farizeus Saultól, hanem Jézus kiválasztott aposto-laitól nyerte, akik kivétel nélkül a szkíta-pártus élettérben terjesztették a hitet. A szkíta-magyar vallás tehát maga sem alkotott egyházat. **A szkíta-magyar vallás egyházi szervezeteken felül álló vallás volt, s ettől vált apostoli vallássá.** Ennek háttere az, hogy benne nem az *áldozati adomány* volt a lényeg, hanem a *tanítás* és az Isten és embertársaink iránti szeretet. Vallás volt papokkal, de organizált hierar-chia nélkül. Ezek a táltosok mégiscsak szoros kapcsolatban álltak, de az informáci-ókat nem futárszolgálat által közölték egymással, hanem beavatottságuk intuitív tudásszerzésén keresztül. Ezeknek a beavatottnak ugyanis közvetlen fölöttese-i nem a püspök, nem az érsekség, nem városokhoz köthető egyházszervezeti köz-pontok voltak, hanem Isten maga, s az isteni háromságban a Fiú, a Főtáltos, a Tál-tosok Táltosa. Isten állandó jelenlétét a királykoronázáskor beavatott király jelen-léte biztosította. Ezért, mivel emberi hatalom megszűntetni, felszámolni csak em-beri szervezeteket képes, a **Magyar Szent Királyság megszüntethetetlen, mással nem helyettesíthető, felszámolhatatlan és örökérvényű királyság**, melyet sem alkotmányos rendszerek, sem parlamenti demokráciák nevében megjelenő hatal-mak soha, semmilyen körülmények között nem tudnak mással behelyettesíteni. **Isten Örök Királysága ma is létezik Magyarországon. A mai magyar államrend a szent királyság.** Ezért mondhatjuk azt is ki nyugodt szívvel, hogy a történelmi

Magyarország területének széttöredezése is csak ideig-óráig tart, hiszen Isten Országában nem anyagi természetű, de az anyagvilágban érvényesül. Szellemi-lelki természetű királyságot pedig nem lehet felosztani szomszédos rablónépecskék között. A magyar nemzet tehát ma is a történelmi Magyarországon él, szellemi kincsének hatalmas súlya ebben domináns szerepet játszik és ez a súly egyre csak nőni fog, s még akkor is, ha a létszám csökkenésével egyre inkább a minőségre kerül át a hangsúly. „*Nem sokaság, hanem lélek, s szabad nép tesz csuda dolgokat*” – írja a költő, s most döbbenünk csak rá, milyen igaza van. Ez a végtelen óceán törvénye is, mely az ár-apály jelenségben a mennyiség-minőség kettősségének jelképe. Ez a haza a Magyarok Szent Hazája, és ez a haza feloszthatatlan és megszüntethetetlen, mert Isten hatalma és Országában feloszthatatlan és megszüntethetetlen.

A szkíta-magyar kereszténység a jézusi kereszténység fővonala, törzse, amely már Jézus előtt is létezett mint ószövetség. Ez a Jézus fellépése, halála és feltámadása után kereszténységnek nevezett eszmeáramlat mint örök vallás, mindig volt és mindig lesz, amíg magyar ember él a földön. Ahogy minket eme elfajzás kellős közepén is megszült a Gondviselő Szeretet gondoskodása, úgy sosem vész el ez a kincs sem, mert Isten mindig elküldi azokat, akik képességet kapnak a majdnem elvesztett kincsek megőrzésére. Honnan jön elő ez a tudás, ha nem az elmúlt életek tapasztalataiból? S még azt tanítják, hogy nincsen lélekvándorlás!

Azok a magukat keresztényként interpretáló vallások, melyeket „történelmi vallásoknak” nevezünk, ebből a főágból hajoltak el, ágaztak ki, ezért, ha vissza szeretnénk adni az évezredes pofont minden kiirtott keresztény mozgalom nevében, mind a római latin kereszténységet, mind a protestantizmust nyugodtan nevezhetjük eretnekségnek, mert ez a fogalom ki is merítené ezeknek a vallásoknak a lényegét. Tanításukban és történelmi-hatalmi gyakorlatukban ugyanis nem Jézus szeretetvallásának hirdetői, hanem a zsidó jahweizmus torzvallásának torzszülött folytatásai.

Az a tény, hogy István apátságokat, kolostorokat adományozott különböző latin szertartású szerzetesrendeknek, az sem jelent semmi különlegeset. Egyszerűen annyit tett, amennyit egy magyar állattartó parasztgazda is megtesz minden este: a baromfiakat a baromfiólba, a lovakat az istállóba, a malacokat a disznóólba, a kutyust a kutyaházba tereli, s ezzel biztosítja számukra a természetes életteret. Bocsánat a profán megfogalmazásért, de ez a példa megérteti velünk a lényeget.

Így nyílt szívvel és biztosan kijelenthetjük: Sem a magyar krónikás hagyományban, sem pedig a legendái anyagában, mégcsak utalást sem találunk sem arra vonatkozólag, hogy István maga a római hitre tért volna, sem arra, hogy térítőt hívtatott volna országába, sem arra, hogy tűzzel-vassal pusztította volna a magyar táltos-vallást, vagy erőszakos térítésnek tette volna ki magyar népét. Ezek mind-mind a krónikai és a legendái hagyomány rossz értelmezéséből, egykori és mai szándékos hazudozásból és történelemhamisító idegenek igyekezetéből származó közlések. Éppen ideje tehát, hogy befejeződjék ifjúságunk szellemi mérgezése, s

elkészüljön a magyarság számára az az iskolai történelemoktatási rend, mely a hazugok tanait leleplezi, s csak az igazságot tanítja.

Most azonban, mivel a tárgyalat részben felvetődött a Melkizedek rendje szerinti főpapság kérdése, térjünk ki egy gondolatfuttatás erejéig erre is!

VI.

„Melkizedek rendje szerint...”

Mivel a Melkizedek rendje szerinti papság fordulópontja lehet nemzeti vallásosságunk kérdéskörének, nem térhetek magam sem ki ennek a pontnak a tárgyalása elől.

Melkizedekről nem maradt fenn széles forrásanyag, így kutatásakor abból kell kiindulnunk, ami – szegényes bár, de mégiscsak – rendelkezésünkre áll. A *Mózes első Könyve* így ír róla: Amikor Ábrahám, aki háromszáztizennyolc csatlósával megmenti unokaöccsét az ellenség fogságából, visszatértében „*Melkisédek, Sálem királya kenyeret és bort vitt ki eléje. Ő a felséges Isten papja volt, megáldotta őt, és azt mondta: 'Áldott vagy Ábrám a Felséges Isten előtt, aki a mennyet és a földet alkotta! És áldott a Felséges Isten, mert kezébe adta ellenségeidet!' Ábrám pedig tizedet adott neki mindenből.*”

Most, eltekintve a történet kereteibe művilleg beoperált, belehamisított melkizedeki idézettől, néhány olyan jelle hívom itt fel a figyelmet, amely a melkizedeki papság kérdéskörével és egyben a magyar megszenteltséggel összefügg. A homályt még növeli, hogy vita folyik arról is, Melkizedek egy valóságos főpapi személy volt-e, vagy pedig egy papi rend, amelynek éppen aktuális felkentjével akadt össze Ábrahám törzse sivatagi kódorgásai közepette.

Ami nagyon fontos számunkra, az a legelső két információ:

1. Melkizedek „Sálem királya” volt;
2. Melkizedek „a felséges Isten papja” volt.

1. Sálem, a mai Jeruzsálem egykori neve, ahogy a zsidók ejtették ki. Igazi, eredeti neve ennek a városnak azonban az évezredek kódéből így bontakozik most elénk az archeológiai kutatások eredményeképpen: URU SOLYMA. Ez a név egyedül és kizárólag a magyar nyelvből, s annak ősből, az őskáldeus („szumer”) nyelvből érthető és magyarázható csak meg. Jelentése: az ÚR SÓLYMA. Ez a hely tehát *a szent sólyom városa* volt, ős-szkita szenthely, a Termékeny Félhold szinte teljes területét egykor belakó ős-szkita népesség kegyvárosa. Amikor a zsidó régészek 1962-ben megásták a jeruzsálemi városfalat, a szkita-magyar rúna-írásra emlékeztető jeleket találtak mintegy 4 méter mélységben a fal kövein, ugyanolyanokat, amelyeneket a mai ásatók a boszniai Nap-piramisok belső járataiban találtak, s a kutatóárkot gyorsan visszatemették. MELKIZEDEK tehát az egykori ős-szkita vallás főpapja volt. Az se zavarjon meg senkit, ha ez nem személynévként értelme-

zendő, ahogy a magyar „gyula”, „horka” stb. tisztségnevek sem voltak eredetileg személynevek, hiszen ez a kérdésfelvetés számunkra a felvetett szempontok szerint érdektelen.

2. Nagyon fontos közlés, hogy az említett főpap „a felséges Isten papja”, hiszen ez az Isten tudvalevőleg nem a szemita eredetű Ábrahám istene volt. Ez bizonyítja, hogy nem igaz a zsidó történészek állítása, miszerint ebben a térben azért kellett kipusztítaniuk minden egyéb népet és államot, mert ezek „a többistenhit bűnében” fetrengtek, hiszen számos jel szerint Ábrahám népének annyira nem is volt ekkor istenképe, hogy a melkizedeki szentséggel együtt akarta azt megszerezni magának. Ellenben Melkizedek az *Egyetlen Isten* papja volt, tehát egyistenhívő kultusz főpapja. Ezért emeli ki akaratlanul is a szöveg, hogy jelen esetben a „*felséges*”, tehát a *legfelsőbb* Istenről beszél, s ezzel különbözteti meg ezt a létező Istent attól az elképzelt szellemi lénytől, mely Ábrahámnak, a később betoldott, utólagosan megfogalmazott bibliai történet szerint, evilági adományokat: földet és szapora utódokat ígért.

A zsidókeresztény teológia Melkizedek Istenét az eredeti név elhéberesített formájával, azaz „El Elyôn”-ként nevezi meg, s az „*Elyôn*” kifejezést „*magasságbeli*”-nek fordítja. Hibás igyekezet ez, hiszen ebben a névben kétszer is szerepel fokozásként az ősi káldeus szó, ami a mai magyarban ugyanazt jelenti, mint régen: Él, Élő. Ugyanaz ez az Isten, mint akihez Jézus szól a keresztről: „Éli, Éli lamma sabaktani!”, de ugyanez a név található meg az ősmagyar gyászszertartás szövegében, mely az Istent „ELEVÉ”-nek, azaz *elevennek* nevezi. Íme, előáll tehát az egyik összetevő, melynek alapján, mint Frankenstein a „fiát”, a zsidó hitvilág a vándorlásai során idegen asztalokról lehullott vallási-istenképi morzsákból összeháta torzszülött istenének képét. Jézus magáról is így beszél: „*Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.*”, s honnan eredne ennek a megfogalmazásnak hagyománya, ha a zsidó hagyaték nagyívű átugrásával Melkizedek rendjének őshagyományából. Maga a zsidókeresztény teológia is megjegyzi: „*A főszerepet itt a nem-héber pap, Melkizedek játssza; Ábrahám, aki héber, és aki a levita papok őse, alacsonyabb rangban van.*” (*Biblikus Teológiai Szótár*) Természetesen a rabbinikus exegézis ezt a tényt szívesen feledtette volna, hiszen ez a tény alaposan rácafol a zsidó kiválasztottságra éppúgy, mint ennek következményére: a zsidó felsőbbrendűség mítoszára, de ez a mai napig sehogy sem sikerült nekik. Így aztán agyonhallgatják a Melkizedek és Ábrahám, illetve istenképeik közti alárendeltségi viszonyt. Magát a Melkizedek nevet, ebben a formában: „Melchi-sédech”, úgy fordítják vissza ebből az elhéberesített formából, hogy „Az én királyom az igazságosság”, aminek semmilyen értelme nincs, egyszerű badarság, népi etimologizálás, hiszen Melkizedek maga a legfelsőbb papkirály, akinek nem volt királya. Istenét pedig nem „igazságosság-nak”, hanem „Felséges Istennek” hívták.

Én ezzel szemben egy másik vonást emelek ki, amit a zsidókeresztény teológia teljesen elhallgat. Ti. azt, hogy a teljes ó- és újszövetség a kenyér és a bor együttál-

lását egy kultikus tevékenység szerves részeként összesen két alkalommal említi: Egyszer Melkizedek esetében, másodszer és utoljára pedig Jézus esetében, aki az utolsó este tanítványai közt megalapítja az „Eucharistiát”.

Az említett teológiai alapmű Jézus és Melkizedek összefonódásáról ezt írja: „*Jézus mint ember nemcsak Ábrahámától származik, hanem mindenekelőtt Ádámtól (Lk 3, 23-28). A Zsidókhoz írott levél szerint Jézus, a pap, tökéletes papságot gyakorol, amely nem kapcsolódik Lévihez (Jézus egyébként is Juda törzséből származik), de amely beteljesíti Melkizedek utódának (Zsolt 110), a dávidi Messiásnak királyi papságát. A Genezistől kezdve ez a pap-király úgy jelenik meg, mint aki magasabb rendű a levita papoknál, hiszen ősük, Ábrahám személyében látta, amint Lévi fiai tisztelettel meghajolnak előtte, fogadják áldását és adót fizetnek neki.*”

Kérem, ez az a keresztény teológiai blabla, ami miatt az ember undorodva fordul el teológiájuk egészétől. Elsőként, hogy lehetne Jézus, akit a zsidókeresztény teológia „tökéletes ember, s tökéletes Isten”-ként definiál, pap? Hogy lehet az Isten a saját egyházának papja, aki saját magának mutat be áldozatokat? Aztán készpénzként közli, hogy Jézus Ábrahám utódja, amire semmilyen bizonyíték nincsen sem a zsidó, sem a keresztény „szent” iratok köréből, hisz egyértelmű, hogy az evangéliumi Jézus-nemzetségtáblák kései hamisítások, aztán hogy az első ostobaságról elterelje a figyelmet, már Ádámnál tartunk, mely fogalom nem a zsidó, hanem egyértelműen a szumer őshagyomány köréből ered, ahol „Ada-mu” néven szerepel, más formában „At-am”-nak ejtik, jelentése pedig „Atyám”, míg az asszonyi prototípus neve Héve. A szent szövegek, melyekben ezek a nevek Mezopotámiában elsőként megjelentek, rengeteg évezreddel előzik meg a zsidó ószövetséget, a hagyományról nem is beszélve. Ez a hagyomány írott formában létezett már évezredek óta, amikor a zsidó nép még sivatagi törzsi elődeinek képében bolyongott a szaudi őskor hajnalán, s nem is sejtette, hogy valamikor saját népi istenének is formát adhat.

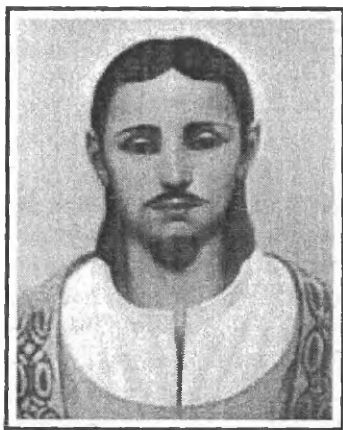
A mindenesetre nevetséges és nagyon nyögvenyelős az a héber igyekezet, mely a szerencsétlen zsidókeresztény teológusokat arra hajtja, hogy mindenáron összekössék Jézus napfényes, mediterrán alakját a zsidó őskor figuráival, hiszen már maga a kenyér- és bor-áldomás is átvetteti alakjának szerepét a teljes zsidó ószövetségi történelmen egészen az *Úr Sólýmának* papjáig, Melkizedekig, akinek egyedüli utóda mint főpap, csakis Jézus földi nemzetségéből eredhet, aki a kenyeret tette meg testének földi valóságává, s a bort vérenek emlékezeti formájává. A zsidó papok ugyanis véres áldozatokkal, gőzölgő belekkel, kölapra kiontott, vérző gyomrokkal és bűzölgő húsokkal, azaz pokoli képekre emlékeztető módon és tisztátalan formában áldoztak istenüknek, nem az emberi munka és igyekezet tiszta és makulátlan termékeit vitték fénylő oltára elé, mint Jézus, s a Jézus-házból megtestesült Atila, Álmos, s az Árpád-ház szent királyainak egész sora. Ez a különbség nem csupán szertartásrendi, hanem egyenesen mentális különbség, mely megmutatja az igazi emberi értékeket, de kiemeli a történelemben lépett önkiválasztottak primitív hajlamait is.

Melkizedek szer-kincsének egyeneságú utódai ma szkíta Jézusunkon, majd a Turul-házon keresztül azok a magyarok, akik Isten áldása szerint végzik papi feladatukat a családban, a nemzetségben és a nemzet küzdőterein, mert a befurakodott ellenségben ma is megvan a hajlam arra, hogy a szent magyar nemzet orra elől elhalássza az áldást és a hatalmat, ahogy Ábrahám is ezt próbálta megtenni a gyanútlan és jóság-törvényei szerint működő Melkizedek főpappal, s kinek népe ezt mindig is tenni szándékozott. Utódaik ma is megkísérlik elvenni a nemzettől a kenyeret és a bort, s a nemzet testét és a vérének kufár módon, a Világállam kocsmáiban árusítani.

VII.

A „PAX ROMANA” életbe lép – kis középkori körkép a római keresztény türelemről és toleranciáról

Európa képe a középkor kezdetén egészen más volt, mint amit a mai indoeurópai történetírás tanít. Az antik világ maradványai az V. évszázad végére csupán pusztulásra ítélt romok, s amit még az elaggott testből kimúló élet meghagyott, az is csupán a kontinens mediterrán sávjának dekadens emberi vegetációja. A hivatalos, de immár modern, csigalassan ébredőfélben lévő nyugati történetírás is megegyezik abban, hogy a történelmi ember társadalmának megítélésekor egy fontos szempontot figyelembe kell venni: Mivel egy bizonyos territoriális egység két alegységből áll: a „lithosphérából”, ami az ember által be nem lakott, meg nem művelt természeti környezetet jelenti, s az „anthrophosphérából”, melyen az emberi társadalom a maga lakókörnyezetét kialakította, a társadalmi minőség meghatározásakor elsőként figyelembe kell venni, hogy a kettő hogyan viszonyul egymáshoz. Ahol a kettő nincs arányban egymással, tehát az emberi társadalom nem műveli meg a saját ellátásához szükséges területeket, nem irtja ki az e területek megszerzéséhez szükséges erdőt, nem építkezik a tájban, azaz nem él a természetadta lehetőségekkel, ott abban az időben vagy rablótársadalomról, vagy gyűjtögető, hordaszerű vegetációról, a természet ideig-óráig történő kihasználásáról, barbár és kulturálatlan életmódról beszélhetünk. Ugyanez áll az egyes emberre is: Aki saját megoldozatlan vadtermészetét nem képes antropomorf, emberarcú formává szelídíteni, akkor az emberi lélek is csak vegetál, lézeng a létben. Ez jellemezte a X. évszázad Európájának északi sávját, valamint a

Jézus apostolának, **Mani**
apostolnak elképzelt arcképe.

zokat a részeket, ahol a Római Birodalom bukása után még elenyészően apró emberi közösségek vegetáltak a birodalmi romok anyagi és szellemi maradványain.

Ahol ez az arány az élet alapszabályainak értelmében egyensúlyt mutat, ott „*Kulturlandschaft*”, azaz kulturális szempontból összefüggő, egységes civilizáció, emberi társadalom alakult, s élte életét. Ez a minőség automatikusan vonja maga után az „államiság” fogalmát. Ilyen társadalmi minőség volt az Árpád óta eltelt időben Magyarországon. Ha időben messzebbre tekintünk, s ezt a nyugati történetírás is éppígy fogalmazza meg, azt látjuk, hogy ilyesmire az V. században csak Európa földrajzilag középső sávjában beszélhetünk, mely nyugaton dél felé kanyarodva az Ibér-félsziget tengerparti sávjáig ér le. Ha azonban ezt a régiót vesszük szemügyre, mit tapasztalunk? A mai Spanyol-félszigeten a **kelta-ibérek**, a mai Franciaország területén a **halstatti kultúrára** rátelepedett **kelták**, azaz **keletiek** élnek. Felsőterületük ekkor egészen a mai Csehországig terjed. Az ő őshazájuk az a kis-ázsiai terület, ahol az ó-kereszténység idején a nyugatra szakadt kelták elődei, a „**galaták**” éltek valamikor. Ennek a kultúrkörnek egykori, tehát közeli keleti területén játszódik az ún. *Artus-mondakör* is, s ide tehető a *szent grál* legendájának eredete is. Utóbbi a szkítákkal együtt már Jézus föltámadását követően kereszténységre tért nép volt, akik aztán nyugatra vándoroltak. Kultúrájuk közel azonos a Kárpát-medencét, s azon túl, az Aral-tóig terjedő füves sztyeppevidéket belakó, hatalmas, szkíta nép kultúrájával. Ez utóbbiban az árpádi hazatérés sem kulturális, sem nyelvi, sem genetikai, sem vallási változást nem hoz, hiszen csak birodalmon belüli áttelepülés történik: egy nép kelet felől az évezredek birodalom nyugati felébe költözik.

Hogy ilyen értelemben Közép-Európával, s azon belül természetesen a Kárpát-medencével mi a helyzet, arra nagyszerűen rávilágítanak *Jan Tyszkiewicz* lengyel történész szavai a német nyelvű „*Europas Mitte um 1000*” c. dolgozatából: „*In Mitteleuropa wurde die geografische Umwelt vollkommen bzw. in grossem Masse in tausenden von Jahren menschlichen Handelns umgestaltet.*” Azaz: „*Közép-Európában az emberi tevékenység a geográfiai környezetet több ezer évvel ezelőtt teljesen, illetve nagymértékben megváltoztatta.*” Ez kimondatlanul is azt jelenti, hogy ebben a régióban évezredek óta ugyanaz a magas nívón mozgó, egyazon kultúra által belakott, egységes mezőgazdasági és városi civilizáció élt, melynek kultúrtörténetében a X. századig egész biztosan nem álltak be említésre méltó törések. Ennek a kulturális közegnek a hatása oly mértékű volt, hogy jelenléte a földrajzi tájban komoly változásokat idézett elő: A vadtermészetet kultúrtájává, emberarcú világgá alakította. Ezt a szintet nevezzük *civilizációnak* – a jó értelemben véve. A folyamatosság tehát sok évezreden át megszakítás nélküli ebben a régióban.

Európa északi peremén ekkorra immár letelepedett germán törzsek vetették meg lábukat, kik a római hódításoknak sikerrel álltak ellent az első századokban, a tengerparti részek déli vidékein pedig a „latin” ókor keveredett maradványai. Amennyiben azonban a keleti és a szkíta kultúrát hordozó emberi jelenséget két különböző

néven nevezett, de mégiscsak egy kultúrának fogadjuk el, akkor elmondhatjuk, hogy az V. század második felében a teljes európai kontinentet egy hatalmas népesség és egy összefüggő kultúra és vallás töltötte ki élettel. A nyugati sáv a következő időben részben kiürül, hisz a kelták egy része elhagyja a kontinentális Európát, más részük pedig beolvad a rájuk települő északi új-barbárokra. Ekkor nyílik meg az északról dél felé nyomuló germán törzseknek területük kiszélesítésére.

Érdekességként, s a kép teljessége érdekében egészítjük ki az eddigieket azzal, hogy komoly súllyal esik még latba a, szinte a teljes Itáliát kitöltő szkíta-rokon népnek, az ősi etruszkoknak jelenléte, kiknek szomszédságát szintén kelta-ligurok adják. Nem véletlenül örvendezett a IV. században *Orosius*, e római rítusú pap így: **„Kelet és Nyugat templomai hunokkal telnek meg. A hit melege tölti be általuk Európát.”** Ekkor élénken él még Atilla fényes dicsőségének egyik oldalról harcias büszkeséget, másról pedig irigy gyűlöletet keltő emléke mindenütt, s egykor Európára hulló kezének detonációja még rettegéssel tölti el a hódításra készülődő római vallás képviselőit. Tudvalévő tény, hogy a római latin egyházi terjeszkedés ekkor még nem indult meg, a történelmi térképek azonban ebben a korban Észak-Afrikától észak felé egészen a Rajna folyón túli területig, kelet felé pedig egészen a Duna alsó folyásáig mégis egyöntetű keresztény jelenlétet jeleznek. A nyugati kiadványok térképein azonban nem jelzik, hogy ez milyen kereszténység volt, hanem egyszerűen csak kereszténységről beszélnek. Hiába, a hamis adatok kimondásával éppúgy lehet hamisítani, mint az elhallgatással.

Ebben a vaskos keresztény sávban azonban különös módon együtt él a kereszténységgel egy szintűgy keleti kultusz, mely Mezopotámiából származik, s melynek istene **Mithra**, a „Legyőzhetetlen Napisten”, a „Sol Invectus”. Ez a keleti kultusz a Jézus fellépése előtti európai Szkítiában elterjedt vallás volt, mely a keleti szkíták jézus-hitre téresével, s ennek a vallásnak az európai terjedésével történelmi jelentést kapott.

Nap-kultuszra épülő vallási kultúra pedig csak olyan területeken honosodhatott és élhetett meg, amelynek lakossága fejlett mezőgazdálkodást folytatott, s ennek a foglalkozásnak, a természet vegetáció-

Teljesen jellemző, hogy a térkép készítői nem jelzik, a Római Birodalom melyik korszakáról beszélnek, melyik évszázadra gondolnak, s hogy a térképen semmilyen más vallási jelenlétet nem jelölnek. Ha ezt megtennék, akkor ugyanis gyorsan kiderülne, hogy a Mithrasz-kultusz nem önálló jelenségként, hanem egy hasonzorú Napisten-kultusz alapjaiban meggyökeredezett keresztény hagyománnyal élt a legnagyobb békében együtt szinte a teljes kontinensen. Ez a keresztény kultusz pedig nem más, mint a szkíta kereszténység.

ját tudatosan befolyása alatt tartó mezőgazdasági kultúrának következményeként nagy fontosságot tulajdonított a Nap mindent megtermékenyítő erejének, mely a természetben, de az emberi lélekben is elindítja fotoszintézisét, s ezzel az anyagi és szellemi élet feltételeinek megteremtőjévé válik. Ahogy a nagy *csillagkultuszok* a hajózó civilizációk sajátosságai, úgy a mezőgazdasági civilizációk a *Nap-kultuszban* éltek meg természeti kötődéseiket. Így sem barbarizmusról, sem nomadizálásról, sem mai, keresztény félre-értelmeben való pogányságról egyáltalán szó sem eshet a jövőben, amikor Közép-Európa eme régiója népének egyistenhitű vallási eszményeiről tárgyalunk. Milyen kereszténységről beszélhetünk tehát?

Ez a kereszténység a római latin, vagy másként páli kereszténységtől merőben különböző vallás, mely a keletről érkező népekkel, a keletákkal és a szkíták-hunok, s később a magyarok által képviselt keleti kereszténység volt, melyet aztán az Atilla halála, s a Hun Birodalom hanyatlása oszt meg és ékként határol el egymástól.

Ennek a kereszténységnek neve **szkíta kereszténység**, melynek egyeneságú folytatása lesz majd az árpádi hazatérés népének Jézus-vallása. Ez a vallási alakulat az eredeti kereszténység, melynek jelenléte hosszú időn keresztül három kontinens lelki életére volt meglehetősen nagy hatással. Ez azonban idővel változásokon esett át. Oldalágai alakultak, mely folyamat azonban nem nevezhető szektásodásnak, inkább arról van szó, hogy idővel különféle más vallások, illetve tanítók ráhatásaként megalakulnak sajátos iskolái, melyek régi tanítást egészítenek ki új elemekkel. Így jön létre a jézusi alapokon, de a szkíta eredetű *buddhizmus*, rendesen írva *budaizmus*, s a *zoroasztrianizmus* nap-kultuszának alapjain a III. évszázad-

A kereszténység kiterjedése a Római Birodalomban az V. századig.

A történelmi tények sokszoros meghamisításának igényével jött létre ez a térkép: 1. A III-IV-V. századi Kárpát-medencében *nyugati gótokat és germánokat* jelez, ami teljesen lehetetlen állítás, s a *szkíta-keleti* jelenlétet teljesen ignorálja; 2. A kereszténység elterjedtségét csak azokig a földrajzi határokig jelzi, amelyekben majd a IX-X. századtól a római vallás hittérítői működnek, hiszen ezelőtt római térítés nem folyt, s a térkép a III-IV-V. századot dolgozza fel; 3. Az Európában az V. századig elterjedt kereszténységet nem konkretizálja, nem nevezi néven, s ezzel azt a látszatot kelti a gyanútlan olvasóban, mintha itt a római latin kereszténység ilyen széles sávban létezett volna. Magyarán szólva: időben és térben hamisít, miközben hazudik. Így ez a térkép a szegényletes indogermán-, valamint zsidókeresztény történetírás módszereinek teljes elvtelen és jellemtelen eszköztárát felsorakoztatja.

ban *Mani* tanítása alapján az ún. *manicheizmus*. Ez egy tiszta, keresztény vallás, amely a szkíta ősvallás újszövetségeként értelmezi magát, s a Jézus apostolai által terjesztett szkíta kereszténységnek egyik mellékágává lesz. Ez a mellékág további hajtásokat növeszt: elsőként a Mezopotámiából, a Felső-Eufrátesz-vidéki *Samsat* városából *Örményországba* telepített, majd onnan kiűzött változat honosodik meg a Balkánon, ahol Bolgárországban feléled a tan mint bogumil-kereszténység („Bog miluj!” – „könyörülj, Istenem!”). Ez terjed aztán az üldözések nyomán Nyugat felé, s így alakulnak ki a mai francia területeken a *kathar*, az észak-olasz vidéken, főként a Pó síkságától északra a *patarénus* ágak. Ezek az ágak tehát a szkíta kereszténység oldalágának, a manicheizmusnak mellékajtásai. Nem egészen az eredeti elvek alapján építkeznek tanaikban, hiszen pl. a bogumilizmus már a páli kereszténység egyes vonásainak és hittételeinek elfogadásával ennek megélesztésén fáradozik, s így végül egyfajta „zsidózó” kereszténység kerekedik ki belőle. A hivatalos történettudomány azt tanítja, hogy a magyar királyok a török hódításig sok hadjáratot indítottak a „pápa utasítására” a bogumil „eretnekség” eltiprására, de ha ez valóban komoly intenzitással folyt volna, akkor miként maradhatott volna fenn éppen a történelmi Magyarországon ennek a vallásnak nagy számú leszármazottja? Nagy üldözésnek a Magyar Királyság részéről nem lehettek kitéve, hiszen tudjuk, hogy pl. Újvidéken és a Bánátban ma is mintegy 10.000 ún. „paulánus” él, s a nazarénusok is túléltek Magyarországon a történelmet. Ők mind a bogumil kereszténység egyeneságú leszármazottjai, kiknek vallása az idők folyamán elzsidósodott. Ha a magyar királyok között akadtak olyanok, mint pl. I. András, akik valóban felléptek a bogumil kereszténység ellen, akkor bizonyára annak saul-páli alapjai adtak ehhez okot.

A XII-XIII. századra aztán a római vallás már olyan világi, politikai hatalmat képvisel, mely képes katonai támadásokat intézni olyan területek ellen, melyen térítésének a lakosság ellenáll. Mivel a térítés nem megy szépszerével, az egyházi vezetés egyre inkább erőszakos eszközökhöz nyúl, mely erőszak mögé megteremtik az ideológiai-teológiai háttérrel is. Ez az ideológia a páli teológia által a zsidó farizeizmusból átvett, arrogáns zsidó istenképben mindig is benne volt, de most aztán teljes erővel feléled. Ilyen rettenetes inkvizíciós fellépés történt pl. a *kathar-kereszténység* területén:

1209-től 1229-ig hatalmas keresztes hadjáratot szervez a pápai hatalom, melynek során elesik a nyugati *kathar* ág legfontosabb fellegvára, *Montségur*, melynek neve magában is eleget mond nekünk (Mentség-Úr). A valaha oly szabad és toleráns, szelíd, s éppen ezért életképes keleta okcident világa porba hull a római pauliánus térítés hadjáratainak nyomán. A korabeli krónikák szerint a „hittérítők” katonai alakulatai faluról-falura, utcáról-utcára, házról-házra haladva dülnak fel mindent, s keresik az „eretnekeket”. Így esik áldozatul a pirreneusi falucska, *Lavaur* is a római keresztény erőszakosság pusztításainak: a benne lakó 400 *kathar* vallású lakost elevenen égetteti el a pápai kiküldött, mert nem tudják elmondani a római egyház

által megfogalmazott, latin „Ave Maria” szövegét. Az áldott állapotban levő **Geralda** asszonyt, a kathar vallású várúrnőt szűk ketrecbe zárva egy mély kútba vetik, majd köveket hajigálnak rá, egészen addig, amíg sikoltozása többé nem hallatszik. Testvérét, **Americ von Montrealt** 80 kathar lovagjával, főemberével és trubadúrjával együtt a főtérre viszik, s elsőként őt magát akasztják fel. A vele együtt elfogott tömeget egy közös akasztófára akarják felhúzni, de az asztalosok rosszul dolgoztak, s a vaskos oszlop leszakad. **Simon von Montfort**nak, a pápa által delegált papi főparancsnoknak azonban nincsen vesztegetni való ideje: mindannyiukat leszúrattja katonáival.

A római katolicizmus által szentnek kikiáltott római vallású **Bernhardt von Clairvaux** így bujtogatja a katharok ellen embereit: *„Így tehát, kedveseim, üldözzétek őket, fogjátok el őket, és ne vonakodjatok mindet azonnal megölni!”*

Amikor a pápai kiküldött egy kathar városka népének elpusztítására ad parancsot, s a katonai vezető megkérdezi tőle, hogy hogyan különböztetheti meg a katharokat az ott lakó római keresztényektől, a főpap így felel: *„Öld meg valamennyit! Isten ismeri az övét!”* A sors fintora, hogy a katharnak tartott, ám római vallású **Johann Teisseire** polgár a korabeli perjegyzőkönyv tanúsága szerint így kénytelen védekezni az egyházi bíróság ellen, hogy felmentsék az eretnekség vádja alól, s kegyelmet kapjon, s ezzel felmutatja az utókornak a két vallás közötti erkölcsi különbséget: *„Nem vagyok eretnek. Feleségem van, akivel együtt hállok, gyermekeim vannak és húst eszem, hazudozom és esküdözöm, s Isten úgy segéljen, hívő keresztény vagyok.”* Az érvek meggyőzik az egyházi vádlókat, saját fajtájukra s önmagukra ismernek belőlük, s – megkegyelmeznek neki.

Igen sok kathar keresztény menekült ekkor az üldözések és mészárlások hatására Franciaország déli részére, ahol menedéket találtak, és ezeken a pápai politikai és katonai hatalom által még meg nem hódított területeken szabadon szárnyalhatott erkölcsös, napfényes tanításuk. Itt alakultak ki a kathar vallás **albigens** közösségei, akik **Albi** városáról kapták nevüket.

A város nevének jelentése érdekes módon megegyezik annak a pilisi városnak a nevével, mely ősidők óta a magyar szent királyság intézményének központja volt: **Alba**, ti. a *fehér szín* a fény, a tisztaság jele, s a szellemi tiszta vérvonal mindkét helyen meghatározó erőt képviselt. A magyar pálos-fehér szerzetesi hagyomány minden bizonnyal összefüggéseket rejt az albigens katharok hagyományával. Az albigensek vezetői magukat „*teljesek*”-nek nevezték, s *fehér ruhában* járva tiszta, erkölcsös gondolkodásra, beszédre és életre törekedtek, s ezt tanították híveiknek is.

A katharokat kivégzésre vezetik az inkvizíció fegyveresei.

A katharok tiszta házasságban éltek, s csakúgy, mint az eredeti őskereszténység korábbi hívei, hittek a **reinkarnációban**. Istentiszteleteiket nemzeti nyelven végezték, nem latinul, s ezért tanításukkal elérték a legszegényebb néprétegeket is. Etikái alapjuk többek között a következő négy praktikus tiltásból állott:

1. Tilos megölni embert és állatot, mert minden test egy Istentől teremtet léleknek nyújt otthont.

2. Minden átkozás és átkozódás bármely formában tilos. (A római kereszténységben a „pápai átok” intézményesítette az átkozódást.)

3. Mindenki köteles dolgozni.

4. Tilos az alkohol fogyasztása.

Aután hittük alapja a korai kereszténység által is elfogadott **reinkarnáció** volt, úgy vélték, hogy állati testben is élhet egykor volt emberek lelke. Aki tehát húst eszik, az vállalja a veszélyt egy angyali lélek megölésére, mely éppen egy állati testben keresett menedéket. Ezért tiltották a hús, tojás és tejtermékek fogyasztását, mert mindez az újjászületés és a teremtfői akarat útjában áll, illetve élőlények kihasználásához vezethet. Halat azonban fogyasztottak, hiszen az európai néphit úgy tartotta, hogy a hal nem szaporodás terméke, hanem a vízé. Ezért engedélyezett máig a katolikus vallásban is böjt idején halat fogyasztani. Sok gyermeket segítettek a világra annak érdekében, hogy a tisztulás útján minél több léleknek és szellemnek segítsenek inkarnálódni, s így az Istenhez vezető útra térni. Egyszerű életet éltek, két kezük munkájával keresték kenyerüket, sokan voltak köztük asztalosok és takácsok. Ismerték és használták a gyógyfűveket és a különböző természeti gyógyszereket, életet nem oltottak ki, így hús nélkül éltek. Templomokat nem építettek, hanem a természet ölni, vagy barlangokban imádták a világ Teremtő Istent. Ezt vö. a pilisi pálosság barlangi kultuszával, s újabb jelenségre bukkansz, mely a katharság és a magyar táltos-pálosság közti hasonlóságokra mutat. Ezeken a helyeken jöttek össze, hogy a tanítók tanítását hallgassák, beszélgessenek Jézus örömhíréről és imádkozzanak. Az áldozat bemutatása helyett, mely az ószövetségi zsidó vallás öröksége, *szeretevacsorákat*, *agapé*-kat rendeztek Jézus utolsó vacsorájára emlékezve. Nem alkalmazták a megfeszített Jézust ábrázoló keresztet, mert azt szégyenfának tartották. Szimbolikájukhoz tartozott azonban a galamb, mely jelkép a békét jelentette. Magától értetődőnek tartották a másvallásúak iránti mély toleranciát.

Tanításuk lényege a hatalom megszerzése igényének híján nem az volt, hogy a velünk nem egy véleményen levőket ki kell irtani, hanem hogy a gonoszt minde-

Albi városa a Szent Cecília katedrálissal.

nek előtt a saját lelkünkben kell felismerni, aztán saját magunkon belül kell legyőzni. Mint dualisták, a gonosz Istent csodálatos szelleme árnyékjelenségének vélték.

A mai dekadens ember, egy prakticista és istentelen világ szülötte, nemigen érti, hogyan történhetett az, hogy a katarok énekelve és mosolyogva fogadták kivégzésüket. Bennük még élt az a meggyőződés, amelynek hiánya a mai világot oly elviselhetetlenné teszi: hogy az emberi test ugyan elpusztítható, de a szellem és a gondolat nem az. Életük nem anyagba süllyedten, hanem az ember által elérhető legmagasabb szellemi szinten folyt, ahonnan testi létükben is folyamatosan kapták a bátorítást és a vigasztalást. Felteszem hát a kérdést: Milyen vallás szolgálatában álltak akkor azok a tömegek, melyeket Róma császárkorának szadista gyakorlata a cirkuszokban vadállatok elé vetett, s akik énekelve és örömmel fogadták a mártíriumot?

Így hiába estek áldozatául az olyan selejtes „szenteknek”, mint *Bernhardt von Clairvaux*, vagy *Aquinoi Szent Tamás*, Montségur katasztrófáját néhány évtizeddel túléltek. Ekkor aztán a Pirreneusok erdőinek csendjét a *domonkos rend* harci kutyáinak ugatása verte fel, melyeket a menekülő katarok nyomába hecceltek a harcias szerzetesek. A papok a legutolsó elfogott katarokat a hegyek egyik barlangjában élve falazták el, hogy éhen és szomjan pusztuljanak. Ennek ellenére még a XIV. században is éltek katarok pl. *Szicíliában*.

A katar tanításnak igaza volt: „**a gondolatot nem lehet megölni**”. Így rejtett tanításuk nyomait hátrahagyták *Hieronymus Bosch* festményein éppúgy, mint a *valdensek* és a *husziták* tanításaiban. Éppúgy emlékezünk mi is rájuk még ma is, s tartjuk őket szellemi elődeinknek, akárcsak üldözött és kiirtott testvéreiket, a *patarenusokat* és a Balkán *bogumiljait*.

A bogumilok tanítása szerint Isten nem kőtemplomokban él, hanem az ember szívében. Így Isten az ember önismeretén keresztül meg- és felismerhető. Bogumil (felvett név), akiről ez a közösség a nevét kapta, 913-tól feltehetőleg 963-ig élt, s működésének kezdete a 935-ik év tájára tehető. A Közép-Ázsiából a Balkánra érkezett östörök bulgárok apostola volt ő, mely nép a VII. században érkezett Európába keleti hazájából. A bulgárok az őshazában szoros kapcsolatokat ápoltak az *ujgur* néppel, s innen hozták magukkal manicheus vallásukat. Így Bogumil hitterítőnek nem volt különösebben nehéz dolga velük tanítása hirdetésében. Mivel a bulgárok a Balkánon megtelepedve nyelvüket veszítve szláv nyelvűségre tértek át, a nyelv erejénél fogva a bogumilizmus gyorsan terjedt el *Boszniában*, *Macedóniában* és *Szerbiában* egyaránt. Hitük lényege, amit egy inkvizíciós bíróság elé hurcolt bogumil vallotta:

„**Krisztus valódi temploma az ember szíve.**”

A bogumilek katar utódaikhoz hasonlóan elvetettek mindenféle rituálét, szertartást. Ezzel szemben a szeretetlakomát gyakorolták, mint ahogy Jézus tanítványai is tették. Híveiket hitbéli előre haladásuk szerint négy csoportra osztották, amint ezt tették a katarok is: „*teljesek*”-re, „*hívők*”-re, „*hallgatók*”-ra és „*szimpatizán-*

sok"-ra. Céljuk a Szent Lélek Birodalmának kiépítése volt. Azt tanították, a gonosz létrejöttét az okozta, hogy *Satanaél* angyalt, ki Isten két fia közül az egyik, lázadó természete miatt Istennek másik fia, *Mihály* főangyal lehajította az égből. Vele együtt zuhantak azonban sötét angyaltársai is, s zuhanásuk következménye lett az anyagvilág létrejötte. Isten azonban, minthogy *Satanaél* képtelen volt az embert megeléjlesíteni, minden egyes emberbe elküldött a saját világosságából egy-egy részecskét, s ezért az ember teste szerint az anyagvilághoz, lelke és szelleme szerint az Isten szellemi világához tartozik.

Azt tartották, hogy miután Jézus lényének belső magja Isten személyes lényé volt, emiatt megölhetetlen volt. Innen származik az a bogumilekkel kapcsolatos tévhit, mintha ők nem hittek volna Jézus személyes jelenlétében a világtörténelemben. Az ószövetséget nem tartották isteni inspiráció eredményének, inkább sántáni indíttatású könyveknek, ahogy mi is tesszük, így néhány zsoltár és hat prófétai irat kivételével tiltották olvasását. Sem a római latin egyházzal, sem az ún. orthodoxiával nem vállaltak azonosságot. Mivel visszautasítottak mindenféle térítési kényszert, s az ember alapvető jogának tartották a teljes döntési szabadságot, természetes ellenségeivé váltak mind a zsidózó római-, mind pedig a hasonszőrű orthodox egyháznak is, melyek hierarchikus felépítményükkel és tekintélyelvükkel éppen ezeket a jogokat vetették el és tiporták sárba történelmük folyamán.

A bulgár cár, Sámuel hosszú uralkodása alatt széleskörű szabadságjogot biztosított nekik, de ellenfele, II. Basileios bizánci császár a *kljuts-i csatában* 1014-ben 14.000 bulgár katonát elfogott, mindegyiknek kiszúratta szemeit, s csak minden századik tarthatta meg egyik szemét, hogy a többi haza vezethesse. Ez nyílt és igen cinikus válasz volt a bogumilok által hirdetett, a „*belső fény*”-ről szóló tanításra. Amikor Sámuel cár meglátta hazatérő, szerencsétlen katonáit, megszakadt a szíve és meghalt. II. Basileios császárt a bizánci történetírás, s követője, az orthodox görög-szláv egyházi történetírás is mint „bulgárverőt” említi, s büszkén ápolja emlékét. A *Vodocai-tó* partján álló görög-keleti kolostor a csata helyének közelében ma is erre az emberiség elleni bűncselekményre emlékeztet: a tó „*Vodoca*” neve a „*vadi oci*” fogalmából ered, melynek jelentése, „*szemeket kivájni*”.

A bogumil vallás azonban a római egyház részéről is súlyos pofont kapott, amikor a törökök a szerbek elleni döntő csatájából 1389-ben a Rigómezőn győztesen kerülnek ki, s előrenyomulnak a balkáni térben. A bogumil vallás képviselői könyörgő levelekben fordulnak a római egyházhoz és a nyugati kereszténység uralkodóihoz segítségért, de a pápaság csak azzal a feltétellel egyezne bele a segítségnyújtásba, ha a bogumilok azonnal áttérnének a római vallásra. Ezt ők azonban megtagadták, s inkább tértek át kényszerből a moszlim hitre. Ezek az egykori bogumilok ma Bosznia vad muzulmánjai, kiket a nyugati kereszténység inkább engedett át a mohamedán hódításnak, minthogy sem eredeti vallásuk megtartásával fogadta volna el őket Jézusban hívő testvéreiként.

Maga a római egyház is észre kellett azonban vegye, hogy a bogumilizmus semmilyen eszközzel ki nem irtható. A török elől menekülő bogumilok éppúgy megje-

lennek *Albániában*, mint *Itáliában*, de ugyanígy feltűnnek *Ukrajnában* és *Oroszországban* is. A görög orthodoxsá lett *Athos* kolostora egészen a XIV. század végéig a bogumilizmus fellelője volt. Egész Európában felbukkan a rejtett bogumilizmus aztán, s már *Assisi Szent Ferenc* természetéhez való kötődésében benne vannak ezek a tanok. Ugyanígy megtaláljuk ennek az autentikus jézusi kereszténységnek az alapelveit a nyugati eretnek mozgalmak tanításában, amilyen pl. *Arnold von Brescia* eretnek-forradalmár, vagy a kalábriai apát, *Dante Alighieri* közeli ismerőse, *Joaachim von Fiore* mozgalma volt. Ferenc maga sem akart egyházi rendet alapítani, hanem lelki mozgalomban gondolkodott, s szégyen a rendre nézve, hogy a ferencesek megalakulásuk után közvetlenül az inkvizíció egyik lebonyolítójává váltak.

A indezek a mozgalmak az időben visszafelé haladva a szkíta-keleti kereszténység következményei, melyeknek alapja az ujjur-földig elterjedt manicheus tanítás volt, melynek alaptörvénye az emberiség őstudását megébredtő, hatalmas, szkíta világvallások egybe kompilálása lett. Mani *Zarathuszttra* és Buda tanait éppúgy figyelemre méltatta, mint a Jézus előtti mágus vallás asztrológiai bölcsességén alapuló világlátását, de a lényeg mégiscsak az volt benne, hogy Jézust mint az őskori és ókori ősbölcsesség embere adventjének beteljesedését látta. Ez az egyenesági apostoli tanítás adta aztán tovább az Árpád-kor táltos-mágusi hagyományának lényegét, mely hagyomány a Jézus-házi királyaink fény-királyságának ál-lameszményében öltött testet. Ma ez a szkíta-magyar kereszténység megébred, mint a hamvaiból felkelő phönix-turul, s hatalmas szárnycsapásokkal szárnyal magyar lekünk egén, hogy megvalósítsa álmunkat: a magyar politikai-lelki-szellemi és nem utolsó sorban magyar vallási függetlenséget a teljes, újra épített Magyar Hazában. A manicheizmus szellemi elődje azonban kétség nélkül a Közel-Kelet több helyén felbukkanó, de a Holt-tenger partján központot nyitó *esszésus* közösség tanítása volt. Ez a szkíta vallási és tanító közösség tartotta Jézus korában életben az őskál-deus kinyilatkoztatást, s ennek szellemében vonult ki a kor süllyedő zsidó-római világából, hogy életet fakasszon a sivatagban. Innen sugározta aztán szét tanítóit ez a csodálatos közösség, melyhez Jézus maga is tartozott, akik a ha-lott víz partjáról (Holt-tenger) vitték el az Élő Víz az emberi társadalomba. *Ed-mond Bordeaux Székely*, a Nemzetközi Biogenikus Társaság világszövetségének, azaz az *esszésus* hagyományra épülő emberi közösségnek újra alapítója, meg is találta ennek a csodálatos *esszésus* tanításnak szent könyveit, melyeket számtalan nyelvre lefordítva hozzáférhetővé is tettek azóta. Ezek címe: *Az Esszésus Béke Evangéliuma*. Emlékezzünk hát azokra a testvéreinkre, kik a valóban sötét európai keresztény közép-korban ennek a tiszta szellemi országnak, Jézus Királyságának a hordozói voltak, mert sokat tanulhatunk fennmaradt nyomaikból, melyeket most igyekeztem dióhéj-ban összefoglalni, hogy ezek reményt és jövőt adjanak az évezredek sarából kimos-dott, szabad magyar léleknek.

Meg kell azonban azt is tudnunk, hogy honnan származik, honnan érkezik az a mérhetetlen gonoszság a keresztény vallás egyházaiba, amelynek nevében a ke-

resztény egyházi szervezet a rajta kívül álló emberi közösségekkel elbánt történelme folyamán? Vajon honnan származik le ez a kegyetlen és gyilkos készítés már e korai időkben is a zsidókereszténység vallási alakulataiba?

VIII.

A válasz egyszerű

Tallózgathatunk az ókor nagy vallási alakulatainak tanítása között, szemezgethetünk *Zarathuszttra, Lao Ce, Konfuciusz, Buddha, Mani* „theo-lógiájában”, azaz „isten-tanában”, s még csak nyomára sem bukkanunk semmiféle emberellenességnek, erőszakosságnak, harciasságnak, ezzel ellentétben mindegyikben benne foglaltatnak nyomai egy ősi igényből fakadó szeretetkultusznak, bölcséleti életszemléletnek, türelem-tannak, fény-tanításnak, melyek az ember isteni oldalát kívánják hatalomra juttatni az anyag lehúzó erejével szemben, s így a Teremtő Jóság Istene mindenütt megmutatja arcvonásait általuk. Még sokkal korábbra is visszaléphetünk az időben, talán egészen az egyiptomi toth-i, vagy másként **hermészi** tanításig, az őskorok napfényes világáig sehol nem találunk egyetlen nyomot sem olyan vallási elképzelésről, mely az erőszakot, a tömegmészárlás intézményeit, a lopást, a fagyűlöletet, az isteni, égi morálitástól való elfajulást tette volna tanításának lényegévé, vagy amelyben ilyesminek nyoma is felbukkanna.

Az a törzsi kötelék, mely az i.e-i XIX. században a szaudi sivatagi régióból dűlva és fosztogatva megjelenik a Közel-Kelet magas civilizációinak körében, egy szemita képlet, melyet a mezopotámiai térség szumer-káldeus lakói a „**Lu-Sa-Gaz**” névvel illetnek, mely „*hálóval gyilkoló ellenség*”-et jelent, a későbbi júdai nép korai elődje, melyet a történetírás **Iz-Ra-Él** néven ismer. Már nevük is más népek hagyományából lopott tákolmány, hiszen az **Iz** a káldeus ősvallás Istenének neve, kit a magyarság a mai napig **Is-Ten**-nek nevez, a **Ra** az egyiptomi *Napisten* neve, s az **Él** a kánaánita népek, Melkizedek Istenének neve, kihez ugyanezen a néven kiált föl Jézus haláltusájában a keresztről: „*Éli, Éli, lamma sabaktani!*”. Ez tehát nem népnév, hanem három magaskultúra istenneveinek művi összegzése, ha úgy jobban tetszik: szellemi lopás, aminthogy ugyanazt tette a kilencvenes évek elején a megalakuló tót állam is, amikor ellopta a magyarok ősi címeréből a hármasságot a kereszttel. Ilyesmi mindig súlyos identitászavarra vezethető vissza, s ha egy konkrét személy esetében jelentkezik, akkor bizonyára sietősen a pszichiátriára irányítják az illetőt. Nagy valószínűséggel ilyen összegző átvétel akkor történhet, ha egy nép maga nem rendelkezik saját istenképpel. Megkapó a hármasság (Iz-Ra-Él) is az átvételben, hiszen ez pont azt a három ősi istenképet és kultuszt érinti, melyekkel ez a kóborló törzsszövetség útja során kapcsolatba került. Itt azonban pusztán névátvételtől van szó a kultikus hagyomány teljes mellőzésével. Ez a szellemi rendezetlenség adja aztán, hogy e nép első vezetője, a **Mose** névre hallgató egyiptomi beavatott, saját istenképét dolgozza ki a zsidóság

számára, mely majd vezető eszmeként nemzeti ideológiát biztosít a nép történelmi útja során.

Ez a szemita törzsszövetség az, amely minden történelmi példa nélkül álló módon istenének egy minden mást kiirtó, démonikus fantázia-lényt tesz meg. Ezek a szemiták azok, akik aztán különböző ágakra szakadva, de mentális sajátosságaiktól sosem szabadulva meghonosítják az emberiség történelmében a *tömegmészárlás*, a *szexuális elhajlások* és a *szabad rablás* és a *házugság* társadalmi intézményi szabádmait. Ennek jegyében cselekszik ma is a kései héber utód, amikor Magyarországon egy degenerált ámokfutó politikust tesz meg az ország miniszterelnökének, s ez naponként telehazudja a magyar ember iskolázatlan fejét mindenféle aljassággal és jellemtelenséggel.

Ezt a rövid fejezetet, melynek zömét a zsidó nép „szent” könyveiből vett idézetek adják, amolyan szöveggyűjteménynek szánom, melynek segítségével láthatóvá válnak a zsidókereszténység ideológiai gyökerei, melyek az azóta eltelt emberi történelem minden gyalázatos, embertelen hatalmának indítékot és okot adnak az asszír pusztításoktól az ószövetségi alapokon működő hitlerizmuson át a zsidókommunizmus mozgalmainak szadista koráig. Íme hát a jó példa:

Mózes V. könyve; **Szihón legyőzése:** „*De Szihón kivonult ellenünk Jahacba egész hadinépével együtt, hogy megütközzék velünk. Istenünk, az Úr azonban kezünkbe adta őt, úgyhogy megvertük fiaival és egész hadinépével együtt. Elfoglaltuk abban az időben valamennyi városát, és kiirtottuk minden városában a férfiakat, asszonyokat és gyermekeket, nem hagytunk menekülni senkit. Csak az állatokat tartottuk meg zsákmányként, és ami az elfoglalt városokban prédára került.*”

Izráel legyőzi Básán királyát: „*Akkor azt mondta nekem az Úr: Ne félj tőle, mert kezedbe adom őt egész népével és országával együtt. Úgy bánj vele, ahogy elbántál Szihónnal, ez emóriak királyával, aki Hesbónban lakott. ... Abban az időben elfoglaltuk valamennyi városát, nem volt olyan város, amelyet el ne vettünk volna tőlük: hatvan várost, Argób egész vidékét, Óg országát Básánban. ... Mindenestül kiirtottuk ezeket úgy, ahogyan elbántunk Szihónnal, Hesbón királyával: kiirtottuk minden városban a férfiakat, asszonyokat, gyermekeket. De az összes állatot, meg ami a városokban prédára került, megtartottuk zsákmányként magunknak.*”

Az Úr parancsa Mózes által: „*Amikor bevisz téged az Úr, a te Istened arra a földre, amelyre már készülsz bemenni, hogy birtokba vedd, és elűz előled sok népet, a hettitákat, girgásiakat, emóriakat, perizzieket, hivvieket és jebúsziaikat: hét népet, amelyek nagyobbban és erősebbek nálad, és hatalmadba adja őket Istened, az Úr, és te megvered őket, akkor mindenestől irtsd ki azokat, ne köss velük szövetséget, és ne kegyelmezz nekik! ... ezt tegyétek velük: oltáraikat roncsátok le, szent oszlopait törjétek össze, szent fáikat vágjátok ki, istenszobraikat pedig égessétek el! Hiszen te Istenednek, az Úrnak szent népe vagy, Téged választott ki Istened, az Úr, hogy tulajdon népe légy valamennyi nép között, amelyek a föld színén vannak.*”

Józsue Könyve, 3-4. rész; **Jerikó bevétele:** „Átok terhe alatt ki kell irtani a várost, az Úr az mindenestül! ... És amikor meghallotta a nép a kürt szavát, hatalmas harci kiáltásban tört ki, és a kőfal elomlott. A nép pedig bevonult a városba, mindenki egyenest előre, és elfoglalták a várost. Kardélre hánytak, kiirtottak mindent, ami a városban volt: férfit és nőt, ifjat és öreget, ökröt, juhót és szamarat.”

Aj városának elfoglalása: „Behatoltak a városba, elfoglalták, és nyomban felgyújtották a várost. Akkor az ajbeliek látták, hogy a város füstje száll az ég felé, és nincs módjuk se erre, se arra menekülni, mert a pusztá felé menekült nép is visszafordult üldözői ellen. Amikor ugyanis látta Józsue és egész Izrael, hogy a lesben állók elfoglalták a várost, és hogy a város füstje száll fölfelé, visszafordultak és vágni kezdték az ajbelieket. ... úgyhogy senki sem maradt, aki elfuthatott vagy elmenekülhetett volna. Aj királyát élve fogták el, és Józsue elé vitték.

Miután Izrael lemészárolta Aj összes lakosát a harcmezőn és a pusztában, ahol üldözték őket, és miután mind egy szálig elestek fegyver által, egész Izrael visszafordult Aj ellen és kardélre hányták az ott lakókat. Összesen tizenkétezer ajbeli férfi és nő hullott el ezen a napon. Józsue ugyanis nem eresztette le kezét, amellyel a dárdát tartotta, amíg Aj valamennyi lakóját ki nem irtották. ... Így perzselte föl Józsue Aj városát és mindörökre sivár romhalmazzá tette. Így van ez ma is. Aj királyát pedig felakasztatta egy fára, és ott volt egész estig. De naplementekor Józsue parancsára levették a holttestet a fáról, odadozták a városkapu elé...”

Józsue Könyve 10-11.; **Józsue elfoglalja Kánaánt:** „Akkor azt mondta az Úr Józsue-nak: Ne félj tőlük, mert holnap ilyenkor Izraelnek adom mindnyájukat halálra sebezve. Vágd át lovaik inát, és gyűjtsd fel hadi szekereiket! Józsue hirtelen rájuk tört egész hadseregével a Méróm vizénél és megtámadta őket. Az Úr pedig Izrael kezére adta őket. Megverték, és üldözték őket Szidón-Rabbáig és Miszfót-Májimig, és a Micpe-völgyig kelet felé. Megverték őket, senkit sem hagytak elmenekülni. Úgy tett velük Józsue, ahogyan meghagyta neki az Úr: Lovaik inát átvágatta, hadi szekereiket pedig fölgyújtotta.

Akkor visszafordult Józsue, elfoglalta Hácórt, királyát pedig megölte karddal. Mindezeknek a királyságoknak Hácór volt a fővárosa. Kardélre hányva kiirtotta a benne levő élőlényeket mind, nem maradt meg semmi, ami lélegzik, Hácórt pedig fölperzselte. Ezeknek a királyoknak minden városát elfoglalta Józsue királyaikkal együtt, és kardélre hányva kiirtotta őket, ahogyan Mózes, az Úr szolgálja parancsolta neki. De a halmokon álló városokat nem perzselte föl Izrael, csak magát Hácórt perzselte föl Józsue. Ezeknek a városoknak minden zsákmánya és állata Izrael fiainak zsákmánya lett. Csak az embereket hányták kardélre, amíg csak mindenkint ki nem pusztítottak. Nem hagytak meg egy lelket sem. Ahogyan az Úr megparancsolta szolgájának, Mózesnek, úgy parancsolta meg Mózes Józsue-nak, és úgy cselekedett Józsue. Semmiben sem tért el attól, amit az Úr Mózesnek parancsol.

Így foglalta el Józsue az egész országot: A hegyvidéket, az egész déli tartományt és Gósen egész földjét, a Sefélá-alföldet és a síkságot. Izrael hegyvidékét és alföldjét, a Kopaszhegytől, amely Széir irányában emelkedik, Baál-Gágig, mely a Libá-

non völgyében a Hermón-hegy lábánál fekszik. Összes királyukat elfogta, levágta, megölte. Hosszú ideig viselt háborút Józsué ezekkel a királyokkal. Egyetlen város sem köthetett békét Izráel fiaival, csak a Gibeónban lakó hiviek. Mindent harcban foglaltak el. Mert az Úr megkeményítette a szívüket, hogy harcoljanak Izráel ellen. Ezért Izráel kiirtotta őket, nem volt irgalmas számukra, hanem kipusztították őket, ahogyan az Úr parancsolta Mózesnek.”

Eszter Könyve 9., **A púrim-ünnep kialakulása:** „A tizenkettedik hónapban, vagyis Adár hónapnak a tizenharmadik napján, amikor esedékké vált a király törvényes parancsának a végrehajtása, amikor azt remélték a zsidók ellenségei, hogy elbánhatnak velük, fordulat következett be, mert a zsidók bánhattak el azokkal, akik gyűlölték őket. ...Akkor leverték a zsidók minden ellenségüket. Fegyverrel vágták, gyilkolták és semmisítették meg őket, és úgy bántak el gyűlölőikkel, ahogyan akartak. Súsán várában is mészárlást rendeztek a zsidók, és kiirtottak ötszáz embert, közöttük Parsandátát, Dalfönt és Aszpátát, Pórátát, Adajlát és Aridátát, Parmastát, Ariszajt és Vajzátát. Legyilkolták Hámánnak, Hammedátá fiának, a zsidók ellenségének ezt a tíz fiát, de a zsákmányhoz nem nyúltak. ... A király tartományaiban élő többi zsidók is összegyűltek életük védelmére, hogy nyugton lehessenek ellenségeiktől. Gyűlölőik közül hetvenötezer embert mészároltak le, de a zsákmányhoz nem nyúltak. ... A tizennegyedik napon már nyugalom volt, ezért azt az evés-ivás és az öröm napjává tették. ... Ezért teszik a vidéki városokban lakó zsidók Adár hónap tizennegyedik napját az öröm és evés-ivás ünnepnapjává, amikor ajándékot küldenek egymásnak.”

„(A zsidó) Márdokeus megírta Ahasvérus (Xerxes) király nevében, és megpecsételte a király gyűrűjével, és küldte a levelet lovas futárok által, hogy megengedje a király a zsidóknak, akik bármely városban laknak, hogy kipusztítsák, megöljék, megsemmisítsék minden népek és tartománynak a seregét, amelyik őket nyomorgatja. Összegyűltek a zsidók, akik Susában voltak, és megölték háromszáz férfit. A többi zsidó is, akik a király tartományaiban voltak, feltámadtak és megölték gyűlölőikből hetvenötezeret. E napokat elnevezték Púrimnak. Elhatározták és elfogadták a zsidók mind magukra, mind ivadéukra, örök időkre, hogy megtartják e két napot minden esztendőben. ...”

(A purim ünnepe szeptember 11-e, amikor a cionista örület emberek ezreit ölette meg New Yorkban a toronyházak lerombolásával, hogy a „terrorizmus” újra definiálása által új előfeltételeket teremtsen további, gyilkos háborúkhöz.)

Zsoltárok Könyve; 83. zsoltár: „Istenem, ne maradj csendben, ne hallgass, és ne légy télen, Istenem! Hiszen háborognak ellenségeid, gyűlölőim fenn hordják fejüket. ... Úgy bánj velük, mint Midjánnal, mint Siserával, mint Jábinna a Kisón-pataknál, akik megsemmisültek Éndórnál, és a föld trágyájává lettek!...”

Mózes 27.: „Népek fognak jönni világosságodhoz, és királyok a neked feltámadt fényességhez. Emeld fel körös-körül szemeidet, s lásd meg, mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek. ...Nyitva lesznek kapuid szüntelen, hogy behozzák hozzád a népek gazdagságát, és királyaik is bejönnek. Mert a nép és az ország, amely neked

nem szolgál, elvész, és a népek mindenestől elpusztulnak. Meghajolva hozzád mennek a téged nyomorgatók fiai, és leborulnak lábad talpainál minden megútálód. Szopni fogod a népek tejét, és királyok emlőit szopod."

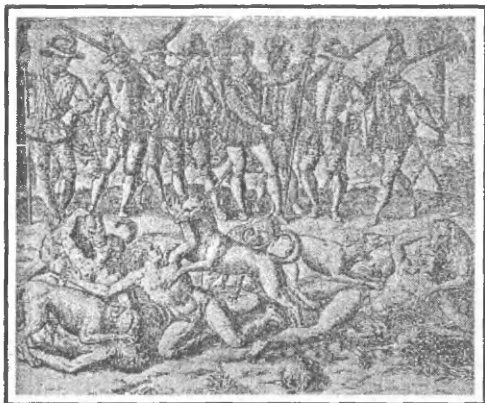
Így hát érthetővé válik, milyen tetterő és igyekezet hajtotta a zsidózó egyházak zsidó hagyományú, gyilkos vezetőit a középkorban is, hiszen a sauli teológia ezen az alapokon áll. Maga Pál hangsúlyozza ki a vérontás szükségszerűségét, hiszen enélkül – mint írja – nincsen bűnbocsánat. Alapvetése, hogy csak Ábrahám utódai üdvözülhetnek, hiszen az üdvösség nekik tett ígéret. Még ha az „utódságot” a hitbeliség leszármazási vonalára szelídíti is a vérséggel szemben, az ábrahámi hagyomány túlhangsúlyozása messzire viszi Pál ideológiáját a Jézusétól. Ezen az ideológiai és mentális alapon a győztes, a kiválasztott mindent megtehet a legyőzötttel, az erőtlennel, amit mai korunk ószövetségi alapú politikai hagyománya is mutat. A kíméletlenség, a gyilkos hajlam, a gyűlölet, az emberellenesség, s általában mindenfajta bűnözés így vált isteni parancsra egy teljes világvallás ideológiájává, aminek mindössze *három esztendő alatt* áldozatul esett mintegy *hatvanmillió* indián őslakos az amerikai kontinensen, s egy olyan időszakban, amikor nem voltak még tömegpusztító fegyverek, s a piszkos munkát emberek saját kezűleg végezték el kardokkal, husángokkal és kötelekkel. Mindez történt a zsidókereszténység aktív jelenlétében és annak ösztönzésére, s pusztán azért, mert ezek az emberek megtagadták vallásuk elhagyását és az áttérést a kereszténységre. S mindez történt a Nazír (= szent ember) Jézus nevében, aki híveit fényben fürdő tanítása által a szeretetre oktatta; s például állította magát eléjük, aki megmosta piszkos lábukat az utolsó estén. Természetesen ennek tudatában feltehetjük a következő kérdést is:

Vajon nem azért eszelte-e ki, s nem azért költöztette-e a Jézus által elindított lelki mozgalom valóságába a zsidó nagytanács Saul-Pált, hogy a Jézus tanítása helyett egy olyan tan terjedjen el a nagyvilágban, mely éppen Jézust semlegesíti a történelemben (kutyaharapást szőrivel), helyet adva egy olyan politikai-hatalmi képletnek, melynek eljövételére ma készül a cionista világrezsim vízfeje, s amelyre a világegyházak vezetőinek bevonásával pszichésen előkészítik a keresztény tömegeket is a jó alattvaló csicskás-szerepére? A válasz egyértelmű IGEN. Mert mi más lehetne a célja a méreg ételbe keverésének, mint a gyilkosság?

S ami a legszörnyűbb, a mai zsidókereszténység mind a mai napig sajátjának tekinti a torz, aljas, embertelen, gyilkos, öskori nivón mozgó zsidó vallási hagyományt, amikor **II. János Pál** száján át kijelenti, hogy a kereszténység „*fatyúhajtás, mely beolátott a zsidóság nemes fájába.*” Így tudhatjuk mindannyian, hogy milyen ösztönzések fűtik a teljes zsidókereszténységet azok ellen, akik elhatárolódnak ettől a senkiházi istenképtől. Szomorúan és értetlenkedve kérdezzük tehát újra és újra a zsidókeresztényektől: Milyen erkölcsi alapon próbálják Jézust összeegyeztetni azokkal, akik megölték Őt, s hogyan képzelik a szeretet tanítást összeegyeztetni a zsidó gyűlöletkultusz vallásával? Aki erre igaz, Jézus testvérehez méltó választ képes adni, ettől a pillanattól már maga sem tartozik a zsidókeresz-

ténység köreibe.

S vajon más folyik-e ma Magyarországon, mint egy szó szerinti pürim-ünnep? A mai magyarországi (mert *magyarnak* nem mondható) kormányzat bűnözői a cionista világhatalmi érdekek elkötelezettjeként ugyanezt végzik az országban, ahol területfoglalási okokból kórházakat, kórházi gyermekosztályokat, szülészeteket zárnak be sorjában, központosítanak, leépítik az ágyszámokat, a mentőszolgálatokat, mert gonosz és tébolyodott istenük sok ezer éve az emberi történelemben vért hörgő parancsát teljesítik. Reményük az, hogy a 2050-es

Íme egy XVI. századi ábrázolás a zsidókeresztény tolerancia csodálatos megnyilvánulásáról a papok vezette római katolikus spanyolok részéről a meghódított Amerikában.

évekre Jahve elé állva, térdig lógó fülébe rebeghetik a csodálatos végkifejletet: **„Kiírtottuk minden városban a férfiakat, asszonyokat és gyermekeket, nem hagyunk menekülni senkit. Csak az állatokat tartottuk meg zsákmányként, és ami még az elfoglalt városokban prédára került.”** Mert az állatok, a termőföld, az ősparkos kórházi- és klinikai ingatlanok, a teljes élelmiszeripar, az oktatásügy, a gyógyszeripar bekebelezése után most már a természetgyógyászatban is felütik fejüket a scyentlogiai sátán-egyház aljas lélekgyilkosai, s már-már maguknak követelik a magyarországi közoktatást is iskolaépületestől, szőröstől-bőröstől. S ehhez a gyalázathoz asszisztál minden ún. „zsidókeresztény” egyház, melyek híveiket egy ilyen gonosz és gyilkos istenkép hálójába terelik. **Mondjuk ki nyíltan: minden, ami Magyarországon nem a magyar népi-nemzeti hagyományra, hanem a zsidó lélekirtó tradíciókra épül, kapcsolatban is áll a nemzetirtással, akár politikai, akár vallási, akár csak kulturális tényekről legyen szó.** Antiszemitizmust és antijúdaizmust nem az kelt, hogy az ember észrevételezi az aknamunkát, aztán véleményt mond az aknamunkásokról, hanem maga az aknamunka nyilvánvaló és leplezetlen szándéka. Fejezzék be, s akkor béke lesz! Ha képtelenek elfogadni a „maradék” emberiséget embertestvérüknek, ha képtelenek beilleszkedni számukra idegen társadalmak, szabad népek által formált társadalmak kereteibe, akkor menjenek Isten hírével haza, ahonnan jöttek. Hazudnak, amikor azt hirdetik, hogy a zsidó nem kisebbség, hanem csupán vallás. A zsidó egy kisebbség, mégpedig nem nemzetbarát kisebbség, s a vallás jelentősége, mivelhogy 80 %-ban ateistákról van szó, eltörlül népiségük definíciója mellett. Maga a zsidó vallás egy politikai istenképre épül, tehát a szó szoros értelmében zsidó *vallásról* nem is lehet beszélni, inkább azonban egy olyan ideológiáról, mely egy sovíniszta és pusztító szándékú, hatalmi vágytól átitatott népi képletet kiszolgáló, szellemtelen és abszo-

lút evilági célok érdekében kitalált istenképet tett uralkodó vezéreszméjének. Ezt a vezéreszmét Saul rabbi „megtérésével” az ő személyén keresztül beleoperálták, erőszakosan beépítették a zsidókeresztény tömegek tudatába, hogy alkalmas időben, mely a jelek szerint ma jött el, egy manipulatív mozdulattal ezeket a tömegeket egyházvezetések által belapátolhassák egy nagyon is evilági, globális hatalom rab-szolgapiacára. Amint megíratott: „*Nyitva lesznek kapuid szüntelen, hogy behozzák hozzád a népek gazdagságát...*” Erről szól, emiatt jött létre a zsidó messi-anizmus, s ez tartja életben ezt az embertelen, vallási képlet mögé rejtett, hatalmi szándékú politikai törekvést, melyet ma zsidó vallásnak, jahweizmusnak, júdaizmusnak stb. nevezünk. Ez lett megspékelve a cionista fasizmus fűszereivel, egy jó adag vallási fanatizmussal, s lassan előáll belőle egy világhatalmi kisebbség korlát-talan uralma, mely az egész világ fölött hatalmat gyakorol. Ha a zsidókeresztény-ség, mely szegről-végről mégiscsak valamiféle kapcsolatban áll a nazír Jézussal, s az Ő tanításával, ebbe az orvhálóba tereli bele magyar népünk tömegeit, az ellenfel fogjuk emelni a szavunkat minden lehetséges fórumon. Túl sok már ma is a veszteség, amit okoztak: rosszszándékú, szabadkőműves főpapjaik utasítására ostoba és műveletlen katolikus papok és protestáns lelkészek tömege prófétálja a zsidó Jé-zust egy mindenre nyitott közösségben: vak vezet világtalant. A magyar keresztény nem ismeri történelmét, hazugságokat fogad el hitigazságnak, nem látja az orra előtti tátongó szakadék veszélyét, s ez a legfőbb baj: a veszélyérzetet verték ki belő-le, hogy könnyen kipusztíthatóvá váljon!

Jgaza van a római katolikus *Bulányi atyának*, aki élete végéhez közeledvén, túl immár a kilencvenen így fogalmaz cikkében: „...*én vállalom, hogy Mar-kion nyomába lépek, s azt mondom, hogy amíg van Ószövetség Jézus táborában, addig naponta tanuljuk az Írásból nemcsak azt, hogy légy jó, hanem azt is, hogy légy tolvaj és rabló és légy tömeggyilkos. ... S akármennyire is lehetetlennek gondolom, hogy leváltjuk az Ószövetséget, s a második olvasmányt, mégis elmondom és leírom ezt, mielőtt meghalok. Talán majd ha fejre áll a multik világa, elkövet-kezik egy jobb kor, amely tudni fogja, hogy bizony nem készítettük az Úr útját, a-míg hangozhat a szentmisében az is, ami Jézus előtti: a tolvajok, a rablók, a tö-meggyilkosok hangja. Amen.*”

Most, hogy az emberi gonoszság történelmi gyökereinek mibenlétét tisztáztuk, még egy nagyon fontos kérdés vetődik fel, amit ennek a fejezetnek a lezárása előtt ki kell merítenünk: hogy tulajdonképpen miben különbözött pl. a *kathar kereszt-nyiség* a *szkíta-magyar táltos kereszténységtől*.

A legfontosabb, hogy amíg pl. a *kathar* vallásban ötvöződött a manicheizmus bogumil ágának tanítása a kora-európai nyugati hagyománnyal, addig a magyarok ez utóbbitól mentesek voltak. A magyar vallási hagyomány egyenes vonalon fejlődött a „szumer”-káldéus, majd a hun-szkíta-pártus mágusi (= mag-ösi) hagyományból, de pl. hiányzott belőle a *kathar* vallásban és a bogumiloknál is helyen-

ként tapasztalható önsanyargatásra való készség, s több volt az engedékenység, mint az említett vallásokban. A magyar táltosi hagyomány a földi életet, a testi létet nem siralomvölgynek, hanem Isten csodálatos teremtésének láttatja, az emberi életet ajándéknak tartja, s távol állott tőle mindenfajta pacifizmus, ami pl. a katharok hitét átszötte. Ami közös volt bennük, az a természetközeli létgondolat, a természetes létigényeknek kívánt megfelelni, s az ember ösztöneinek késztetéseit bizonyos kordában tartva, mégsem tekintette azokat a Sátán alkotásának. Természetes életre törekedett, mely élet Isten tenyerén zajlott. Ahogy hatalmas táltos-festőnk, a „*napút*”, a Fény útjának apostola, Csontváry Koszika Tivadar fogalmazott: a magyar útja a Nagy Pozitívum felé vezet, s hozzá mi vezethetné el őt egyenebb úton, mint az Ő teremtésének ténye: a csodálatos, kozmikus magyar lélek tapasztalata. Zajti Ferenc östörténeti kutató nagyon helyesen fogalmaz, amikor a magyar mitológiával kapcsolatban arról ír, hogy *ez nem hit, nem vallás, hanem „Isten és a Világ tana”*, vagy ahogy bölcseink, Gönczi Tamás fogalmaz: *„Pontosabban a magyar ősvallás a hiten túl egyben kozmikus tan is.”* Szintén ő összegzi a Magyarok Istene fogalom kapcsán ősvallásunk lényegét a következőkben: *„A megbomlott harmónia a sötétség birodalmába vezet. A magyar ősvallás kozmikus tudata szerint a nemzetet a természet organikus ereje élteti, szervezi és tartja fent. Mindent, ami ott fent van az égben, könnyen rögzül lenn az emberi szívben. ... a magyar ősvallásban a legfőbb Istent a Magyarok Istenének nevezik, akkor magától értetődik, hogy ez az Isten elsődlegesen a Magyarok Istene, az ősmagyarság nemzeti feladatainak képviselője, a magyar nép védelmezője, a mélylélektan meghatározása szerint a nemzeti közösség tudatának egyértelmű képviselője. Történetesen, ha ez a Jóisten tud önmaga feminin kiegészítőjéről, égi párjáról, a Boldogasszony-anyáról, akkor itt egy szakrális teljességről van szó. Ha e kettő már megnyitja (megszüli) az utat a „fényes” világmindenség felé, akkor már benn is vagyunk az Élő kozmosz árnyéktalan birodalmában. Ez az a pont, ahol Isten és a természet eggyé válik. Ezt a világképet egyformán fel lehet fogni szakrálisan és racionálisan is, egyszerűen azért, mert a kettő ugyanaz. Ezért kapcsolódik össze az ősmagyarság világa és a természet világa. ... E sajátosan organikus világkép legfőbb jellemzője az Egység, a lentnek és a fentnek az azonosságáról való tudás. Ez az univerzálisan szerves világkép jelenítődik meg a magyar kultúrában, értéktételben, éleslátásban, múltkeresésben. A fenti Kozmosz és a lentli természet legbensőbb arcának a meglátása az a magiszemlélet, az a mágikus világkép, ami a világ héján automatikusan áthatol, és azt az örök állandót keresi, ami elmúlhatatlan és mindennek a mozgatója. ... A Nap az őstűz, a lélek elsődleges emanációjának forrása – az őstudás bolygója, minden világosság anyja-atyja. Olyan élőlény, ami a reinkarnáció szervezőberéjével, őstüze segítségével lelkeket „köpdös” az árnyékvilágba, a karma nagy kerekét forgatva és megvilágítva. Ennek a Fénylő Erőnek a felismeréséhez, továbbadandó örökségének a felismeréséhez az kellett, hogy megszülethessen egy olyan kultúra, ami ugyan teljesen ellentétes azzal az elvvel, amit ma racionalizmusnak neveznek, mégis fő jellemzője egy organikus*

természetmegfigyelés-megismerés: a kozmosz egy élőlény, én benne vagyok, ő bennem van, ha felismerem és elfogadom valóságát. Mivel a kozmosz is Én magam vagyok, figyelnem kell önmagam, hogy tudjam, ki vagyok, és mi ne legyek. Ha haladni akarok, úton kell, hogy legyek. Úton, mégpedig egyszerre ott fent és egyszerre ott lent. A fenti utat, ami ott a kozmoszban leledzik, a magyar mitológia Tejútnak nevezi. Ezt a tejutat egy misztikus élőlényként, Csodaszarvasként képzeljük el. Agancsának ezer ága-boga a világok számtalan útját, testének színe (fekete, vagy sötétbarna) az eget, a rajta levő világos pöttyök a csillagokat jelentetik. ...”

Ennél egyszerűbben és érthetőbben nem lehet leírni azt az ősmagyar vallási sajátosságot, ami egyfajta utóélettel rendelkezett a természetszerető kathar és bogumil vallásokban is, de teljességében csak az ősmagyar kereszténységben látható: a magyar ősvallás nem választotta el egymástól Isten és a Természet tényét, mert ez a szétválasztás a materialista tudománytiszteletnek a szakrális/asztrális világ le- és az anyagi világ túlértékelésével társadalmi és természeti tragédiákba sodorta/sodorja a világot. A magyar ősvallás embere egyszerre volt a kozmosz, azaz az *anyaszarvas* gyermeke, a *Turul*, azaz az Élő Fény, a megragadhatatlan Isten Lelkének gyermeke, s ugyanakkor az anyag-ős, a *Fehér Ló* fia is egyben. Mert a kozmosz fényből kibocsátott anyaga nem három különböző dolog, nem három különböző törvénytár, hanem egy, s mindig egy. Az amputációt a renaissance humanizmusa kezdi el végrehajtani, amivel a világmindenség középpontjába az embert állítja, de igazából a racionalizmus filozófiai irányzata fogja megtenni ezt a műveletet az emberi tudatban, mely ugyan már az ógörög filozófia világában is felbukkan, de majd csak *Descartes* és *Spinoza* elterjedt nézeteinek nyomán borítja el Európa közgondolkodását, s *Kant* és *Hegel* tanítása útján válik az európai történelmi ember elterjedésével világjelenséggé. Ez a mozgalom vezet el aztán a materialista tudományosság egyeduralmához, mely végképp lefejtí az ember tudatában egymásról a „szakrálisat” és a „racionálisat”. Ennek az egykor megélt csodálatos egységnek a helyreállítására, rekonstrukciójára vállalkozunk ma, amikor a magyar ősvallás megélesztésével a Létező Nagy Világ materiális és szellemi tényeit/tényezőit ismét egy csokorba foglaljuk, s a dualisztikus gnoszticizmus ősi világképét, az esszénus tanítás által is oly csodálatosan megfogalmazott „minden egy” elvét hirdetjük meg.

A nyugati hagyománnyal ellentétben a magyar vallásban igen erős volt az Istenanya iránti tisztelet, s emiatt általánosan elterjedt a Mária-tisztelet is. Ünneprendünk egészen más volt, mint a nyugati őshagyományé, bár később még a római egyház is igen sok ősi, magyar ünnepet emelt be a sajátjába. A karácsonyt pl. a nyugati kereszténység egészen a IV. századig nem ünnepli, a magyarok azonban – igaz, teljesen más tartalommal, de – megünnepezték. A sauli kereszténység az *I. Niceai Zsinat* határozataként rendezi be Jézus születésének ünnepét 325-ben a keresztény ünneprendbe. Ennek napját azonban nem Jézus valódi születésnapjára, mely

nagy valószínűség szerint augusztus 11-e, hanem a Római Birodalom vallási kere-teiben is megünnepelt „*Győzedelmes Napisten*” ünnepén, a téli napéjegyenlőség napjára állapítják meg. Ez az ünnep a rómaiakhoz is az egész Európában elterjedt *Mitrász-kultusból* származik át, mely ős-mezopotámiai eredetű Nap-kultusz. Eu-rópa szkíta népei, s így a magyarok is ünneplik azonban ezt az ünnepet már ősidők óta, csak nálunk a *Nap madarának*, a *Szentlélek-Madárnak*, a *Tur-Ul*-nak ünnepe volt. Egészen a legkésőbbi időkig e napon tartották a magyarok a *kerecsensólyom* első röptetésének az ünnepét, mely egyértelműen a Nap-kultusból nőtt ki. Így lesz a *kerecsen* nevéből a *karácsony* szavunk is Jézus születésének megnevezésére használt szó, hiszen Jézus is a Nap-Atya Fiaként, azaz *Fény-Fiú*ként érkezik el minden évben hozzánk azon a naptári napon, amelytől számítva csökken a sötétség és növekszik a fény. Jézus magyar neve tehát Karácsony.

Általában a Mária-, azaz az Istenanya iránti vallásos tisztelet a magyarok ajándé-ka Európa és a nyugati kereszténység számára. Innen származik tehát a már „szu-mer”-korban is meglévő Boldogasszony és leányainak tisztelete, melyek a magyar szent év gerincét adják.

Majd vegyük tehát sorra azokat az ünnepeket, melyek a nyugati egyházban is megvannak, de egyértelműen szkíta-hun-magyar eredettel rendelkez-nek, majd azokat a jeles napjainkat, melyek ugyan nem keltenek vallásos áhítatot, mégis a „szakrális” és mégis a „racionális” egyberakásával egybe tartoznak hiszen a magyar lélek mélyén gyökereznek. Ezzel bizonyítjuk azt a tényt is, hogy Európá-ban egyedülálló módon a magyar történelem meríti ki az „*asztrál-mítikus történe-lem*” fogalmát, melynek lényege, hogy a magyar történelem eseményei mögött mindig ott áll Isten óvó-alkotó-alakító jelenléte, de a magyar ősvallási jelenségek is mind rejtenek ésszerűségi tényezőket, melyek lehetővé teszik számunkra egy olyan istenismeretet, melyre pl. a nyugati kereszténység képtelen szert tenni.

A magyar nemzeti és népi kereszténység ma is él, áthatja a még megmaradt népi vallásosság római katolikus tartalmait, de a mótely már a Habsburg időktől benne van: Ez a mótely eredetét tekintve akkor áll elő a Jézus- vallás történetében, amikor

IX.

Saul rabbi, alias Pál „apostol” belép, azazhogy beletapos a kereszténység életterébe

Az őskereszténység Jézus működésével minden nehézség dacára és hatalmas e-rővel elindul történelmi megváltó útjára. Hogy jól működjön, Istentől az első pün-köskör alászáll az égből a Szent Szellem, hogy lángnyelvek formájában izzásba hozza az ember sokaságának lelkét. Milyen emberről beszél a szent irat? „*Pártu-sok, médek, elamiták*, és akik *Mezopotámiában* laknak, vagy *Júdeában* és *Kap-padóciában*, *Pontuszban* és *Ázsiában*, *Frígiában* és *Pamfíliában*, *Egyiptomban* és *Líbia* vidékén, amely *Ciréné* mellett van, a bevándorolt rómaiak is, zsidók,

prozeliták, krétaiak és arabok..." A teljes Közel-Kelet népi konglomerátuma itt van egy közösség tagjaként: a teljes szkíta-pártus népi kisugárzási kör minden népi eleme jelen van ebben a szentirati kommunikében. No meg néhány prozelita, azaz nemzsidó népiségű, de jahweista vallású elem, valamint arabok is. Csoda-e hát, hogy mind értik az apostolok beszédét? A kérdést hagyjuk most nyitva.

A Lélek megszentelte tömeg aztán hazatér, s mindenütt, a teljes Keleten felütik fejüket az első jézushitű közösségek. Az edesszai Abgár Uszama király és udvartartása amúgy is jó példát biztosít már Jézussal való levelezésének ismeretében arra, hogy a nemzsidó Keleten igenis hatalmas ádventi várakozás volt már Jézus előtt is, melyet Jézus fellépése teljesített be, s arról is tudunk, hogy az anatóliai térség uralkodói Jézus kivégzése után egy, a zsidók elleni katonai szövetségben hadat akarnak indítani a zsidó állam elpusztítására.

A nagy szanhedrinnek torkán akadt a falat. A „**templom**”, vagy ahogy sokáig nevezik: a „**botrány háza**” függőnye kettészakadt, s már csak idő kérdése, hogy leomoljanak falai is. A pusztulás és a bűn következményének előszelei fodrozzák már a Jordán vizét. Ami Jeruzsálemben, a szent Sólyom városában (Uru Solyma) történt, történelmi példa nélkül álló dolog: egy népi kollektíva választott vezetői által istenkáromlással vádolta meg az Istent, s emiatt kivégeztette a testet öltött szeretetet. A nép egyöntetűen üvöltötte: „**Vére rajtunk és fiaikon!**”, s ez így is van. Azóta sem született egyetlen zsidó sem a világban, aki valaha is bocsánatot kért volna Istentől az Istengyermek lemészárlásáért, sőt gyűlölik és elpusztítanák ma is, ha újból eljönne köznénk.

Vége-hossza nincs ma sem az ószövetségi mocskolódásnak, ami Jézus és Mária, az Istenanya személyét illeti. Vére rajtuk és fiaikon szárad át az egész emberi történelmen. Próbálna meg egy keresztény nyilvánosság előtt abban a hangnemben beszélni Mózesről, Ábrahámról, Izsákról vagy Jákóbról, Dávidról, vagy a többi sivatagi álszentek valamelyikéről, ahogy ők beszélnek Jézusról és édesanyjáról, máris megindulna a jajgató vonytás, a gyalázkodó átkozódás, fenyegetőzés és egetverő ájvékolás.

Jézus kivégzésével tehát végetért a rövid életű „szentföldi” zsidó történelem, s a teljes világ szélére-hosszára szélesednek ki az események. Ezeket az eseményeket azonban elő kellett készíteni. Történelmi előzményeket

Ez a kora-középkori németföldi kódex Jézust ábrázolja, amint zászlós keresztjének hatalmával kiszabadítja Ádámot és Évát a pokol tornácáról. Kezein és lábain jól láthatóak a **párducfoltok**, amik jelképesen őt Nimrudhoz, a földkerekség első királyához kötik. A talmudista irodalomban nemegyszer nevezik Jézust „Rabbi ben Panther”-nek, azaz Párducfi rabbinak.

Ki fiának ismerte Őt tehát az a középkori nyugati hagyomány, amely ezt a rajzot készítette róla?

kellett biztosítani ahhoz, hogy a Jézus által is megjövendőlt jeruzsálemi katasztrófa, a város pusztulása után a város határai a Föld bolygó méreteire táguljanak ki. Ennek a folyamatnak első lépése volt, hogy a zsidó vezetés elhatározta, római hódítói ellen indít hódító hadjáratot, s a nazír Jézus mozgalmában meglátták a Róma falainak lerontására legalkalmasabb faltörő kos lehetőségét. Semmi mást nem kellett tenni, minthogy e mozgalmat ideológiájában a zsidó istenkép vérontásokra ösztökélő sajátosságaihoz kellett alakítani, hiszen a szelíd jézusi tan eredeti formájában nem volt elég harcias. Ehhez azonban a mozgalom központját olyan messzire kellett vinni a gyökerektől, amilyen messzire csak lehetett. Így került ez a koordinátpont a birodalmi központba, Rómába. Ehhez a munkához kiválasztották azt a legvadabb Jézus-gyűlölő rabbit, aki a nagytanács farizeus szárnyához tartozott, s aki személyében hordozta a zsidó óhagyomány minden elemét, de Róma teljes jogú polgára is volt egyben. Ez pedig nem volt más, mint rabbi Saul, aki kivégeztette az első Jézust követő diakonust, Istvánt. István a Júdás öngyilkossága után megtürelt helyet volt hivatva betölteni az autentikus apostolság várományosaként. Saul elfogatta őt és megköveztette a város falain kívül, majd *elvette köpenyét, s a saját vállaira terítette*. Ez annyit jelent, hogy szimbolikusan magára akarta venni István eljövendő apostolságát. Ha úgy tetszik, az istvánságon át az apostolságot akarta elorozni. Ez azonban csak ideig-óráig sikerült, igaz, ez a hosszú óra egy évezredig tartott. Sokára azonban eljött az idő, amikor egy Jézus ágából származó királyi család tagjaként megszületik majd a Kárpáti Hazában az az uralkodó, aki édesapja után másodikként (Géza királyt is Istvánnak keresztelték), amolyan nyomatékosító erővel *visszaveszi Saultól az istvánságot*, s megalapítja az Isten Földi Birodalmát a Szent Magyar Királyság formájában. Ekkor áll majd helyre, ezer év elteltével a *János Jelenéseiben* is megjövendőlt az a torz forma, melyet a Saul rabbi által alapított nyugati kereszténység hordozott a világban. Ezért vállalja Vajk az István nevet, hisz tudja és érzi küldetésének súlyát: a történelmi helyreigazítást.

Saul rabbi mindkét kötődését megbízatása, mozgalma hasznára éli meg. Ha Jézus tanait ferdíti el éppen, akkor ő a zsidó óhagyomány képviselője, s nyíltan hangoztatja, hogy ő farizeus és rabbi, a nagytanács tagja, aki jobban érti Jézust, a zsidó messiást, mint Jézus személyes, ám nemzsidó tanítványai. Ha úgy alakul, hogy a zsidók haragszanak meg rá, akkor először szintén tanácstaggi mivoltára emlékeztet, majd a római polgár jogai alapján hagyja magát megvédeni a Római Birodalom hadseregének egyik parancsnoka által, aki kimenti őt Júdeából, s magával viszi a Birodalom központjába, Rómába. Saul-Pál kettős ügynökként működik, s precízen elvégzi mindkét megbízójának utasításait. Ha a zsidók tudták volna, hogy a rómaiaknak is dolgozik, megölték volna. Ha a rómaiak tudták volna, hogy a zsidó nagytanács megbízásából is működik, szintén megölték volna. Saul-Pál azonban mindenekelőtt és mindenek fölött zsidó volt, s ezért elsősorban annak a feladatnak felelt meg, hogy a zsidó nagytanács főpapjai előtt is nyilvánvalóan föltámadt Jézust, kinek lelki mozgalma hihetetlen mértékben terjedt, s akiről nyilvánvaló volt, hogy Isten Fia, de mégsem azonos a zsidók várva várt messiásával, mégiscsak el-

zsidósítsa, s tegye zsidó messiásnak. Ő maga a rómaiakhoz írott levelében így fogalmazza meg identitását: „*Azt kérдем tehát: elvetette Isten az ő népét? Szó sincs róla! Hiszen én is izraelita vagyok, Ábrahám utódai közül, Benjámintörzsből. Az Isten nem vetette el az ő népét, amelyet előbb kiválasztott.*” Ez pontosan annyit jelent, hogy állítólagos megtérése után is élete fő szerepét abban látja, hogy a zsidóságot, s ennek népiségével vallását is ő reprezentálja a nagyvilágban. De lehet-e a zsidó népet úgy reprezentálni, hogy a zsidók által szadista módon meggyilkolt Jézus tanait is hirdetjük egyidőben? No, itt van minden ellentmondásnak a gyökere, melyekkel a zsidókereszténység nem tud mit kezdeni, s ezért szőnyeg alá söpri a problémákat: egyszerűen nem beszél róluk.

Ezt a munkát mint zsidó nem teljesíthette volna, mert Jézust magát is istenkáromlás miatt feszítették meg. Ehhez volt szüksége egyrészt a római polgárojra, másrészt pedig az ún. „pálfordulás”-ra. Ezt a fordulást azonban az eredeti apostolok éppúgy nem fogadták el soha, mint ahogy a keleti, szkíta őskereszténység sem fogadta el. Ezért kellett Pálnak folyamatosan védekezni és érvelnie apostolsága mellett a szövegben rejtőző szarkazmussal: „*Mert nem merjük magunkat azokhoz hasonlítani, akik magukat ajánlják.*” (2. korinthusi levél 10. 12.) „*Mert ha valaki odamegy hozzátok, és más Jézust hirdet, nem akit mi hirdetünk, vagy más lelket fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy más evangéliumot hirdet, nem amelyet elfogadtatok, azt szépen eltűritek. Pedig úgy gondolom, hogy nem vagyok alábbvaló a legfőbb apostoloknál.*” (2. korinthusi levél 11. 5.) stb. stb. Pál tehát nyíltan ellene szegül a választott apostolok, s különösen Péter tanításának, s azt bizonygatja, hogy az egyedül igaz örömhír az, amit ő maga hirdet.

Amikor tanít, így beszél: „*Akinek hatalma van, hogy megerősítsen titeket az én evangéliumom és a Jézus Krisztusról szóló üzenet szerint, ... azé az egyedül bölcs Istené a dicsőség, a Jézus Krisztus által örökkön-örökké. Ámen.*”

Milyen evangéliumról van itt szó? Hát nem Jézus tanításáról, hanem Páléről. Saul-Pál a saját evangéliumát hirdeti, melynek csak csekély része „*a Jézus Krisztusról szóló üzenet*”, mert Jézus evangéliumát nem ismeri, s nem is ismerheti, hiszen Jézust soha nem látta, nem hallotta, s megbízása sem Tőle ered. Apostol-e tehát Pál, vagy valami más?

X.

Népi ünneprendünk tanításai

Papp Gábor művészettörténész: „*A tettesek azt hiszik, hogy egy fontos szellemi áramlatot csak úgy ki lehet radírozni az emberiség közös múltjából. Pedig az újra és újra megelevenedik, mert fontos nekünk, mert nélküle hiányos és torz a világ működéséről alkotott képünk.*”

A magyar néprajzi kutatások immár feltárták népi ünneprendünk csodálatos ha-

gyományait. Ezen a téren nincs nagyon mit kutatnunk, hiszen folkloristáink jóvoltából ez a terület szinte teljes egészében feldolgozásra került, s nagyon kevés immár a fehér folt, melyet élő anyaggal kellene kitöltenünk. *Andrásfalvy Bertalan, Diószegi Vilmos, Hermann Ottó, Kallós Zoltán, Vikár Béla* munkássága mások mellett tökéletes térképét adja a magyar népi kincsnek, de ők pusztán gyűjtői és feldolgozói ennek a mérhetetlen anyagnak. Aki ezt az anyagot a magyar lélek építésére legmélyebben értelmezni is képes, ő *Molnár V. József*, minden idők legnagyobb, magyar néprajztudósa. Kiemelkedő érdemei közé tartozik sok más mellett, hogy a magyar néprajzi kincset nem tájegységenként elszigetelve látja, hanem a teljes egészet tekinti, s hogy ebből a teljességet célul tűző látásmódból szemlélve kincslünkben meglátta a magyar emberrel veleszületett őstudás globális egészét, a lelket, amely a magyar testet élteni. Óvodáskorú gyermekek rajzainak megfigyelésén keresztül ráébredt, hogy a magyar ember genetikailag örökli azt az őstudást, mely valaha az egyetemes embert hatalmassá tette, és kiemelte az állatvilágból, s istengyermekségének magaslatára helyezte. Az emberiség ősi motívumai, a barlangrajzok némelykor több tízezer éves ábrázolásai visszaköszönnek a kisgyermek rajzain, ki életének első 6-8 éves koráig bejárja az ős-emberiség lelki fejlődésének grádicseit, a teremtés során kialakulóban levő világegyetem káoszától a fény – saját maga – megszületésén keresztül egészen az Alkotó Isten szereteteli rendjének létrejöttéig. Ahogy Molnár V. mindig hangsúlyozza – a gyermek Isten íródeákjaként feljegyzi a teremtés hatalmas titkait, melyek számára még olyan egyértelmű realitásai a világnak. Hanyatláskori életünk depresszív korszakában visszaléphetünk tehát ennek a tudásnak a segítségével abba a rendbe, amit Isten eredetileg elképzelt a számunkra. Miből állott ez a rend, s mire oktat minket a magyar néprajzi kincs?

1. Az ember tudta, hogy ő Isten *teremtőménye*, s egyben *társa* is a teremtésben. Ez a csodálatos viszony hűségre és istenszeretetre kötelezte őt minden időben, ami viszont testi és lelki egészségének alapvetésévé vált.

2. Ez a társiság *felelősséggel* töltötte el, s ez a felelősség hatotta át gondolatait, szavait, cselekedeteit.

3. Főként a nagyvárosi ember számára válik egyre nyilvánvalóbbá, hogy a száz-
ezres-millió nagyságrendű embercsoportok alkalmatlanok az egyén boldogítására. Így az ember egyre inkább vágyik vissza a *kis közösségek*, a falu, a kisváros, a tanyavilág meleg ölelésébe. Az ember ugyanis csak ezekben képes individuumként is hasznossá válni, s elszigetelődés nélkül, elégedettségben, boldogságban élni. S ami ebből egyenesen következik:

4. A természet közelsége voltaképpen Isten közelsége. Amint Tamás apokrif evangéliuma fogalmaz: „*Jézus mondta: Ha azt mondják, akik előttetek járnak: 'Íme, a királyság az égben van', akkor a madarak meg fognak előzni titeket az égben. Ha azt mondják nektek, hogy a tengerben van, akkor a halak fognak megelőzni titeket. Ám a királyság bennetek és kívületek van. Ha megismeritek magatokat, akkor megismertettek és felismeritek, hogy az Élő Atyának fiai vagy-*

tok. De ha nem ismeritek meg magatokat, akkor szegénységben lesztek, s ti magatok lesztek a szegénység.” Ami bennem van, az az én természetem, s ami rajtam kívül, az pedig a nagytermészet világa.

Isten Országa ugyanis nem a természet egy-egy részében, sem köházakban lakozik, hanem a természet teljességében. Isten Országa nem a részére hullott tudásban, azaz a tudományágak sokaságában lakik, hanem az **önismeret** vezet el hozzá. Mivel Isten az embert saját tükröképévé teremtette, lelki tükrébe tekintve az ember Istent magát szemléli. Az ősi hun-gár kifejezés, az **EM-BAR**, az eredeti, teremtesen kívüli létezőnek, Istennek az **ÉN-PÁR**-ja, vagy ahogy ma mondanák: **önnön-párja**. Ebbe a tükröképbe mint termékeny földbe vetette el az Isten a saját **MAG**-ját, ezért használjuk ezt a kifejezést is: „**önnön-mag-a**”, hisz az Isten ennek tartalmaért teremtette az embert. Amikor az emberi archetípus saját arcát meglátta a víztükrökben, s rácsudálkozott vonásainak szépségeire, azaz felismerte benne Isten vonásait, nem tudta még, hogy saját magát látja. Ezért kiáltott fel így, ezzel nevet adva magamagának is: „**AD-AM**”, azaz **Atyám!** A kimondott emberi szó pedig névvé vált Isten akaratából. Ha tehát magadba mélyedsz és meglátod lényed igazi arcát, Istent látod meg abban a formában, amilyennek eredetileg elképzelt téged. Ha traumáid, komplexusaid, élettörténeted során keletkezett sebeid, elhajlásaid, berögzöttségeid, emlékeid sokasága lemálik rólad, akkor tükrödből Isten fiatal, mosolygós, örök arca tekint rád szeretettel: a Teremtő teremtményére néz, kit szeretetből alkotott az idők kezdetének kezdetén. Imádsággal, elmélyüléssel, a csendbe helyeződés relaxációjával megtisztíthatod magadat minden lerakódástól, s akkor csillogni fogsz, mint az arany a Nap fényében. Ha az ember vissza képes helyeződni ebbe az ősi és idillikus egységbe, akkor maga is annak részévé válik, amellyel Isten benne is meg képes nyilvánulni, azaz visszatér a paradicsomkert állapotába. Ha nem, akkor az ember szegénnyé válik, illetve maga lesz a szegénység.

A természetben otthonosan mozgó ember tudása nem lexikális tudás, hanem a megfigyelők és rendszerezők *bölcsessége*, amíg a természetből kiszakadt ember tudása pusztá *okoskodás*. Ilyen okoskodás, halott gondolatok csűrése-csavarása az egyházi teológia, de minden *logia* és *szófia* is, mely szellemi tévutakon haladva igyekszik megmagyarázni a megragadhatatlant. A tudás nem megtanulható, mert végtelenül hatalmas és mély, s így vagy születetten a miénk, vagy egyáltalán nem a miénk. A végtelent csak ajándékba lehet kapni, megszerezni, meghódítani soha nem sikerülhet senkinek.

Nekünk, magyaroknak a tudás születésünktől fogva a birtokunk.

A tudás tulajdonképpen mindenkié, minden egyes emberé, de a népek sokaságának történelme úgy alakult, hogy vagy eredendően hiányzott belőlük a magyarra jellemző, a világ megélt, látott, megtapasztalt jelenségeinek lényegét látó, elemi szinkretizáló képesség, vagy valahol útközben maradt el mellőlük, s **nyelvük sem segítette őket a megértésben, míg a magyar nyelv maga a megértés, a titkok titkának kulcsa.** Az iskolai környezet, a „tudományos” tanulmányok, a materialista iskolaszerűség, az ateista tanárok azok, kik/mik elfeledtetik velünk a magunkkal

hozottat és az ajándékba kapottat, s helyébe olyasmint tömködnek, ami használhatatlan, emészthetetlen és semmi jelentősége nincsen. Ezért le kell ülnünk, s el kell gondolkoznunk afelől, hogy mi bennünk az eredendő, s mi a ráakódás. Ahogy Mani apostol egyik legújabbkori követője, **Jakob Böhme** fogalmazott: „*Az Isten az embert saját hasonlatosságára teremtette. Tegyen az ember bármit is, az a legfontosabb, hogy állapotán mindig elgondolkozzék, s kérdezze meg magától, hogy kicsoda ő és honnan ered a jó és a gonosz. A neki adott értelmi képességgel ismerje fel, és ténylegesen alkalmazza is a testi-lelki gyógyírt, tudakozódván, miként válik alkalmassá, hogy megnyílják megmentése üdve előtt: Akkor megismeri majd teremtetőjét és megnyilatkoznak előtte az isteni csodák misztériumai.*” A lera-kódások alól ki kell fejtenünk az *eredendőt*, s személyünkben éppúgy mint nemzetünkben csillogni fogunk, mint az arany.

XI.

A magyarság ősi ünneprendjének tengelye a Mária-tisztelet

Ünnepeink rendje egy csodálatos tengelyen nyugszik. Őseink hagyományában a szent kozmikus magyar évet át- és átszővi az ősi Istenanya tisztelete. Ennek a csodálatos Égi Anyának főünnep **Nagyboldogasszony** napja, mely augusztus 15-én, Oroszlán havának kellős közepén, az év delelőpontján áll. Ő az ősi *In-anna*, az *Én-Any*a, aki gyermekeit védi és óvja. Ő *Dingir-Il-Ama*, akinek állandó jelzője a „*Din-gir*”, azaz *Tündér* isteni személyére vonatkozó jelző, az „*Il*” élelmet és életet is jelent egyben, s az „*Ama*” átható édesanyát jelez. Neve eszerint mai értelmezésben *élelem-*, vagy *életadó Istenanyát* jelent. Ennek az édesanyának leányai voltak, kiknek ünnepei csak a magyar ünneprendben vannak jelen. Ezek időrendben a következők:

1. **Gyertyaszentelő Boldogasszony** ünnepe február 2-ára esik. Molnár V. József kutatásai szerint a néphitben ez a nap a „*fák ébredésének napja*”. Ez a természet első fényjelensége az év folyamán, mert az élet nedvei megindulnak a növényzetben, megindul a fotoszintézis, azaz újra teremtdődik az élet. Ez a nap a kezdet, amikor az egyházban gyertyát szentelnek, hogy a sötétségben kigyulladjon az első fényesség a család asztalán is. Amint a természet hatalmas házában, úgy a magyar ember lelkében és családjában is, odabent. Ezen a napon megindul a fény megéledésének folyamata, a csírázás, a növekedés, a sarjadás szent ünnepi rendje. Ez tehát az az Istenanyához kötődő első jeles nap, melyet a magyarnak megfelelő szerrel meg is kell ülnie. Ez természetesen csak a természet lágy ölén képzelhető el, ahol Molnár V. elmondása szerint fülünkkel is hallhatjuk, ahogy recsegéssel-pattogással megindul a fákban a nedvkeringés, s recsegve-ropogva megélednek a természet óriásai. A gyertyaszentelés tulajdonképpen a tűz, valamint a Nap tiszteletére vezethető vissza. Ilyenkor gyűjtötták meg valamikor a táltosok azt a szent tüzet,

melynek egész évben lobognia kellett. A pártus falvakban és városokban folyamatosan égett a szent tűz, s a papok fátyollal léphettek csak be a tűz-szentélybe, hogy be ne szennyezzék azt leheletükkkel. A perzsák szent városában, melyet az iszlám elterjedésével *Takht-el Szolejman* néven neveztek el, szintén égett ez a tűz, mely csak a király halálakor aludhatott ki rövid időre. A szaszanidák uralma alatt vált a szent tűz legfőbb áldozati helyévé a zoroasztrista tüztisztelet eme szent helye. A magyarság szintetizáló kultúrájában benne foglaltatik a Közel-Keletnek ez a szent hagyománya is, igaz, nem Zarathusztra eszméinek felfogásában, hanem egy sokkal ősibb kultusz, az első évezredben Európa nagy területén is széles körben elterjedt Mithra-kultusból eredően. *Mithra* a „*Sol Invectus*”, a „*Győzedelmes Napisten*”, aki a természet ébredésében maga is újjászületik minden esztendőben. Erre az ősi kultuszra utal vissza tehát a gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe is. Ez Mária tisztulásának napja, a görög *Hypapantè*. Kozmikus értelemben ez a lélek új étellel telítődésének ünnepe, a feltámadó élet útjának kezdeti lépése.

Ez az ünnep azonban átvitt értelemben a magyar nemzeti megéledés ünnepnapja is, amikor az ember ráébredhet közösségi létének értékeire, hiszen a magyar ember a saját individuális életét, de a magyar életet is egy hatalmas, kozmikus fa, a Világfa képében képzelel el és ábrázolja. Ekkor gondolhatunk a magyar történelem ősi idejére is, amikor a magyar élet keletkezett. Így ez az ünnepnap a megszentelt magyar emlékezet napja is lehet, amikor a Világfa, a magyar élet fája még mag állapotban nyugodott a Földanya ölében.

2. Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepét márciusban, *Böjtmás havának 25. napján* ünnepeljük. Ez a szeplőtelen fogantatás napja, de a természetben élő ember ekkor oltja, szemezi be a gyümölcsfákat is. Molnár V. József szerint ezen a napon hazatérnek az énekes madarak, s Budaörsön nyitott istállóajtóval fogadják a gazdák az érkező fecskéket, hogy legyen hol szállást építeniük. Jézus fogantatásának napja a termékenység napja egyben. Ekkor ölt testi formát a földön Isten Fénye, mely *Gyertyaszentelőkor* még csak ígéret volt. Ekkor kezdi meg testi útját közöttünk az Isten, az emberi sorsba lépő Teremtő is. Jézus mag-sorsának felvállalása az anyaméh termőtalajában Isten földi sorsba lépésének ünnepét jelzi.

A magyar történelmi időre szűkítve ez a többszörös hazatéréseink idejére utal, amikor a vándorló magyar sors atillai-árpádi ágacskái végre beoltattak a Kárpáti Haza ősfájába, ahonnan a magyar magokat valaha szétszórta a küldetés szele a nagyvilágba.

3. Július 2-án ünnepli a magyar ember Sárlos Boldogasszony ünnepét. Ez a keresztény hitben *Mária látogatása Erzsébetnél*, de gyökerei a többihez hasonlóan sokkal mélyebbre nyúlnak vissza. Ez tulajdonképpen az aratás kezdetének az ünnepe. Erre utal a „*sarlós*” jelző. Jegyzi azt is, hogy a világ a teremtés során eljut a delőpontra, ahol elkezdődik a *betakarítás* ideje, s ez emberi értelemben a Világ Világosságának másodszori eljövételére utal. Őseink első adventjére emlékezéssel kezdődik el a magyar szakrális év négy héttel karácsony előtt. Most azonban az ember a *második advent* idejében él, amikor teljessé válik az ítélet a világban. Gon-

doljunk csak arra, Jézus hányszor veszi kölcsön az arató ember életének fogalomtárát, amikor tanít. „*Megérett már a termés az aratásra*” - utal az idők teljesedésének közeledtére, s az „*aratás Urá*”-ról beszél, amikor a Teremtő Atyáról szól stb. Igen, ez az ünnep arra figyelmeztet, hogy közel a számadás ideje, s megérteti velünk, hogy ennek a várakozásnak a jegyében kell életünket megszerveznünk és berendeznünk. Mert a számadás, a betakarítás elközelgett. Ide értendők Jézusnak azok a figyelmeztető szavai is, hogy a konkolyt a búzával együtt kell hagyni felnőni, s az aratás után majd szétválogatják azt az aratómunkások, kik mögött az angyalokat kell értenünk. Arra tanít bennünket, hogy habár a Nap most a delelőn áll, a boldog nyár kitelt, mégis magunkba kell szállnunk, mert sorsunk a gabona sorsa, melyet learatnak, aztán nemük szerint szétválogatnak majd az Ítélet munkásai.

A magyar aratómunkások a sarló ünnepén mutogatták meg a gyerekeknek a búzaszemet, melyen Jézus arcát vélték fölfedezni. Ez azt jelenti, hogy az embernek is Jézus arcát kell hordoznia magán, másképp nem válhat élete termő gabonává, s amely élet nem búza, az bizony konkoly. A magyar nemzet nemcsak Jézus arcát, hanem Jézus sorsát is magára vette, amikor elfogadta az isteni elhívást. Ezzel a mai napra elért a jézusi sorsnak ama fázisába, amikor a Jézus-arcú búza-mag visszakerül a földbe, szelleme „*szálla alá poklokra*”. S onnan felmerülve elhozza a szabadítást és a Szabadítót is egyben a világ nemzeteinek. Ez a történelmi sorspont II. Lajos magyar király sorsteljesítésében jelöli a magyar sors jézusi szenvedéstörténetbe lépését. Ekkor emlékezhetünk a törökkel folytatott harcokban elesett magyar harcosokra, kiknek véráldozata nélkül sosem léphetnének be a megújuló magyar paradicsomkertbe, ahová készülünk.

4. Július 16-a a **Kármelhegyi Boldogasszony** ünnepe a római egyházi hagyományban. Ennek az ünnepnek nincsenek magyar vonatkozásai, s ez a Boldogasszony nem jelenik meg a római kereszténység előtti magyar népi tradícióban sem. Nehéz összefüggést találni a bibliai *Kármel hegy* és Mária alakja között, melyhez *Illés* próféta neve és alakja kötődik, s csupán egy XIII. századi római pap, *Stock Simon* Mária-látomása alapján került bele a szentévi Boldogasszony-ünnepek körébe. Ünneplése magyar földön nem ajánlott, mert a magyar léleknek nem mond semmit.

5. Július vége, s maga augusztus, a magyar ünnepkörben **Kisasszony** hava. 5-én ünnepli az egyház **Havi Boldogasszony** ünnepét, mely az előzőhöz hasonlóan nem sokat mond nekünk, magyaroknak, hisz nem kötődik hozzá magyar népi hagyomány. Július 26-a azonban nagy ünnepünk. Ez a nap **Anna, Mária édesanyjának** napja.

Sokan azt gondolják, hogy Mária véletlenszerűen, illetve Gellért római püspök közbenjárása eredményeként olvadt egybe a Boldogasszony tisztelettel. Ez azonban nem igaz, hiszen az Árpád-korból, még az állítólagos „római térítés” előtti időkből származnak azok az ereklyetartós, ma múzeumok mélyén dugdosott mell-keresztek, melyeknek egyik felén Jézus látható széttárt karokkal és átszögezetlen kezekkel és lábakkal, a másik oldalon viszont Mária alakja áll ugyanilyen pózban,

s mindkettejük kezei apostolok fején nyugszanak.

Ennek az ábrázolásnak felel meg *II. János Pál pápa* 2005-ös nyilatkozata, miszerint Mária nem csupán istenanya, hanem egyben *társmegváltó* is Jézus mellett. Mária személyében az ősi magyar táltos-kultusz a *Nagyboldogasszony*, egyes kutatók szerint a *Kisasszony* inkarnációját fedezte fel. A jézusi mágus-táltos vallás ugyanis az európai kora-kereszténységhez hasonlóan hitt a lélekvándorlásban. A római kereszténység létrejötte után a reinkarnáció hitének nyomait csak az V. században irtják ki szorgos papi kezek a „szent iratok”-ból. Az ősi magyar táltos vallás azonban **Mani** apostol szinkretizáló igyekezete nyomán magába olvasztotta annak a *Buddhának* a tanítását is, aki szkíta származású volt, s akinek teljes könyvtárát Mani örökölte meg. **Buddha** azonban a hagyomány szerint „könyvtárát”, azaz teljes tudástárát *Szkíthianosztól* kapta, azaz a szkíta ősbölcsességből vette át, így tanítása tulajdonképpen sok ponton kapcsolódik a szkíta *manicheizmus*, s ezen keresztül az ősi magyar kereszténység tanításához is. Magán a *Magyar Szent Koronán* is fellelhetőek a budaizmus (buddhizmus) ábrázolásbeli nyomai, mint pl. az apostolok fején levő kidudorodások, melyek a bölcsességet jelzik, s a Buda szobrain mindenütt ábrázolják is ezt a jelképet. Nem véletlen az sem, hogy *Galeotto Marzio*, Mátyás udvarának híres talján vendége papírra vethette, hogy *Buda* település neve annak a *Budának* a nevéből ered, aki Kr.e. a VI. században terjesztette tanait India északi részén. Ő egészen pontosan 588 májusában született *Kapilavasztuban*, s a *Szákja* szkíta törzs királyának, *Szuddhódama* királynak első feleségétől, *Maya*-tól született hercegi gyermeke volt. Így amennyiben tanait a testileg szintén szkíta Jézus tanaival összevetjük, láthatjuk, hogy ez a kompiláció egyáltalán nem életidegen dolog. Itt kell megjegyeznünk, hogy a lélekvándorlás, a *reinkarnáció* tanítását a keresztény elgondolások közül csak az V. században irtják ki a többségükben zsidó „egyházatyák”. Mi azt gondoljuk, hogy a Teremtő Isten hatalma végtelen, s számára minden lehetséges. Így bizonyos esetekben elgondolható a reinkarnáció megléte is, más esetekben ez nem feltétlenül van így. Isten ugyanis nem egyházi dogmák alapján, hanem személyre szabottan alakítja ki az egyes emberhez való viszonyát, kit Ő saját képének látva lát el a végtelen lehetőségek tárházából hol ezzel, hol azzal az ajándékkal. Isten tevékenységét csak egyes ember alkotta közösségek szeretik pusztán egy olyan formára redukálva láttatni, ami beszűkült elképzeléseiknek a leginkább megfelel.

Mária alakja tehát ősi hitünk szerint Isten akaratából való földre születése az Életadó Égi Anyának, kinek emberi természetbe lépven földi édesanyával is rendelkeznie kellett. Annával, az anyával való ünnepköri viszonya logikusan az anya és a leány viszonya, mely ünnepkörünkben a *Nagyboldogasszony* és a *Kisasszony* anya-lány kapcsolatában realizálódik. Mária tehát leányságában a *Kisasszony*, mely szerepkörben *Anna* a *Nagyboldogasszony*, de *Anna* szerepe örökletesen átvődik Máriára, amikor Mária maga is anyává válik, s kisasszonysága halványul, *nagyboldogasszonyi* vonásai pedig a Fény-Fiú megszületésével fölerősödnek. Így jutunk el a kisasszonyság szerepkörén át a magyar vallás ünnepkörének egyik legnagyobb ün-

6. Augusztus 15-e, Nagyboldogasszony ünnepe. Ez a nap Mária mennybevételének napja. Amikor Szent István királyunk a Boldogasszonynak ajánlotta koronáját, ezzel egyben koronájának országait is neki ajánlotta föl. Feltehetjük a kérdést, hogy miért pont Mária volt a magyar népi hit tiszteletének központi alakja, miért

[illegible]

A német történelmi térképen a „Partherreich” (Pártus Birodalom) észak-nyugati részén jól látható az Adiabene-hercegség elhelyezkedése. Ennek a hercegségnek az arszakida eredetű uralkodói házából született Jézus édesanyja, Mária.

Máriáról elnevezett ősi magyar településeink sokasága – *Máriapócs, Máriagyűd, Máriabesnyő, Máriacsalád, Máriakálnok, Máriakéménd, Máriamakk, Márianosztra, Máriaradna, Máriakönyve* (Vodica) stb. – azt jelzik, hogy a magyar ember lelkének közepén mindig az Ő csodálatos anyai alakja állott, s a magukra hagyott, archaikus csángók a feljegyzések szerint Istenhez nem is imádkoznak, csak Máriához, kit ők szintén ősi istenasszonyunkkal azonosítanak a Babba néven keresztül. Életüket át- és átszövi a Mária iránti hála és szeretet, s ez szenteli meg mindennapjaikat, s ad értelmet szenvedésnek és örömmek egyaránt. Nem véletlen, hogy amikor a Sátán majma, ez a Gyurcsány nevű gazember a magyarságot arcul akarja üt-

ni, így beszél: „*Úgy néz ki, hogy Mária magára hagyta a magyarokat. ...*” Ez a földhözragadt, degenerált lumpenproletár nem fog kegyelmet kapni Mária szent népétől.

XII.

A táltos

„Irtsd a gonoszt, a jót neveld, véd!
Szent célon függjön szíved, elméd!
Gyógyítsd mély sebét fajodnak,
Küzdj, - törj, - áldozz, s követni fognak!”

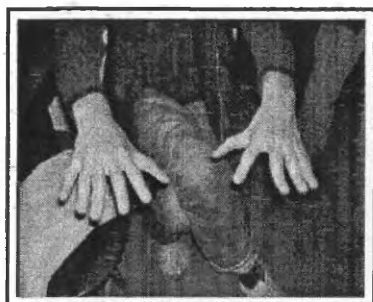
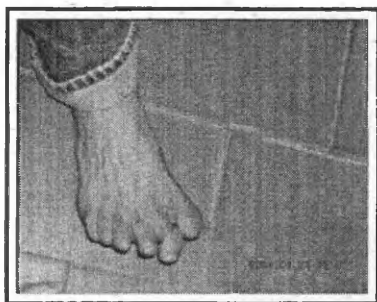
Tompa Mihály

Vallásunk legmagasabb beavatáson átesett papját nevezik táltosnak. Ezt a szent embert nem iskolázzák ki magas tudású professzorok, nem képezik ki könyvtártermek plafonig érő polcainak titokzatos csendjében, s nem avatják fel ünnepélyes orgonaszó mellett egy fényes, harangzúgásos, napfényes délelőttön. Miért? Mert amit tud, azt rajta kívül senki sem tudja, amit érez, azt Isten érezteti vele, s amit tesz, azért nem ő a felelős. Mert azt a hatalmat, amit beavatásakor kap, csak űde szellővel átszellőztetett csaltőkban, árnyas, nagy fák fedte titkos helyeken, mély, sötét vizek partjának védett csaltíjában, magas hegyek erdővel övezett pili-sén lehet elsuttogni. Ő nem rángatja le Istent az egykori zsidó véres áldozatot szimbolikusan minden nap megismétlő kultusz keretében az áldozati oltárra, maga mellé, hanem Isten erejével ő maga emelkedik föl Őhozzá, hogy maga verejtséke árán hozza le onnan a jót. Nem repül, nem utazik, hanem áldozatot hoz azokért, akik a segítségért folyamodtak. Mert, ahogy Molnár V. József fogalmaz, eredendően tudja, hogy Isten nem az ő kutyája, hogy oda rángassa, ahová csak akarja.

Ez a kiválasztott Isten szent embere, ezért Isten Fiához hasonlóan nem tartozik semmiféle rendnek, semmiféle állam- és egyházjogilag bejegyzett organizációnak kötelékébe, csak és egyedül Isten kozmikus rendjébe. Nem áll rajta felül semmilyen emberi-politikai-társadalmi-egyházi hierarchia, csak Isten áradó, atyai szeretete, mely körbefogja és vezérli őt. Nem forgat szertartáskönyvet, ha szert tesz, mert a szer Isten ereje, ami általa árad ki a közösségre.

A táltos, s ezt vitát nem tűrő erővel kell kijelenteni: Jézusban hívő, Jézust követő, keresztény ember. Keresztény, de semmi köze sem a zsidó-katolicizmushoz, sem a még sokkalta zsidóbb alapú protestantizmushoz, sem semmiféle keleti zsidó-orthodoxiához. Nem zoroasztrianus és nem manicheus, nem buddhista és nem a Tao arany útját követi, nincs prófétája, akinek nyomában járhatna, mint a moszlimok, és nem tartozik voltaképpen semmiféle szervezett vallás kereteibe. Hogyan lehetséges ez? Hát úgy, hogy ő fölötte áll minden, Istent egy-egy tanítás, ideológia, vallási szervezet kereteibe beszorítani igyekvő iskolának, szervezetnek, hierarchiá-

nak. Közvetlen fölöttese maga az Isten, kinek sugallatai és ereje kísérik és irányítják útjain, s kitől ezekhez az útbaigazítást kapja, egyenes úton, közvetlenül. Nem tanult semmit iskolászerűen, de többet tud a világ minden tudományánál, mert Istent tudja, vagy inkább „bíra” bensejében. Tisztán és szabadon látja a Teremtés és Isten létének tényeit, mely képbe nem rondítanak bele filozófiák és teológiai okoskodások, mert Isten fölötté áll ezeknek. Hagyományának lényege semmiféle összeköttetésben nem áll semmiféle zsidó szentiratokkal. Szent iratai mégis vannak.

A táltos jellegzetessége, hogy csonttöbbséggel születik.

Hallgassuk meg a táltossal kapcsolatban a magyar népi kultúra ma élő legnagyobb kutatóját, **Molnár V. Józsefet**, aki a kilencvenes években a történelmi ország területén fellelte még személyesen a táltos alakját, megismerhette, közelről szemlélhette csodálatos jelenségét, s megérthette, amit Isten Hatalma jelent: a táltos minden vallási inkvizíció, minden kommunista üldöztetés és oláh-, pánszláv- és egyéb indoeurópai sovinizmus ellenére túlélte az időt, s velünk van ma is őshonunkban. Így beszél róla a néphagyomány nagymestere, a táltosról a táltos: Molnár V. József:

„A Teremtő folyamatosan elhív papi szolgálatra embereket. Ők nagyon ritkán tartoznak az egyházhoz mint intézményhez. ... A táltosok hitében ne keressünk valami olyasmit, ami náluk soha nem fordult elő. Papp Gábor művészettörténészt érdemes hallgatni abban a témában, hogy a magyarság a szkíta gyökök óta keresztény. Mondom: keresztény. Egyre több bizonyítékunk van erre. A másik dolog, ami még szorosan ehhez tartozik, az az, hogy a magyarság a Teremtő közénk születése előtt is keresztény volt. Akármilyen furcsán hangzik ez, az a viselkedés, az a fajta magatartás, amit a szkíta fajta népek – nem földre szállt angyalként – itt a földön valósítottak, az őszövsége annak, amit Jézus hozott nekünk. Nem az az őszövsége a jézusi tanításnak, ami a zsidóságból való. Annak semmi köze Jézus tanításához. Ezt tudnunk kell, hogy ne keressünk semmiféle olyan idézőjelbe tett pogánykodást a táltosainknál, ami nem jellemezte őket. Ami hiteles irodalomnak fogadható el, lehet vitatkozni is természetesen ebben a témában, ha már Erdélyben vagyunk, akkor Wass Albertnek a „Hagyaték” című munkája. Mindenki szíves figyelmébe ajánlom, ti. amit ő leír a Hagyaték-ban, azok a táltosok kivétel

nélkül mind keresztények. Nem a júdeokrisztianizmusnak a rabjai, hanem keresztények, s ezt hangsúlyozom. A kettő között lényegi különbség van. A júdeokrisztianizmusban elsősorban a „júdeo” a hangsúlyos, és azok az európai népek, amelyek kereszténynek tartják magukat, júdeo-kereszténynek tartják magukat, ezek a mózesi törvény szerint, mondom: a mózesi törvény szerint élnek és viselkednek a világban. Ezeket a táltosokat, akik valóban keresztények, üldözték a római papok, illetve a római egyház. Ez két különböző dolog, s ettől még ők, a táltosok a keresztények.”

Ezért beszélünk mi már hosszú-hosszú idők óta táltos kereszténységről, amikor saját, szkíta-magyar hitünk világának komplexumát boncolgatjuk.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy a táltos nem azonos azonban a kelet-ázsiai, észak-kelet-európai stb. sámánnal. A táltos alapvetően Jézus követője, amíg a sámán egy-egy természeti világkép alapján felépített természeti vallást képvisel. Ez nem föltétlenül jut el egy személyes Istent feltételező istentudatig, inkább a természet erői mögött sejlő, nem evilági hatalmak, szellemi lények alkotják vallási pantheonját. A kereszténység maga is rendelkezik az ezekről szóló tanítással, de ott ezek a szellemi erők mint angyalok (angelos = küldött), illetve démonok, védelmező és támadó erők szerepelnek. Nem arról van szó, hogy a sámán nem teljesítené sokkal tökéletesebben Istentől kapott hivatását, mint egy átlagos római katolikus pap, vagy egy református lelkész. Sokkal mélyebben érti

László Gyula rekonstrukciója a táltos
révüléséről.

és látja a sámán a lényegét, mert komplexebb módon lát, egyetemesen gondolkodik, kozmikus méretekbe képes beleélni magát felülemelkedései során, de ő nem Jézus követője. Ha ismerné Jézust, nagy valószínűség szerint szívesen követné Őt, de nem ismeri. Neki nincsen ószövetsége, mert újszövetsége sincsen. Ő maga az eredeti, nemzsidó, hanem kinyilatkoztatott ószövetség archaikus idősíkján él. Ő olyan, mint a táltos-hit őspapja volt valaha, még a kinyilatkoztatás beteljesülte előtt: erkölcsét tekintve elő-kereszténynek mondhatnánk, de látásmódja nem egészült még ki a Fény-Fiú által adott ajándékkal, bizonyossággal, s nincsen meg benne még az ő-szkíta advent várakozása sem. Így a táltost és a sámánt sok minden összeköti, de egy egész biztosan elválasztja: a Jézus istenségében, a Szentháromságban, az Istenanyában való mély hite, azaz a táltos apostolsága.

Amíg a sámán egy befejezetlen, azaz megváltatlan világban él, a táltos a Jézus tanításától és emberré lététől megváltott, megszabadított kultúrában él és működik, s így van ez akkor is, ha a táltos világának a mát veszem, amikor az emberek töme-

gei nem is tudnak semmilyen szellemi értékről. A két világ nagyon hasonlít egymásra, de amíg a sámán világának emberi jelensége nem ismeri a bűn és megbocsátás, az ingyen kegyelem jézusi fogalmait, a táltos tevékenységi körében ez ismert és használt terminológia. A sámán a gyermekkor, a táltos az érett felnőttkor. A sámán világa túlsúlyában áldásból áll, de ebben benne van az átok lehetősége is, a rontásé. A táltosé tiszta áldáshordozó gondolat, mert átesett a Fényre való várakozás adventjén, s meg is látta a Fény eljövetelét, amelyben azóta él. Tudja, hogy a megbocsátás nem jár vérontással együtt („*Vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat*” – *Szent Pál*), ahogy Pál hirdeti, hanem ingyenes ajándéka az Áradó Szeretetnek. A táltos tudja már, hogy az istengyermekség által kapott hatalom és erő kincsei minden pillanatban hozzáférhetők a mai napon is, de az emberek nagy tömegeit Jézus keresztre feszítése óta a zsidó jahweizmus, majd talmudizmus, cionizmus, majd a szabadkőművesség, s a művileg kialakított liberalizmus életfilozófiája által felszabadított sötét gonoszság tartja rabságban, s leszokott a látásról és a hitről. Ezért a táltosnak minden egyes gyógyító, helyreillesztő gyakorlata során föl kell emelkednie Istenhez, s le kell hoznia onnan az „*élet fűvét*”, hogy megkenje és megnyissa vele az elvakult emberiség szemeit.

Tudom, hogy ezzel kedélyeket borzolok föl, de bánja a kutya, ha az igazságról van szó: Ma, amikor Magyarországon nyilvánvalóan két erő csap össze: **1. a politika színtjén** a magyar nemzeti szellem és a világot állandóan működő, manipulálható tőzsdének látó zsidó cionizmus szellemisége, **2. a vallás területén** pedig a Jézus gyilkosait képviselő, mózesi, ábrahámi, jákóbi és dávidi gyökerű jahwei istenkép és a tiszta, jézusi gyökerű, szkíta-magyar kereszténység. Itt folyik a magyar ember szeme láttára az *armageddoni csata*, itt sűrűltenek fejünk fölött az augusztus 20-ai szélzúgásos viharban az apokalipszis lovasai, s száll a sosem üledő, szellemi por a gyilkos kormányok magyargyűlölő törvénykezésében, miközben a magyar fiatalság egy része nemzeti táborokba gyűlik, művelődik, létrehozza a maga fegyverarzenálját, s készül a szellemi küzdelemre a gonosz erők ellen. Az apokalipszis futása elkezdődött az országban, s nemcsak a csonka hazában, hanem a teljes Kárpáti Hazában is. Ébred a magyar, törli a szemét, mert táltosai vele vannak, fülében zúgnak a dobok, s az esti eget fürkészve ott láthatod a Hadak Útjának porában a lovasok vágató futását, amint magyar népünk segítségére siet Csaba se-rege.

Emellett működik a Zengő, a Pilis, Csíksomlyó szent hegye, s a magyar fájós lábbal is felkapaszkodik a pilisszántói kereszthez, hogy onnan nézve szép Magyarországot, elcsodálkozzon ennek áradó csodái fölött.

A mai táltosság működésének, jelenlétének egyik csodálatos eredménye, hogy egyre több megtévesztett zsidókeresztény érzi meg, valami nagy baj van a hivataltalos egyházak háza táján. Hogy a politikai élet, a gazdaság világa, a tudományok terén egytől-egyig gazemberek vezetik a világot, azt már természetesnek tekinthetjük. Ez a világ olyan, amilyen. Azért az ember szívének mélyéből, hacsak nem állatian ostoba, vagy terhelt az illető, mint a jelenlegi miniszterelnök, ott él egy ele-

mi idealizmus, mely minden belenyugvás, oportunista kényszer ellenére felfelé hajtja őt, az igazság megismerésére. Ma a nagy lelki felszabadulás ideje kezdődik el Magyarországon. Az ébredés közel már, s ebben a pillanatban lép be életünkbe a táltos. Megjelenik, megáll közöttünk, működni kezd, híre terjed, s mint a futótűz, megújul a nemzet lelkének tüze is. Akik valamilye, a történelmi nemzeti romantika korából átmentett magyar pesszimizmus jegyében élnek („Egyedül vagyunk”, „Mint oldott kéve, széthull nemzetünk”, „maroknyi székely porlik, mint a szikla” stb.), s azt hiszik, hogy a magyarság elveszett, tévedés áldozatai. Milyen erő veszejthetné el Mária, a Babba nemzetét, Jézus véré, a Fény népének, a tudás népének szellemi örököseit? Semmilyen! A terhek elől nem menekülhettünk, cipelnünk kell, mert magunk vállaltuk el őseinkben a cipelését. Jézus maga is arra buzdítja kedves magyarjait, hogy vele együtt hordozzák keresztjeiket. De félnivalónk nincsen: a táltos, amint ez az írás is tanúsítja, köztünk él, működik, aminthogy működik a Szent Korona is, működnek szent helyeink, bár ahogy némely nemzetszomorítók előadásából hallom, hogy egyik-másik erejét veszítette volna már, s nem sugároz tovább. Ez azonban csupán annyi, hogy Magyarországon a természetben elrejtett szentség ereje átrendezi sorait. Szellemi háborúban állunk, természetes tehát az erők racionalizálása is. A táltos azonban itt van velünk, s hamarosan teljes hatalmában meg fog jelenni köreinkben.

A gyermek II. Géza megkoronázása táltosok által fehér ló jelenlétében a Képes Krónika miniatűrjén. Jól látható, hogy a táltosok arcvonásait valaha kikaparták a képből.

Mert a táltos fényt hordoz, mégpedig mindig kelő fényt.

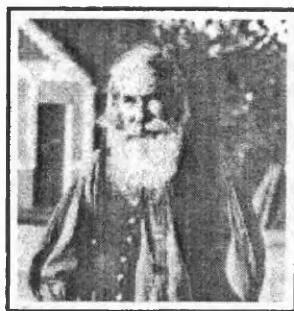
Molnár V. József: „*A táltos a környezetéből soha, sehol, semmit nem tanult. A táltos a tudását közvetlen Istentől kapja. Nem véletlen az, hogy a táltos elhívása általános ideje a hétéves kor, ugyanis hétesztendő korig minden kisgyerek erejében, tudásával Isten tenyerén él, ami nem kevesebbet jelent, mint azt, hogy minden tudást a kisgyerek, minden lényegi tudást, közvetlen a Teremtőtől kap. Ami azt jelenti, hogy tér-időn kívüli, ha hagyjuk, a kisgyerek cselekvése, azaz révületben teszi a dolgát. És egy gyereknek mi a dolga: hogy játsszon. ... A gyereknek a rajza, kivétel nélkül minden olyan rajza, amit játékban, szent révületben tesz, az Istentől üzenet. Én harminc esztendeje foglalkozom vele, nem föltételezés, amit mondok: minden gyerekkel Isten újra teremti a világot, minden gyerekkel, ha úgy tetszik, papi, vagy apostoli üzenetet kapunk, csak nem figyelünk oda rá.*

A táltos meghosszabbított gyerekkor. Nem véletlen az, hogy a hétéves kor a táltos elhívásának kora, a táltos továbbra is közvetlenül a Teremtővel áll kapcsolatban, a táltos továbbra is, hétéves kora után is szent révületben teszi a dolgát, ami

azt jelenti, hogy a tér-idő fölé tud emelkedni, ami azt jelenti, hogy léte fölé emelkedetten cselekszik, kell cselekednie. Ez hihetetlen fontos alaptétel a táltos működésénél.”

Koponyalékelés nyoma egy Árpád-kor sírleletén.

Dallos Laci fűves-javasember.

„A táltost akármilyen feladatra nem hívja el a Teremtő Isten. ... Amikor ő égbe emelkedett, ez szent helyen és szent időben történt. A táltos az nem úgy csinál, hogy „Istenem, gyere ide, lábhoz!” A Jóistennel nem úgy bánt, mintha a kutya lenne. A táltosnak soha nem jön le semmi. A táltos égbe emeltetik, Isten tenyérére akkor, ha földadatot kap. A magyar ember lelkében minden esetben ott a táltos. Amíg Isten által elrendelt környezetéből ki nem szakították-taszították, amíg maga el nem veszejtette az Isten által reátestált feladatait, ott működött benne Isten Lelke. A Főtáltos Lelkéből szakadt szikrák vagyunk valamennyien. Közülünk sokan vállalják is a küldést, sokan azonban kényelmetlennek találják az elhívással járó elkötelezettséget.”

Jtt két megállapítást kell kiemelnünk: 1. *„A magyar ember lelkében minden esetben ott a táltos.”* Vegyük hát ezt a jövőben komolyan, s meditációval, életünk átgondolásával, életutunk főbb állomásainak megvizsgálásával járjunk utána, hogy miért is születtünk magyarnak a világra! 2. *„Közülünk sokan vállalják is a küldetést...”* Ha már magunk nem akarjuk elvállalni a sürgető hívást, legalább hallgassunk rájuk!

Ilyen küldetéses táltosunk volt többek között *Csontváry Kosztka Tivadar* is, ki rengeteget beszélt a táltosi küldetésről, habár a „táltosság” fogalomrendszerét elrejtette más fogalmak mögé. Ilyen „más fogalom” nála a lángész, a zseni is.

Csontváry Kosztka Tivadar *„A lángész”* c. írásában így vall a táltos mibenlétéről:

„Ki nem lehet Zseni?

Nem Zseni az, aki energiáját megosztja mással. Nem Zseni, aki elfecsérli testi, szellemi és szívbéli erejét, aki apró pénzre beváltja energiáját, aki pályájának kezdetén vagy közepén szövetkezetben él, aki önjelének támogatására folyamodott segélyhez, aki hitében megtántorodhatott, és az út közepén megállott, aki a viharban tengerre szállani nem mert, akít a sivatagban a féltékenység láza gyötört, akít

honvágya visszatart a nagyvilág ismerettől, aki szeszes italokkal él, akinek kemény a föld és a köpárna, aki kábul a számításnál, akinek nincs színérzéke, aki nem lát élesen a jövőbe, aki nem ismeri a jellemeket, aki magába zárkózva unatkozik, aki embergyűlölő, aki káros szokásoktól szabadulni nem tud, aki testileg gyenge terhelt, aki a szerelemnek ellentállani képtelen, aki nem ismeri a szerelmet, aki nem érzi a szerelemben rejtőző energiát, aki a pénzt imádja, aki a vagyonban gyönyörködik, aki túlekedve küzd az elsőségért, aki hajhássza a dicsőséget, aki munka nélkül él, aki eredeti dolgot nem csinál, aki a világ teremtését erővel kutatja, aki embertársát nem szereti, aki különbséget érez az emberi és állati növény között, aki keresi a földi boldogságot és családi életre vágyik, az maradjon békés családapának-anyának otthon, és ne kínálkozzék Zseninek. Hanem iparkodjék erőteljes, egészséges szép gyermekekre átruházni a tiszta energiát, nevelve azokat a leggondosabb tisztasággal, edzéssel, kitartással abban a kecsgetető reményben, Ostwald tudós szerint is, hogy ezekből Zseni is lehet.” (Részlet; Bp., 1913).

Szemelgessünk csak sorra közléseinek legfontosabb elemeiből! **Ki nem lehet tehát zseni, azaz táltos?**

1. „aki energiáját megosztja másokkal...”

Az Istentől kapott táltosi erő és képesség ajándék. Isten ajándékai mindig ingyen adományok, s szeretettel telítettek. A táltos, vagy ahogy Csontváry fogalmaz: a „Zseni”, így: nagybetűvel, nem oszthatja meg ezt az ajándékot senkivel, hiszen akkor ez az erő szétszabdalódik, s nem teljes egész már. Ahogy Isten sem osztható részekre, ereje is egy egész, s *ez az erő maga a teljesség*. Hányszor olvastuk a szent iratban: „*Isten az embernek hatalmat adott...*”? Gyógyítani, helyreigazítani, alapjaiban változtatni csak magával a teljességgel lehet. Láthatjuk, a magyar politikai paletta jobb oldalán álló erők megosztottak, szétszabdaltak, azaz erőtlének a gonosz-sággal szemben. Hiába hoznak létre szövetségeket, hiába költöznek másik párt-székházba, hiába nyerik meg az országos önkormányzati választásokat, nincsen bennük a táltos-erő egész-sége, nincsen meg bennük a táltos átütő erejének lehetőség-e. Amikor cselekszenek, rendezvényeken megszólalnak, akkor nem a **Teljesség** és nem az **Egész-ség** beszél belőlük, ezért hatásuk nem okoz katharizist, erkölcsi megtisztulást, s végül maga a hatás is gyengül és elenyészik. Előbb-utóbb minden igyekezetük befullad, leáll a lendületesen elindított motor, és minden terv dugába dől. A táltosnak a **Teljességet**, az **Egész-séget** kell a világban meglevő gonosz-sággal, bajjal, rosszal, betegséggel, szerencsétlenséggel, ostobasággal, rövidlátással, tehát a résszel szembe helyeznie, különben nem éri el célját. Mai életünk azért süllyed, s ha stagnál, még jó sorunk van, mert nincsen karizmatikus vezető, nincsen avatott táltos a nemzet élén.

2. Aztán nem lehet táltos-zseni, „aki elfecsérlí testi, szellemi és szívbeli erejét, aki apró pénzre beváltja energiáját...”

Voltaképpen azt erősíti, amit az imént tárgyaltunk. Ám benne van a régi-új gnosztikus tanítás is ebben a gondolatban: *Minden, ami létezik, az egy. Ahogy a*

mag és a gyökér is egy a szárral, a lombbal és virággal, úgy egy az ember is Istennél. Akit Isten ráébreszt erre, s elhívja egy, a teljességgel kapcsolatos feladatra, az a táltos. A magyar ember kötelessége ennek az egységnek helyreállítása saját életében és közösségében. Konkrétan arról beszélek, hogy pl. a magyar családnak a Szentháromság belső törvényei alapján kell felépülnie ahhoz, hogy a társadalom sejtjeként egy egészséges, nemes, felfelé törő lelkű társadalmat építhessünk. Láthatjuk, mi történik, ha az ember testi, lelki és szellemi energiáit rossz célokra fecsérel: egyik oldalról Hiroshima és Nagaszaki, atomfelhő, másik oldalról kiégett civilizáció, depresszív gazdagság, állandó munkában agyonhajszolt, dühödt, agresszív, deviáns tehetetlenség, majd az elégedetlenség keltette háború nyomán a természet egész-ségének felbomlásával sorba fűzött természeti katasztrófák a következmények. A zseni, azaz a táltos azonban az **egységes erők rendszerét** nem apró pénzre akarja váltani, hanem kifejti velük hatását. Isten Országá ugyanis se nem zsinagóga, se nem zsinagóga, se nem tőzsde, hanem – ahogy Babits írja az e dolgot elején is idézett „Az igazi ország” című versében: **„Mert nem holt rög, hanem élő lélek. ...”**. Isten erejének nincsen árfolyama, nem adható-vehető portéka az, hanem az Élő, Teremtő Szeretet áradó, ingyen ajándéka. Amikor a táltos működni kezd, a Végtelen leszáll a végesbe, s feltárja előtte a teljesség titkait.

3. Nem lehet táltos, **„aki önerejének támogatására folyamodott segélyhez...”**

A táltos-kultusz ereje éppen abban áll, hogy teremtő erőket képvisel: újra teremtető erőket. Nincsen szüksége segítségre, mert ő maga a segítség. Ahol a táltos-erő megjelenik, s ezt hamarosan barátaink és ellenségeink is meg fogják tapasztalni, ott kő kövön nem marad, bár igazából semmi sem változik, csak az erőviszonyok állnak helyre, mert az elrontott teremtésben ez az erő rendet tesz, helyre igazít. Ez pedig sokszor kataklizmákkal jár azok számára, akik szeretnek a rossz struktúrák zavarosában halászni, míg a tiszták mindeközben a zöld hegyekre boruló, színes alkonyat rendjében gyönyörködnek. Ez a jelenlegi magyarországi politikai hatalom legnagyobb rettegése is: nem a tömegetől fél, mert a tömeget fel lehet oszlatni, a tömegakaratot meg lehet törni. A személyes, néven nevezhető erőtlől retteg, a magányos harcostól, aki megjelenik a színen, nem öl meg senkit, még meg sem dorgál senkit, hanem pusztá jelenlététől felfordul a megszokott rossz szerkezete és helyreáll a törvénykezés súlya. A táltosra, s a lába nyomán kelő magyar emberre ugyanis egyre kevésbé vonatkoznak az anyagvilág törvényei. Átszellemül a test, s többé már nem bántható, nem lehet börtönbe zárni, mert szelleme és Igéje nem korlátozható többé. Amikor Jézust kijelentése miatt, ti. hogy Ő az Isten Fia, a zsinagógai zsidók meg akarják kövezni, egyszerűen átmegy köztük, s eltávozik. Ez a hatalom a táltos hatalma, mert ahogy az Isten a körülményeknek is ura, személyes szolgálja is ura a mindenkori körülményeknek. A jelenlegi hatalom retteg a táltos fellépésétől, aki egyszemélyben maga a REND. Amennyiben mi ma az antikrisztus eljövételének idejében élünk, legalább annyiban a Szabadító Egyszemélyű Isten idejében is élünk. Mert a kettő vagy együtt létezik, vagy egyáltalán nem is létezik. Ez a dualista felépítésű világ alaptörvénye. Utóbbi lábanyoma előtt söpri az utat, hogy tiszta

helyre lépjen: a Táltos.

4. Nem lehet táltos, *„aki hitében megtántorodhatott, s az út közepén megállott...”*

A táltos a szó mai értelmében véve nem istenhívő ember. Aki ugyanis Istennel naponta szemtől-szemben állhat, annak nincsen szüksége a hit mankóira. A táltost ezért nevezik *„látó embernek”*, *„tudó embernek”* is, mert beavatottságában a nem tudhatót is tudásként kapta meg. Ha most a Kelet emberének szájával fogalmaznék, azt kellene mondanom, hogy a táltos egyfajta *bodhiszátva, buddhi, szent ember, megvilágosodott*, aki egyenességében sosem tántorodik meg, hiszen nem manipulálható hitek, hanem a **mindentudás** bizonyossága vezeti. Nincs módja félúton megtorpanni, mert akit bizonyosság vezet, az célhoz is ér. Ezért jelent hatalmas veszélyt a táltos a ma regnáló gonosz hatalmakra, mert nincsen erő, ami feltartóztatná. Ha akarná, a gonosz örökre elnémulna, meg tudná kínozni őt egy ujjmozdulattal, de szerepe nem a bosszúállásban áll, hanem a szeretet országa eljövételének előkészítésében. Szeretetből üt is, ha kell, okoz fájdalmat is pedagógiai célzattal, de sosem pusztít és nem rombol. Nemzetünk népi szellemében benne él a táltosság szellemisége. Ezért kell a sátáni hatalomnak mindenekelőtt a magyart kiirtania, s ezért ez a kapkodó sietség, mert a megébredt táltos soha többé nem megölhető, az alvó azonban igen.

5. *„akit a sivatagban a félenkség láza győttört, akit honvágya visszatart a nagyvilág ismeretétől...”*

A sivatag, a pusztaság az üresség, a semmi lakhelye. A táltosnak pedig éppen az a feladata, hogy ezen a nemtelen, színtelen és szagtalan emberi közegen minden érzelem nélkül átvágjon, s ne fogja el a bizonytalan, azaz tudatlan, azaz tudattalan ember gyötrelmes félenksége, bizonytalansága. Péter apostol a Fő-Táltos által felkent táltos-pap, aki mint Szikla, szikességében akkor éledt meg, amikor az emberhalászat vizét magába szívta, s átjárta egész lényét az éltető nedv. A sivatagból, a Holt-tengeri esszénusok közül, a halott víz partjáról jött a táltos János is az élő vízhez, a folyóhoz, hogy a Szellem vízával öntözze a kiszikkadt emberi világot.

Aki biztos léptekkel, ütemes magabiztossággal tart a kertkapu felé, azt a kutyát sem ugatja meg. Baj a kapkodókat, a félenkeket, a rettegőket éri állandóan. A honvágy Csontvárynál a kényelmet jelenti. Visszavágyást a húsosfazekakhoz, az izzadságszagú Kádár-kor bableveseihez, krumplistésztájához, a meleg és kényelmes fotelokba, a meghitt gyermekkorba, a szülői ház védettségébe stb., azaz megfutamodást a feladatok elől. A táltos azonban hatalommal él. Az átlagember érzelmei, nosztalgiai benne, feladatteljesítés közben nem működnek. Isten ereje hajtja és hatja át, ezért mindig tudja, mi a teendő, s maradéktalanul eleget tesz a hívásnak és küldésnek. Bizalommal ráhagyatkozik a felső útmutatásra, s biztonság teljes tudatával belép a sötétség átláthatatlan kuszaságába, mert tudja, hogy a Teremtő Erő van vele, s ez az erő maga a világot étellel áterező Fény.

6. *„aki szeszes italokkal él...”*

Az ember, s különösen a táltos ember alapvetése a *józsansága*. Nem lemondásról

van szó, nem böjtről, hanem egy *felébredt állapotról* beszélünk. Arról az állapotról, amikor az embernek nincsen már szüksége kábító szerekre, unaloműzőkre, stimulánszerekre, transzba ejtő gombokra, kábító levekre, mert ebben az éber állapotban nem igényünk már a felejtés. Arról a jóga által *ékagrá*-nak nevezett állapotról, mely nem igényel már eszközöket, közvetítőket, ha hatni akar. Hatalma állandó jelenlét és állandó hatóerő. Akit megkísértenek a Nagy Illuzionista trükkjei, alkalmatlan a magyarságra. Szeszekkel terhelt eltűnik a felelősségérzet, elpárolog a szent igyekezet, s megszűnik a szellemi hatásmechanizmus. Lehet, hogy szesze-sen jól érzed magad néhány órára, de aztán jön az ébredés...

7. „akinek kemény a föld és a kőpárna...”

Soha senki sem mondta, hogy a kiválasztottság kényelmes állapot. Ezt közli itt velünk Csontváry. Emlékezzünk csak Wass Albert öreg mezőszéki táltosára, aki barlangokban húzta meg magát, vagy volt mit ennie, vagy nem volt. Ki vállalja manapság az ilyen körülményeket? Az az ember, aki bizonyosságot szerzett a világ kártyavár voltáról, de egyben bizonyosságot szerzett az evilági élet felelősségéről is. Isten Fia is gyalog járta a földi országutakat, s láthattuk: maga Isten képes volt leszállni a végtelenül elesettek közé, hogy vigasztalást nyújtson. Táltos csak az lehet, akinek nincsenek már érdekei, s emiatt nincsen veszténivalója. Hány katolikus pap, s hány családos protestáns lelkész adta be a derekát, s hajolt meg a kommunista rezsim akarata előtt, mert kényelmét, jövedelmező, gazdag egyházközségét, tele hűtlőládáját meg akarta tartani, mert gyermekeinek tovább kellett tanulniuk, mert feleségének kellett a jó állás stb. Jézus azonban figyelmeztetett mindannyiunkat: aki nem hagyja el családját, kényelmét, berögzöttségeit Őerte, nem méltó hozzá. Aki nem veszi fel keresztjét, s nem követi őt, méltatlan hozzá. A táltosnak ez egyáltalán nem kérdés, mert ő az Isten-bizonyosság hordozója. Ha ráébrednél, hogy kézrátétellel képes vagy gyógyítani, s van benned egy szikrányi jóakarát, magad is hátrahagynál csapat-papot, s követnéd Jézust az úton, amit kijelölt a számodra. De te fel sem teszed a kérdést, hogy képes vagy-e rá! S vajon papjaink, akik „felszenteltnek”, „tisztelendőnek” vagy „tiszteletesnek”, „atyának” szólíttatják magukat, tudnak-e vajon kézrátétellel gyógyítani? Kinek az atyjai ők, kiért vállalnak naponta felelősséget, üldöztetést, áldozatot? Képesek-e ördögöt üzni, halottat feltámasztani, elesettet vigasztalni, azaz felemelkedni Isten akaratának magasába, vagy csak az arannyal átszőtt palástok, süvegek, a cím, a rang, a csipkés aljú papi szokmány, s a szolgálhad érdekli őket, mint semmi más a világon?

S most fordítsuk meg a dolgot! Ki tehát a táltos?

Az, akit Isten személyesen kiválaszt erre a feladatra, s hogy az emberek idejekorán megismerjék, testi jegyekkel látja el. Aki kiválasztottként energiáját nem szórja szét, hanem ahol megjelenik, mindig Isten teljessége hat általa. Az, akit nem vezetnek az evilági érvényesülés, a meggazdagodás, a személyes jólét vágyai, s ezért teljesen Istenre bízta magát. Az, akinek soha nincsen segítségére szüksége, mert ő maga a segítség. Az, akiben a hit már földöslegessé vált, s annak helyét átvette az istentudat bizonyossága. Az, akire nem hatnak már a körülmények erői,

áramlatai. Akinek jelenléte a szókimondó, igaz józanság tökéletes jelenléte az emberi társadalomban, s aki számára semmiféle kényelmi szempont nem rendelkezik jelentőséggel: feladatot tesz, elvégzi a reá róttakat, s mindezt annak a tudatában, hogy mindezért semmilyen személyes előny, fizetség nem jár.

S természetesen az, s ezt nem lehet eléggé hangsúlyozni: akit Isten szeretettel kiválaszt a feladatra, s személyes erővel látja el, hogy segítsen nemzetén, testvérein. Így óvakodjunk az önkiválasztottaktól és kérdezzünk testi jegyeik után!

A táltos, akármilyen hihetetlen is ez a mai nap emberének, egyre teljesebb valószínűségével visszatér a mai Magyarországra, kilép a fényre, s kifejti jótékony hatását a napi politikában, a közösség egészségét illetően, s ha erre igény jelentkezik, az egyes személy személyes életében is. Vigasztalódjon hát a nemzet, mert ahol jelen van a táltos-erő, ott semmi sincsen elveszve!

XIII.

A magyar ember a Fehér Ló, a Csodaszarvas és a Turul gyermeke

Gyermekkorunk meséi elevenednek meg e három szellemi lény, egyesek szerint „totemállat” említésekor. S valóban, ha a kulcsint tekintjük, akkor valóban három állatról beszélünk, s régi elődeink sírjaiban meg is találhatók ezeknek a totemikus állatoknak csontjai. Egy érdekes előadásban hallottam, hogy amikor a Holdvilágárokból kutató *Sashegyi Sándor* régész megtalálta Árpád király sírját, a leletben legalul egy férfi csontváza feküdt, azon egy réteg föld, majd egy szarvas teteme, ismét föld, majd végül egy kiterített szárnyú kerecsensólyom csontjait találta meg a kutató. Amikor ez előkerült, azonnal értesítették a Nemzeti Múzeumot, hogy hivatalosan is elismertessék a lelet valódiságát. Ezek ki is szálltak, elvitték a leletegyüttest, s a „szakmai” leírásban már a következőt találjuk: A leletben legalul egy női csontváz feküdt, rajta egy földréteggel feljebb egy tehén csontjai, majd ugyanígy legfelül egy varjú csontjaira bukkantak. Így működik a „tudományos” nemzethamisítás. S bár soha senki kerek e világon nem látott még olyan sírt, ahol egy embert tehénnel és varjúval földelték volna el, meg aztán miért is pont e két állattal tették volna ezt, s különösen egy magyar főúri sírban, amikor ezek az állatok soha egyetlen kultikus eseményben nem játszottak szerepet.

Árpád sírjában tehát a három kultikus állatösből kettőt megtalált a régész i gyekezet. Most azonban vegyük szemügyre, hogy mit is jeleznek ezek az állati-szellemi lények.

1. A szarvas a magyar mitológiában

Egyrészt a magyar ősköltészeti kincs közli velünk, hogy a szarvas ágas-bogas szarvelágazásaival a végtelen kozmosz, a csillagvilág jelképe, ahogy ezt az időtlenül vén regősének is elmondja:

„Amott kerekedik egy fekete felhő,
abban legelészik csodafiúszarvas.
Csodafiúszarvasnak ezer ága-boga,
ezer ága-bogán ezer misegertya,
gyújtatlan gyulladjék, oltatlan aludjék...”

A szarvas maga a kozmosz, a világegyetem, mely méreteiben végtelen, s ezért az ős-szkíta - ősmagyar kozmológiában Öregistennek, a Teremtőnek lakhelye, aki maga is végtelen. A maguktól gyulladó gyertyák a csillagok, melyek oltatlan alusznak ki, ha eljön a nappal. Az ezres szám mindig a „végtelen sok” megnevesítése volt. Ugyanakkor azt is látnunk kell pl. a Hunor-Magor regeikincsből, az árpádi hazatalalás történetéből, de ugyanígy Géza és Szent László mondavilágából is, hogy a szarvas mintegy anyagi lényként a nemzet útmutatója, lelki vezetője is. Ez utóbbira már *Ipolyi Arnold* is rámutatott, s felsorolja a latinnyelvű forrásokat is, mely szövegekben a közlések megtalálhatóak. Ha azonban a két jelleget összevegyítjük, akkor megkapjuk azt a képletet, mely a régi magyar világlátás alapvető, kozmológikus látásmódjának lényegét adja. Ez azt jelenti, hogy amikor a magyar nemzet mozdul, akkor a szarvas-vezető, azaz a kozmosz belső rendje szabja számára a sorsformáló törvényeket. Akinek az égi szarvas a vezetője, ami anyagi minőség, mint a Szent László történetben, annak életét maga a kozmosz irányítja, aki maga az Isten.

A csodaszarvas állatövi jegyként a BAK jelének állata. Mivel a BAK a VÍZÖNTŐ-t megelőző jegy, melybe az idő a BAK-on keresztül lép bele, a csodaszarvas mindig vízben jár. Ez a víz az égi folyó, mely voltaképpen a Tejút. Emiatt ábrázolják a *Capricornus* figuráját a szumer kortól a római kor gyakorlatán keresztül mindmáig elől kecskebagnak, fari részétől hátrafelé pedig halfarokkal. A BAK képiségét tehát a szarvas képisége időben bizonyára megelőzte, hiszen a kecskebagnak, de a szarvas sem a természetes életben sosem legelészik vízben. A látott, a megélt képnek mindig nagy szerepe van az absztrakciók létrejöttében, ezért a szarvas kozmológiája időben messze megelőzi a bak szimbolikus megjelenését a csillagképek között. Ez viszont egyértelműen bizonyítja, hogy ez a magyar kultikus őshagyomány minden más őshagyománynál mélyebb eredetű.

A BAK csillagképet megelőzi a NYILAS csillagkép a kozmikus időben, ami elfogadott módon kentaur alakban ábrázoltatik. A kentaurról pedig tudjuk, hogy az nem más, mint a lovas harcos ábrázolata, mely éppen íjat feszít, tehát itt a szarvast üző lovas, íjfesztő vadász képe elevenedik meg. A történet tehát a Nyilas-Bak-Vízöntő irányban haladva egy életből vett jelenetet ad: A nyilas vadász lovon ülve üzi a szarvast a folyó mocsaraiban, de a szarvas elmenekül előle, s a vizes, lápos területen menedéket talál. Ez a csillagvilágba írt történet azonban nem más, mint a Hunor-Magor mondakör, s a magyar hazatalalás, megszentelődés történetének kozmikus ábrázolata. Ez az a magyar mitológiai-asztrális vonás, ami miatt azt mondhatjuk, hogy ősi mitológiánk, azaz őstörténetünk a csillagokba írva áll. Akinek a múltja ilyen tágas, kozmoszi méreteket tart, annak a jövője is ebben a szférában va-

lósul meg. A magyarnak tehát nincs mit félnie, hisz a szarvas népe egyben Isten kozmikus teremtmői szándékainak hordozója is. Ezért mondjuk, hogy bár a magyar sorsra a földi viszonyok pillanatnyi kihatással vannak, de azt nagy vonalaiban nem képesek befolyásolni, ahogy egy földi megfigyelő állomás sem képes a kozmikus történéseket hatalma alá vonni.

2. A Fehér Ló és a Fehérlófia

A szkíta népek lóisteltelő népek, s köztük a magyar is az. A ló nálunk nemcsak mint igásbarom teljesít szolgálatot, hanem a magyar lélekben mélyen beivódva anyaként szerepel. A ló megmentői szerepkört is felvállal a magyar ősmítoszokban, népmeséinkben. A fehér MÉN tisztelete a ló-anya párjaként messzire visz a Kárpát-medencétől is, s időben is. Az egyiptomi első dinasztia első királyának neve „Men” vagy „Mena”, akit a görögök „Menész”-nek ejtettek ki, de ebből az irányból történt átvétel a zsidó Manassze és a török Osz-man név is. Az első krétai király neve is Minósz volt, s ezek az uralkodónevek a lókultusból a férfiséget emelik ki. Az óegyiptomi Amon isten nevét ugyanez az értelem tölti meg tartalommal, mely istenséget minden esetben álló hímtaggal, azaz „mony”-nyal ábrázolnak, s valószínűleg a „men-hir” (álló, falloszzerű kőoszlop, emlékkő) fogalma is ebből az ősi kultikus, csak magyarul megfejtethető jelentésből táplálkozik.

Nálunk, magyaroknál azonban a ló elsősorban a Hold-kultuszhoz kötődik, s emiatt a ló női, anyai szerepben jelenik meg. Ezért nevezik a germán nyelvekben a Holdat Mond-nak, Moon-nak (vö. MÉN), mert ők ezt a feminális értelmet vették át ősnépünk hagyatékából.

A fehér ló a táltos hagyomány tartozéka. II. árpádházi Géza király gyermekkénti megkoronázását is táltosok végzik el a Képes Krónika miniaturája szerint, s ebben a jelenetben is ott szerepel a fehér ló alakja, amit kötőféken vezet egy kisfiú. Ez a jelenet több dolgot is egyértelműen jelez:

1. Nemcsak királykoronázás folyik, hanem táltos beavatás is.
2. Kiemeli a Turul-ház királyainak táltosi voltát.
3. Bizonyítja, hogy a magyar királykoronázás csak és kizárólag egyféle kereszténység kultikus kereteiben végezhető el, s ez nem a római kereszténység.
4. A fehér lónak mint Hold-lénynek jelenléte az Égi Édesanya jelenléte is egyben, s így jelzi a szimbolikus ábrázolás, hogy az Égi Anya védelmébe veszi a beavatandót. A fehér lovat egy kisfiú vezeti, mert a gyermek-táltos még beavatása kezdetén van, s csak ez a tisztaság avathatja be a gyermekkorú uralkodót, habár a koronát idős táltosok hozzák el neki.

A fehérlófiát anyja, a fehér ló hétesztendő koráig szoptatja. A magyar táltossá elhívás ideje is általában a hetedik életév.

3. Legfontosabb szent jelképünk: a Tur-Ul.

A Turulmadár maga a kerecsensólyom, s mivel az ősiségben Fény-Madárként ábrázolják, ünnepe a téli napfordulóra esik: dec. 21-ére. Ő a szkíta-magyar ádvent

szent jelképe, s egyben a Szentlélek káld-szkíta-magyar ábrázolata is. Amikor a decemberi fordulón a magyar ember sólymot röptet, a sötétség uralmának kellős közepén a Fényt mutatja fel a világban. A Fény küldetése ugyanis mindig a sötétség kellős közepére szól, ahol dolga, feladata van.

A Turul-madár feltűnik ősi történelmünk egyik asszonyának, Emesének álmában, aki Álmos apjának, Ügeknek felesége volt. Ő azt álmodja az egyik mondai variáció szerint, hogy leszáll rá a szent madár, áldott állapotba ejti, majd látja, hogy ágyékából fény-folyó ered, mely messzire hullámszik. A másik variánsból tudjuk, hogy ez a fény-folyó nem más, mint szent királyok nemzetségének sora, kik a magyar nemzet égi védelmezői lesznek. Ez tehát a Turul-házi királyi dinasztiánk létrejöttének alapja.

A Tur-ul másik neve a „KERECSEN”. Ez a név az alapja a magyar karácsony ünnepnek is, melyet az ős-káld nép „gurusúny”-nak ejtett ki. Ezen a napon köszönt be a Fény, mert innentől kezdve rövidülnek az éjszakák, s hosszabbodnak a nappalok. A magyar tehát erre a napra teszi a Fény-Fiának születését is, dec. 24-re, hiszen Ő a Fény-Atyának és a Fény-Szűzének Fia, akinek születése logikusan a fény növekedésével, s a sötétség csökkenésével jár. Így a „Karácsony” voltaképpen nem más, mint a Szabadító Jézus magyar neve. **Kar**, kara (Kara Kum = fekete homok) feketét, sötétet jelent. A **súny** szó pedig minden bizonnyal fényt kellett jelentsen, hiszen csak ebből származhatott a nyugati nyelvekbe az ebből beemelt értelem szerint az olasz **Sole**, az angol **Sun**, valamint a német a **Sonne** szó, mely a Napot jelenti. Nyilvánvalóan nyugati átvételről van szó, hiszen elvont, azaz eredeti jelentésében ez a régi magyarban található meg, s ez az oknyomozási módszer nem egyedülálló eset azt tekintve sem, hogy egy szónak a magyarból már kiveszett értelmét egy logikai rendszer segítségével a más nyelvekbe beemelt értelemről kutatjuk vissza. A **Kara-súny** szó, így, ebben az ősi formában, a sötétségbe érkező Fény eljövételéről beszél. János evangéliuma így szól róla: *„A világosság a sötétségbe jött, de a sötétség nem fogadta be őt. ... Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágít minden embert: Ő jött el a világba”*

Emiatt a Kr. u-i 385-től ünnepelt európai karácsonyünnep maga is átvétel a szkíta népektől, akik adventi várakozásukban ősidők óta ezen a napon röptetik meg szent sólymaikat, magyar lelkük fényeit síkon és hegyen. Így a karácsony szent ünnepe a magyarság egyik legősibb, eredeti állapotában megmaradt ünnepe, mely reményt ad a magyar történelem eme sötét korszakában is: Vége lesz a sötétségnek, s hamarosan ránkébred a reggel, növekedésnek indul a magyar napok fénye, ha a magyar nem feledkezik meg a magyar szellem ős-tanításáról, az alaptételről: A Fény eljött már közénk, Ige lett, azaz mozgósító erejű energia, s a magyar mágusok látták csillagát napkeleten, s meghódoltak előtte. Így tegyünk mi is, a Fény Gyermekei, akik ezt az ajándékot, a Tur-ul szimbolizálta karasúnyi fényt születési sajátosságként hordozzuk magunkban mindörökké.

XIV.

A szkíta-magyar kereszténység alapelvei

1. Alaptételünk: *Aki a szkíta-magyar kereszténységet élesztgeti, az nem tesz mást, mint hogy Isten valódi, hamisítatlan Ó-Szövetségét egy fedél alá hozza oly sok hamisító évezred távolából Jézus valódi Új-Szövetségével annak a népnek értelmi keretei közt, akik elődeikben az ószövetségi kinyilatkoztatás egyedüli birtokosaiként történelmi feladatot és felelősséget is kaptak, s ennek a felelősségnek mind a mai napig híven eleget is tettek és tesznek. Ezt a népet valaha HUN-GAR-nak, KÁLDEUS-nak, KOSITÁ-nak, később HUN-nak, aztán SZKÍTÁ-nak, PÁRTUS-nak végül pedig ősnyelvi nevén MAGYAR-nak, a „MAG népének” ismerte meg a történelmi ember kerek e világán.*

A szkíta-magyar kereszténység nem azonos a manicheizmussal, nem azonos sem a bogumil, sem a kathar, sem pedig a patarénus kereszténységgel. Ezeket a mozgalmakat, vallásokat testvéri alakulatoknak tartja, de mégsem azonosul velük teljes mértékben.

A szkíta-magyar keresztények *nem alkotnak egyházat*, hanem közösséget, testvéri és szeretetközösséget alkotnak. Nem érdekel minket, hogy az állam elismer-e, vagy sem, támogat-e, vagy sem, ilyen nem is kérünk és nem is várunk el tőle, mivel ezzel az államformával, a köztársasággal semmilyen viszonyban nem állunk. Mivel mi magunk sem ismerjük el a ma Európában fennálló államformákat, nem kérjük ezektől sem, hogy elismerjenek minket, s felvegyenek az államilag elismert egyházak listájára. Nem kérünk ettől az államtól semmiféle anyagi támogatást sem, sőt ilyesmit el sem fogadunk tőle. Ennek ősoke, hogy mi sem ismerjük el a mai Európában fennálló államiság létét, s különösen nem a Magyarországon létezőt. Mi a szent-, másként istenkirályság kereteiben élünk annak ellenére, hogy a körülöttünk folyó élet egy torz államformában és egy emberellenes alkotmány alapján törvénykezik. A Szent Magyar Királyságot ugyanis soha senki nem szüntette meg, s a Magyar Szent Korona írott és íratlan törvénytára, melyet mi Eszmének, vagy Tannak nevezünk, soha ki nem iktatódott a magyar életből. *A népköztársasági, majd később a köztársasági forma kikiáltása még nem eredményezte a korábbi államforma, a Szent Magyar Királyság felszámolását, sőt, megerősítette azt, mivel a törvénytelenség minden esetben életbe lépteti, aktiválja, megerősíti a törvényesség szükségszerűségét.* Ez alapján az elv alapján működik a világon minden törvényességi forma. Gondoljunk csak egy köztörvényes büntényre, amely elkövetésének pillanatában, egy törvényes állami közegben azonnal aktívva teszi a rendvédelmi intézkedéseket, s a tettes elfogása után automatikusan működésbe helyezi a törvénykezési apparátust.

A szkíta-magyar kereszténység tanításának alapja a káldeus őskinyilatkoztatás. Szentirata a kusita nép ősirataiból és Jézus autentikus evangéliumából áll. A római egyház által kanonizált iratok hamisításoktól való megtisztításuk után, vagy az ere-

leti szövegek felbukkanásától kezdve szintén szentiratokká válhatnak, de addig a négy közül csak János írását javasoljuk olvasásra. Az egykori káldeus-szkíta vallás egyeneságú őse a Jézus által alapított kereszténységnek, úgy is mondhatnánk, hogy a szkíta ősvallás Jézus újszövetségének őszövetségi előzménye. Ennek a vallási kontinuitásnak egyik mellékága a manicheus vallás, melyből aztán a középkori Európa nem zsidókeresztény vallási mozgalmak merítették tanaik nagy részét. *A magyarság azonban ma ajándékként kapja vissza a lehetőséget ősvallásának felélesztésére, mely a legtisztább értelemben vett jézusi kereszténység.*

2. A szkíta-magyar kereszténység semmilyen módon nem azonosítja magát a zsidókereszténységnek semmilyen ágával sem. A zsidókeresztény egyházak tanításait nem Jézusnak, a földre született Fény-Fiúnak tanaiból, hanem az őszövetségi zsidó-farizeus Saul rabbi teológiájából, az általa kidolgozott ún. „*Theologia Paulina*”-ból vezetik le. Pál tanítása egyeneságú következménye a gyűlöletre épülő, soviniszta, materialista és ezek miatt automatikusan emberellenes zsidó vallásnak, ezért a szkíta-magyar kereszténység távol tartja magát mind a zsidó Őszövetségi iratoktól, mind pedig Saul-Pál tanításaitól, melyeket nem az Élő Isten sugalmazásának, hanem a Személyes Gonosz sugalmazásának tart. Úgy tartjuk, hogy a zsidó farizeusi teológia alkalmatlan arra, hogy ezeket Jézus tanításaival egybevelessük. Mivel Pál ezt tette meg, a római egyház tanításában olyan rettenetes ellentmondások keletkeztek, mint a szűzen szülés megkérdőjelezése, valamint Jézus istenségének összeegyeztethetlensége azzal, ami pl. Máté evangéliumában olvasható. Nevezetesen, hogy Jézus József test szerinti fia volt, hiszen a meghamisított evangélium rajta keresztül vezeti le Jézus családfáját egészen Ábrahámig. Így a római egyház és annak protestáns szektái saját tanításukkal keverednek állandó, feloldhatatlan ellentmondásba.

3. A szkíta-magyar kereszténység történelmi és vallási hagyományainak tényei sokoldalúan bizonyítják, hogy Jézus és tanítványai – az áruló Júdás kivételével – nem voltak zsidók. Ezért visszautasítunk minden olyan tanítást, amely Jézust zsidóként állítja be, s amely Júdást mint Isten „*megváltó terveinek*” részét, azaz Isten akaratának megfelelő szentet, próbálja beállítani. Júdás Isten Fiának árulója volt, a zsidó nagytanács beépített embere, aki nem Isten, hanem a zsidó vallási és politikai vezetők terveit hajtotta végre.

4. A szkíta-magyar kereszténység alapelvei közé tartozik, hogy a zsidó népet, s nemcsak a Jézus korabeli zsidóságot, semmilyen módon nem menti fel az istenyilkosság vádjá alól. A zsidó vallási vezetők Pilátus udvarában nyíltan kimondták, hogy Jézus „*vére rajtunk és fiainkon*”, s ezzel átkot mondtak minden utódaira is. Ezért a szkíta-magyar kereszténység a zsidóságot nem Isten kiválasztott népének, hanem ön-átkozott népként definiálja. Ezzel magyarázza az emberi történelem során betöltött szerepüket is, melynek lényegére az anyagvilágban elért sikereik is egyértelműen rámutatnak, s a történelmi üldözöttség és az ellenük általánosan táplált gyűlölet, az ún. antiszemitizmus mozgatórugója is ugyanez. Mindemellett a szkíta-magyar kereszténység elutasítja az antiszemitizmusnak minden formáját és

válóját, mert az személy- és emberellenes, de antijúdaista felfogását nem rejti véka alá: elvet mindent, ami a zsidó vallással, a zsidók istenképével, vagy bármely zsidó gyökerű ideológiával áll kapcsolatban. Az embert, az egyént azonban semmilyen körülmények között nem veti el, mert minden ember személyes döntési szabadsággal rendelkezik élete rendje fölött, s emiatt az eredendő emberi pozitívumba vetett hitünket nem csorbíthatjuk. Az embert mindig személyes habitusa alapján kell megítélni!

5. A szkíta-magyar kereszténység elveti az Ószövetségi könyvek szentiratkénti olvasását, de nem tartja autentikusnak a ma Szentírásként kezelt négy evangéliumot sem, mert ezeket az idők során többször meghamisították, ezekbe beletoldottak, kihúztak részeket belőlük. Máté és János evangéliumát azonban mégis kritikai megfontoltsággal olvasásra ajánlja híveinek, hiszen mindketten Jézus közvetlen tanítványai voltak, s írásaik tartalmazzák Jézus tanításának sok lényegi elemét. Főként a János-evangélium ilyen, melyet még a római kereszténység is, a három másiktól eltérő módon „*gnosztikus*”-nak nevez, ezzel jelezve, hogy ez nem a történelmi emberre, hanem az Isten-emberre koncentrálva Jézus isteni eredetét hangsúlyozza.

6. A szkíta-magyar kereszténység kultikus gyakorlata nem tartalmaz áldozati jellegű részt. Tanításának lényege, hogy *Jézus keresztre feszítését nem az Atyaisten akarataként, hanem politikai indíttatásból, különös kegyetlenséggel elkövetett gyilkossággént fogja fel.* Az Életadó Mennyei Atya ugyanis maga a jóság és a szeretet, s nem lelheti örömét gyilkos áldozatokban, főként nem Fiának feláldozásában. Azt hirdetjük, hogy ez a gyilkosság azért történhetett meg, mert a zsidó nagytanács tagjai mint Isten teremtményei, szabad akarattal születtek, s szabadon dönthettek a Fény-Fiú meggyilkolása, vagy tanításának elfogadása, azaz Isten és a Sátán akaratainak teljesítése mellett. Ugyanis aki Isten akarátát teljesíti, az Isten gyermeke és népe, aki a Sátánét, az a Sátáné.

Emiatt a szkíta-magyar kereszténység nem tart olyan szertartásokat, amelyek Jézus kereszthalálának áldozati voltát emelik ki. *Szeretetlakomákat, agapékat* tart, amelyek – akár zárt templomokban, akár szent helyeken, a szabad természetben zajlanak, a magyar ember összetartozását hangsúlyozzák, vértestvérségünket domborítják ki Isten Szent Fiával, a Fény-Jézussal, aki a kenyérben és a borban *személy szerint* jelen van az Őt szeretők között, ahogy a földet művelő paraszt és a szőlősgazda is személyében van jelen az Isten által megszentelt természetben, melyért vérrrel és verejtékkel dolgozott. A szkíta-magyar keresztény elfogadja Isten meghívását a szeretetlakomára, s hetente megismétli Jézus szeretetlakomáját az utolsó csütörtök estén, s leül Jézus asztalához, s vele fogyasztja el a szeretetvacsorát, ahol Jézus eredeti tanítását hallgatja, arról beszélget, s emlékezik személyes isteni eredetére és feleleveníti emberi sorsában kapott, személyes küldetésének feladatait.

A szkíta-magyar kereszténység *ünnepnapja a szer-da*, mert ennek neve is elárulja, hogy ez a *szer* tartásának ünnepe.

7. A szkíta-magyar kereszténység a *magyar lelkű és magyar szellemű emberek*

vallása. Ez a vallás sohasem térít, de mindig tanít. Tanít életvitelével, a jézusi párnások megélésével, tanít a közösséghez tartozók és a közösségen kívüliek iránti ingyenes szeretetével. Ez a vallás nem szít ellenségeskedést sehol, nem tör anyagi gyurapodásra, elveti a gazdagság öncélú változatait. A nemzetközi konzumban csak szükségletei szerint vesz részt, s ahol lehetséges, kizárólag a *magyar szentföld* terményeinek termelőit támogatja. Erkölcsi, azaz szellemi és lelki tisztaságra törekszik, de a testi tisztaságra is gondot fordít. A testi tisztaság alapja Isten első és legnagyobb szeretet törvényének betartása: „Ne öl!” A szkíta-magyar keresztény nem fogyaszt el semmilyen olyan étet, amihez élet kioltása árán jutott, mert ez Isten akarata. A gyilkosság árán szerzett étek bepiszkítja a testet, a bepiszkított testben betegségeket okoz, s ezzel a beteg testben megbetegszik a lélek is. A beteglelkűség előbb-utóbb egyensúlyából kimozdított szellemet eredményez.

8. A szkíta-magyar keresztény mindennél jobban tiszteli az életet, s ezen belül az emberéletet is, de nem riad vissza a harctól, ha Istene alkotásait, a jót, övéit, szereteteit, családját, elért eredményeit, hazáját, becsületét, vallási közösségeit kell megvédenie. Ha támadás éri, akkor az ennek következtében fellépő következmények nem az ő lelkét terhelik. Emellett a szkíta harci hagyományokat, az ellenséggel szembeni kegyelmet, a legyőzött iránti becsületes közeledést alapvetően mindig szem előtt tartja olyan ellenféllel szemben, amely ezeket az elveket maga is gyakorolja. A többivel saját mércéje szerint bánik. Sohasem támad, de a védekezéshez mindenkor joga van, sőt kötelessége is ezt diktálja. S kufároknak az Isten templomában semmi helyük nincsen.

A szkíta-magyar keresztény szemében az árulás és a becsstelenség mindjárt a gyilkosság után következő súlyú bűn, ezért arra törekszik, hogy ezeknek ellent mondjon. Az árulóknak nincs joguk a közösség tagjaivá lenni!

9. Mivel a politikai élet a normális, mindennapi emberi élet szerves része, híveinknek nemhogy megtiltánánk, hanem egyenesen biztatjuk őket, hogy a becsület hazafias oldalán vegyenek részt benne. Attól mindenkit óvunk azonban, hogy politikai pártoknak tagja legyen, hiszen *a szkíta-magyar keresztény a minden pártoskodás felett álló Szent Magyar Királyság híve*. Társadalomképünk homlokegyenest ellenkezik mindenféle ma gyakorolt XX-XXI. századi politikai elképzeléssel, s különösképpen a *neo-liberalizmusnak* nevezett sátáni társadalomfelfogással és társadalomfilozófiával, mely egy önkiválasztott népi kisebbség hatalmának székkértolója. Ilyesmit nem támogathatunk, mert ezzel a sátáni világállam intézményeinek hatalmát támasztjuk alá. A magyar szellem elveti a parlamentáris demokrácia intézményeinek támogatását is, s ehelyett a vezető személyiség szükségességét hangsúlyozza: végeredményként királyt kívánunk, aki elrendezi a magyar politikai élet rendezetlenségeit, s aki fényt támaszt a sötétségben. Ha ilyen személy nem akad, akkor **Boldogasszony Szent Királyságát** ismerjük el egyetlen államformaként. Más formátumokkal semmilyen módon nem működünk együtt, választásaikban nem veszünk részt, ezekkel kapcsolatos anyagok propagandáját nem terjesztjük!

10. A szkíta-magyar kereszténynek nincs eredendő ellenségképe addig, amíg azt erővel ki nem alakítják benne. Viszonyunk a magukat hamisan „keresztényeknek” nevező zsidókeresztény szektákkal kapcsolatban sem ellenséges, amíg ezek irányából ellenséges hangot nem tapasztalunk. A szkíta-magyar kereszténynek szabad bármikor bármilyen egyéb ún. „történelmi” keresztény egyház szertartásán részt venni, annak mindennemű gyakorlatából részt vállalni, hiszen ezeknek közelsége semmilyen mély hatással nem lehet életére, de kötelessége ezen egyházak híveinek felvilágosítása afelől, hogy **ők nem Jézus keresztény tanításának követői.** Ezt azonban nem indulattal, hanem szeretetből, a látás kitisztításának igényével teszi. A szkíta-magyar kereszténynek ugyanis kötelessége embertestvéreinek felvilágosítása az igazság felől. Ezzel a magyar Jézus tanításának tesz eleget, aki azt hirdette: **„Az igazság szabaddá téssen titeket.”** Ez azonban azt is jelenti, hogy az igazság belenyugvó elhallgatása bűn! Ahol nem fogadnak be minket, onnan szó nélkül, mosolyogva távozzunk, s még lábunkról is leverjük a város határában a város porát.

11. A szkíta-magyar keresztény azonban ellenségnek tekinti azokat az egyházalakulatokat, politikai organizációkat, melyek gyűlöletet szítanak, megalázzák az emberi lelket, törvénykezésük által nemzetgyilkosságot terveznek, népességünk számának csökkenését idézik elő, mert **a mi kereszténységünk egy lelki fényjelenség,** s a fény természete nem tűri a sötétség jelenlétét. A fény sosem gyűlöletből szünteti meg a sötétséget, hanem szükségszerűségből, mert ez a természete. A magyarnak is alaptermészetéből adódik a sötétség erői elleni fény-hadjárat. Aki Istent tükrözi a világba, az nem tűrhet el semmilyen sátáni eredetű hatalmat abban a szerves organizációban, amiben él, mert a gonosz sötét jellege szerint terjeszkedik a világban. Ez a terjeszkedés tűrhetetlen, ezért fegyverbe hívunk mindenkit, aki Isten hívének vallja magát, hogy harcoljon a sötétség hatalmai ellen! Nemzetünk védangyala, Mihály arkangyal is harcos fellépést sürget a Sátánnal szemben, s Boldogasszonyunk is a kígyó fején tapos, ezért nekünk is kötelességünk a terjeszkedő gonosszággal szembeni erőteljes, harcos fellépés. Szent Istvánunk is felvette a gonosszal a harcot, s László is legyőzte a sötétséget jelentő kunt. Ebben ne korlátozzanak bennünket semmilyen álkeresztény eszmék. A gonosz elleni harc minden formája szent ügye a szkíta-magyar kereszténységnek.

12. S ne felejtjük a legfőbb parancsot, a szeretet parancsát. Azonban meg kell különböztetnünk a **szeretetet** a **jóságtól**, mert a jóság válogatás nélkül, mindenkivel és mindennel szemben megnyilvánul, a szeretet azonban időnként út is. Szeretetünk alapvető tárgya minden, aki/ami magyar. Az Isten azért küldött minket ennek a nemzetnek a tagjaként a világra, mert ebben a nemzetben kell kiteljesednünk, ezért ebben kell élnünk, ebben kell boldogulnunk. Ezért kell szeretned a másik magyart, s még akkor is, ha tévelygő, ha buta, ha elesett, ha elvtelen, mert a tudás népének éppen ezekkel azt emberi jelenségekkel van folyamatosan dolga. Angyalok közé nem küld az Isten hittérítőket, de **a betegnek szüksége van az orvosra, a szerencsétlennek, az elesettnek az erősekre, a békétleneknek a békítőre, s a bűnösöknek a megbocsátóra.** Magyar kozmoszunk teljességének nem csak a tökélete-

nek a tagjai, hanem a hiányosak is, ezért minden magyar kereszténynek kötelessége a segítségnyújtás és a tanítás. Ezt azonban csak az tudja elvégezni, aki maga is tanul, és figyelmét is iskolázza, hogy hatóterét mindig pontosan megtalálhassa.

XV.

Zárszó

Nincsen a földön olyan alkotás Isten csodálatos természetén kívül, ami tökéletes lehetne. Mivel maga az ember is tökéletlen, munkája sem lehet soha igazán befejezett, kerek. Én magam sem törekedtem ebben a dolgozatban arra, hogy a témát végérvényesen lezárjam, mert ez a tárgykör lezárhatatlan. Az idő, az ember szellemi előrelépése, a közösségi és személyes tapasztalat, a valódi, s nem áltudományos előrelépés és kutatómunka eredményei alakítják és változtatják azt a munkát, amit a személyes ember lezártnak, befejezettnek vél. Ezért én most egy egyetemes bölcsességre hallgatva azt mondom, ne fejezzünk, ne zárjunk le semmit, hanem a következő időszakig gondolatban, életünk gyakorlatán át folytassuk ezeknek a soroknak a belső, logikai rendjét. Személyesen is és közösségi szinten is vonjuk le belőlük következtetéseinket, s akkor talán találunk egy keskeny ösvényt, ami kivezet a lelket nyomorító kétségek sötétségéből.

Írásom nem a kanonizált „szent” iratok belső törvényeit követi: elvetek minden dogmatizmust, mely szívesen merevitené meg az élet mindig változó, sodrásban levő folyamát. Az ilyen gondolkodásmód nem tanítani akar, hanem csak feltűnősködik. Az álszentek és álszerények farizeusi rendjét utálom, de azt az ember alkalmatlannak tartom bármiféle tanításra, aki individuális célokat követ, s szeme előtt a maga dicsősége lebeg, s nem Istené, aki az emberbe oltotta a gondolkodás és a tisztánlátás képességeit, s hatalmat adott neki az eligazodásra. Én tehát most, remélve, hogy nem értékelem túl azt a hatást, amit ez az írás kifejthet, ezzel a munkával csupán el szeretnék indítani egy lassú, megfontoltan és mindig szeretettel, sok türelemmel előrehaladó folyamatot, amely a magyar szellemet sikerre viszi a saját szellemi hazájában, táptalaján, s visszaadja neki belső, Istentől elrendelt szabadságát és hatalmát abban az léte térben, amelyet az ősidőkben Teremtőjétől örökségbe és művelésre kapott.

Bizonyára lesznek majd olyanok is szép számmal, akik átkozni fognak, akiknek a kimondott, magyar szó vörös posztó, s akik nem képesek elviselni, ha egy magyar ember felemeli fejét a sokévszázados piszokból. Mi azonban, szabad magyarok már most, ha a pártoskodó árulók által szétszórva is a Magyar Hazában s a nagyvilágban, azonos elveink és nemzetszeretetünk alapján, már egy közösséghez tartozunk. Nem *sorstársak*, nem *elvtársak*, nem *barátok*, nem *szomszédok*, nem *pajtások*, s nem *polgártársak* vagyunk, azok is, de mindenekelőtt testvérek: azaz egy test és egy vér szülöttei. A test a vér áramlásának hullámaiban újul meg, abból nyer életet, s a vért a test igyekezete táplálja éltető energiákkal, oxigénnel, hogy el-

lathassa élethordozó feladatait. Ugyanígy, ha egyik magyar a másikban nem ezt a kettős, összetartozásra figyelmeztető szereprendet ölti magára, akkor az egyik vér nélkül marad, a másik pedig belealvad a test hiányába. Ömleni fog a magyar vér, s elpusztul a test!

Ez a testvériség megszüntethetetlen kötelék, mert nekünk olyan Édesanyánk és olyan Édesapánk van, akik fölött emberi hatalom nem uralkodhat, mert létük a világ keletkezésének idejét megelőzi. Mi azért, mert a Mag népe vagyunk: magyarok, *a Mag, azaz Isten és az Istenanya védelmében élünk.* Testünk is azért az Isten Szent Temploma, mert ez a Mag Háza, azaz az Egy Háza: az egyház. Ez a védelem mindenüvé követ minket, ahogy földi édesapánk és édesanyánk, nagyszüleink szeretete is követ minket mindenhová. Isten fiának, leányának lenni, azaz a Kozmosz Királyának gyermeke lenni azt is jelenti, hogy királyi vérből származunk, s a királyi vér nem alacsonyítja le magát pártharcok, hétköznapi acsarkodások színvonalára. Ha lépünk, megfelelő méltósággal tesszük, s ha döntünk, mindig az igazságosság és a szeretet vezérel bennünket. Ezért nevezték őseinket már a régi időkben is *királyi szkitáknak*, mert viselkedésükből áradt a királyi méltóság.

A Mag népe a Mag törvényét követi, s amikor az ŐS-Mag, vagy másként MAG-ŐS, azaz MÁG-US emberi alakban a földre jött közénk, azt tanította népének: *„Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket!”* Ez a Magyar Élet Törvénye, melynek folytán további reményt, hitet, tetterőt, azaz életet nyerünk.

Most, amikor közösen befejezzük ezt a munkát, én az írást, Te az olvasást, van egy kérésem hozzád. Mielőtt nekilátunk a továbbiaknak, mondjuk el közösen a legszentebb imádságot minden teátralítás és pózok nélkül, kérjük bizalommal Öregistenünk áldását, ahogyan Mesterünk tanította nekünk, s ami így hangzik a még el nem rontott, régi formájában:

Mi Atyánk, Ki vagy a mennyekben!

szenteltessék meg a Te neved,

jöjjön el a Te Országod,

legyen meg a Te akaratod,

miképpen a mennyben,

azonképpen itt, a földön is!

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,

és bocsásd meg a mi vétkeinket,

miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétetteknek,

s ne engedj minket a kísértésbe,

de szabadíts meg a gonosztól!

Úgy legyen!